2. časť / 2014

Bulletin

Odboru dokumentácie, analytiky a zahraničných vzťahov

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Odborná pomôcka pre sudcov a širokú právnickú verejnosť

Redakcia

Šéfredaktorka
JUDr. Petra Ružičková

Redakčná rada
JUDr. Kristína Fekiačová
Mgr. Zuzana Körmöndi
JUDr. Matrik Marko
JUDr. Michaela Kopaničáková
Mgr. Radoslav Smatana

Bratislava 2014

Bulletin, júl 2014

Vážené kolegyne,

vážení kolegovia,

prichádzame k Vám s letným číslom Bulletinu Odboru dokumenácie, analytiky a zahraničných vzťahov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom sa Vám už tradične autorský kolektív snažil priblížiť najnovší vývoj judikatúry medzinárodných súdnych orgánov.

V rámci trestného práva by som rada Vašu pozornosť upriamila na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-129/14 PPU Zoran Spasic**,** týkajúci sa výkladu čl. 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 a jeho zlučiteľnosti s čl. 50 Charty základných práv, rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-43/12 Európska komisia proti Európskemu parlamentu a Rade Európskej únie týkajúci sa žaloby o neplatnosť Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/82/EÚ z 25. októbra 2011, ktorou sa zjednodušuje cezhraničná výmena informácií o deliktoch na úseku bezpečnosti cestnej premávky, rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-293/12 a C-594/12 Digital Rights Ireland a Seitlinger a i. týkajúci sa platnosti smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES z 15. marca 2006 o uchovávaní údajov vytvorených alebo spracovaných v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí a o zmene a doplnení smernice 2002/58/ES. Prinášame aj aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania.

Do pozornosti Vám dávame výročnú správu Súdneho dvora Európskej únie za rok 2013 s prehľadom činnosti tohto súdu vrátane činnosti Všeobecného súdu a Súdu pre verejnú službu Európskej únie. Z rozhodnutí ESĽP sme pre Vás zostavili výber rozhodnutí ESĽP týkajúcich sa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Informujeme Vás aj o veci sťažovateľa Ďuračku, v ktorej Slovenská republika uspela pred ESĽP.

V rámci nových právnych predpisov z oblasti trestného práva uvádzame Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach.

V časti civilné právo za pozornosť určite stojí rozhodnutie C-470/12, kde Súdny dvor EU rozhodol o prejudiciálnej otázke položenej Okresným súdom Svidník. Rozhodovalo sa o problematike prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do exekučného konania.

V tretej časti sa venujeme obchodnému právu a tu by som rada Vašu pozornosť upriamila na vec C-31/13 P, ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 22. januára 2013 Maďarskom. Rozhodovalo sa o: Chránenom zemepisnom označení - Nariadenie (ES) č. 1234/2007 - Register chránených označení pôvodu a chránených zemepisných označení vín – Databáza E-Bacchus – Tokaj. Účastníkom konania bola aj Slovenská republika.

V štvrtej časti venujúcej sa správnemu právu zameriavam Vašu pozornosť predovšetkým na nasledovné: v prvom rozhodnutí Súdny dvor podáva výklad článkov 2 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES z 22. októbra 2008 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok v prípade znázornenia zariadenia predajne výrobkov prostredníctvom jednoduchej kresby bez uvedenia veľkosti alebo proporcií a jej spôsobilosti tvoriť ochrannú známku. Do pozornosti si dovoľujeme dať aj rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Bašira Mohameda Ali Mahdiho týkajúceho sa výkladu článku 15 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES V rámci tohto čísla nechýbajú aktuálne rozhodnutia z oblasti práva hospodárskej súťaže (návrhy sa týkajú porušenia v zmysle článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP).

Vážené kolegyne a vážení kolegovia, želám Vám príjemné a inšpiratívne letné čítanie v mene celej redakcie Najvyššieho súdu SR.

Jarmila Urbancová
podpredsedníčka
Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Obsah

Trestné právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora EÚ 7

Vec C-129/14 PPU Zoran Spasic 7

Vec C-43/12 9

Spojené veci C-293/12 a C-594/12 Digital Rights Ireland a Seitlinger a i 12

Vec C-224/13 - uznesenie Súdneho dvora (šiesta komora) zo 7. novembra 2013 – návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunale di Cagliari – Taliansko – trestné konanie proti Sergio Alfonso Lorrai 14

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania 15

Vec C-554/13- návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Raad van State (Holandsko) z 28. októbra 2013 – navrhovateľ: Z. Zh., ďalší účastník konania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justicie a Staatssecretaris van Veiligheid en Justicie, ďalší účastník konania: I. O. 15

Novinky z činnosti Súdneho dvora EÚ 16

Súdny dvor Európskej únie- Výročná správa 2013- Prehľad činností Súdneho dvora, Všeobecného súdu a Súdu pre verejnú službu Európskej únie 16

Výber z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva 18

Vec Ďuračka proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 7517/10) 18

Nové právne predpisy Európskej únie z oblasti trestného práva 19

SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach 19

Občianske právo

Súdny dvor Európskej únie 22

Vec C-45/13 Andreas Kainz proti Pantherwerke AG 22

Vec C - 508/12 Walter Vapenik proti Josefovi Thurnerovi 23

Vec C-322/13 Ulrike Elfriede Grauel Rüffer proti Kateřine Pokornej 24

Vec C-466/12 Nils Svensson, Sten Sjögren, Madelaine Sahlman, Pia Gadd proti Retriever Sverige AB 25

Vec C-98/13 Martin Blomqvist proti Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA 26

Vec C-470/12 Pohotovosť, s.r.o., proti Miroslavovi Vašutovi 28

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania 29

Vec C-558/13 CD Consulting s. r. o. proti Marián Vasko (Slovensko) 29

Vec C-110/14 Horaţiu Ovidiu Costea proti SC Volksbank România SA (Rumunsko) 30
Vec C-83/14 ČEZ Razpredelenie Bălgarija AD proti Komisija za zaštita ot diskriminacija (Bulharsko) 30
Vec C-6/14 Wucher Helicopter GmbH, Euro-Aviation Versicherungs AG proti Fridolin Santer (Rakúsko) 31
Vec C-32/14 ERSTE Bank Hungary Zrt. proti Attila Sugár (Maďarsko) 32
Vec C-4/14 Christophe Bohez proti Ingrid Wiertz (Fínsko) 32
Európsky súd pre ľudské práva 33
Vec 30255/09 Bittó a ďalší proti Slovenskej republike 33
Vec 10280/12 López Guió proti Slovenskej republike 34
Nové právne predpisy 36
SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2014/26/EÚz 26. februára 2014 o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu 36
NARIADENIE RADY (EÚ) č. 390/2014zo 14. apríla 2014, ktorým sa ustanovuje program „Európa pre občanov“ na obdobie rokov 2014 – 2020 36
DELEGOVANÉ NARIADENIE KOMISIE (EÚ) č. 531/2014 z 12. marca 2014, ktorým sa mení príloha I k nariadeniu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 211/2011 o iniciatíve občanov 36

Obchodné právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie 37
Vec C-435/12 ACI Adam BV a i. proti Stichting de Thuiskopie, Stichting Onderhandelingen Thuiskopie vergoeding 37
Vec C - 314/12 UPC Telekabel Wien GmbH proti Constantin Film Verleih GmbH 38
Vec C-52/13 Posteshop SpA - Divisione Franchising Kipoint proti Autorita Garante della Concorrenza e del Mercato, Presidenza del Consiglio dei Ministri 40
Vec C-458/12 Lorenzo Amatori a i. proti Telecom Italia SpA, Telecom Italia Information Technology Srl, predtým Shared Service Center Srl 41
Vec C-582/12 Mömax Logistik GmbH proti Bundesamt für Justiz 43
Vec C-31/13 P ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 22. januára 2013, Maďarsko, v zastúpení: M. Z. Fehér a K. Szíjjártó, splnomocnení zástupcovia, odvolateľ, ďalší účastníci konania: Európska komisia, v zastúpení: V. Bottka, B. Schima a B. Eggers, splnomocnení zástupcovia, žalovaná v prvostupňovom konaní, Slovenská republika, v zastúpení: B. Ricziová, splnomocnená zástupkyňa, ... 44
Výber z judikatúry Všeobecného súdu Európskej únie 46
Vec T-56/09 a T – 73/09 Saint-Gobain Glass France a i.proti Komisii 46
Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania 47
Vec C-681/13 CD Diageo Brands BV proti Simiramida-04 EOOD (Holandsko) 47

Vec C-571/13 Annegret Weitkämper-Krug proti NRW Bank, verejnoprávna organizácia (Nemecko) 48
Vec C-47/14 Holterman Ferho Exploitatie BV a i. proti F. L. F. Spies von Büllesheim (Holandsko) 48
Vec C-94/14 Flight Refund Ltd proti Deutsche Lufthansa AG (Maďarsko) 49
Vec C-580/13 Coty Germany GmbH proti Stadtparkaksse Magdeburg (Nemecko) 50
Vec C-573/13 Air Berlin PLC & Co. Luftverkehrs KG proti Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband eV (Nemecko) 50
Vec C-688/13 Gimnasio Deportivo San Andrés, S.L., ďalší účastníci konania: Gemma Atarés París a Agencia Estatal de la Administración Tributaria (Španielsko) 50
Nové právne predpisy 51
DELEGOVANÉ NARIADENIE KOMISIE (EÚ) č. 667/2014 z 13. marca 2014, ktorým sa dopĺňa nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 648/2012, pokiaľ ide o procesné pravidlá týkajúce sa pokút, ktoré archívom obchodných údajov ukladá Európsky orgán pre cenné papiere a trhy, vrátane pravidiel týkajúcich sa práva na obhajobu a dočasných ustanovení 51
SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 51
NARIADENIE EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (EÚ) č. 596/2014 zo 16. apríla 2014 o zneužívaní trhu (nariadenie o zneužívaní trhu) a o zrušení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/6/ES a smerníc Komisie 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES 52

Správne právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora EÚ 53
Vec C-421/13 Apple Inc. proti Deutsches Patent- und Markenamt 53
Vec C-146/14 PPU- Bašir Mohamed Ali Mahdi 55
Vec C-557/12 Kone AG, Otis GmbH, Schindler Aufzüge und Fahrtreppen GmbH, Schindler Liegenschaftsverwaltung GmbH, ThyssenKrupp Aufzüge GmbH proti ÖBB-Infrastruktur AG, 61
Vec C-90/13 P 1. garantovaná a.s. proti Európskej komisii, ... 64
Výber z judikatúry Všeobecného súdu EÚ 66
Vec T-91/11 InnoLux Corp proti Európskej komisii 66
Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania 70
Vec – C-34/13 Monika Kušionová proti SMART Capital, a.s. 70
Kolokvium Siete predsedov najvyšších súdov Európskej únie 72
99. zasadnutie Benátskej komisie 75

Trestné právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora EÚ

Vec C-129/14 PPU Zoran Spasic

– rozsudok Súdneho dvora z 27. mája 2014 – návrh na vydanie rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) podaný rozhodnutím Oberlandesgericht Nürnberg (Nemecko)

Návrh na vydanie rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach sa týka výkladu článku 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvoreného medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (ďalej len „Dohovor“) (Ú. v. ES 2000, L 239, s. 19) - Zásada ne bis in idem- a zlučiteľnosti tohto ustanovenia s článkom 50 Charty základných práv Európskej únie.

Návrh bol podaný v rámci trestného konania vedeného v Nemecku proti Zoranovi Spasicovi v súvislosti s trestným činom podvodu, ktorý mal spáchať v Taliansku.

Skutkové okolnosti

Zoran Spasic, srbský štátny príslušník, je stíhaný Staatsanwaltschaft Regensburg pre trestný čin podvodu na tom skutkovom základe, že ako člen organizovanej skupiny 20. marca 2009 v Miláne (Taliansko) prevzal od poškodeného W. S., nemeckého štátneho príslušníka, peňažnú čiastku 40 000 Eur v malých bankovkách výmenou za bankovky v hodnote 500 Eur, ktoré ako sa neskôr ukázalo, boli falošné.

Zoran Spasic, na ktorého Staatsanwaltschaft Innsbruck (Rakúsko) vydal 27. augusta 2009 európsky zatýkací rozkaz z dôvodu iných trestných činov spáchaných rovnakým spôsobom, bol 8. októbra 2009 zadržaný v Maďarsku a následne odovzdaný rakúskym orgánom. V tomto členskom štáte bol rozhodnutím z 26. augusta 2010 odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

25. februára 2010 vydal Amtsgericht Regensburg (okresný súd) zatýkací rozkaz týkajúci sa podvodu spáchaného v Miláne, na základe ktorého vydal Staatsanwaltschaft Regensburg 5. marca 2010 európsky zatýkací rozkaz.

Rozhodnutím Tribunale ordinario di Milano (súd v Miláne) z 18. júna 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 7. júla 2012, bol Spasic v neprítomnosti uznaný za vinného z trestného činu podvodu spáchaného 20. marca 2009 v Miláne. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a peňažný trest vo výške 800 Eur. Z rozhodnutia Tribunale ordinario di Milano vyplýva, že Spasic, ktorý bol vo väzbe v Rakúsku, urobil písomné priznanie a vnútroštátny súd s ohľadom na toto priznanie uplatnil článok 640 Trestného zákonníku a článok 444 Trestného poriadku. Výkon trestu bol odložený podľa čl. 656 ods. 5 Trestného poriadku. Rozhodnutím z 5. januára 2013 bol zrušený odklad výkonu trestu a nariadené dodanie odsúdeného do výkonu trestu.

Amtsgericht Regensburg 20. novembra 2013 vydal voči Spasicovi nový rozšírený európsky zatýkací rozkaz, ktorého bod I sa týka trestného činu podvodu, ktorý spáchal ako člen organizovanej skupiny v Miláne 20. marca 2009 voči W. S., už uvedeného v európskom zatýkacom rozkaze z 25. februára 2010, a bod II iných skutkov.

Zoran Spasic je od 6. decembra 2013, kedy ho na základe európskeho zatýkacieho rozkazu z 5. marca 2010 vydali rakúske orgány nemeckým orgánom, vo väzbe v Nemecku. Zoran Spasic namietal rozhodnutie o jeho ponechaní vo väzbe, tvrdiac, že nemôže byť stíhaný v Nemecku pre čin spáchaný v Miláne 20. marca 2009, nakoľko za ten istý čin už bol odsúdený právoplatným a vykonateľným rozsudkom Tribunale ordinario di Milano. Uznesením z 13. januára 2014 Amtsgericht Regensburg jeho sťažnosť zamietol a predložil vec Landgericht Regensburg (zemský súd). 23. januára 2014 Spasic zaplatil bankovým prevodom sumu 800 Eur z titulu peňažného trestu uloženého Tribunale ordinario di Milano a predložil Landgericht Regensburg doklad o tomto zaplatení.

Rozhodnutím z 28. januára 2014 Landgericht Regensburg potvrdil uznesenie Amtsgericht Regensburg a upresnil, že ponechanie vo väzbe môže byť platne založené na čine uvedenom v bode I zatýkacieho rozkazu z 20. novembra 2013, teda na čine spáchanom v Miláne 20. marca 2009, ktorého sa týka rozhodnutie Tribunale ordinario di Milano.

Zoran Spasic podal proti tomuto rozhodnutiu Landgericht Regensburg opravný prostriedok k Oberlandesgericht Nürnberg (vrchný zemský súd v Norimbergu). Poukazuje v podstate na to, že ustanovenie článku 54 Dohovoru nemôže platne obmedziť pôsobnosť článku 50 Listiny a že by mal byť prepustený na slobodu vzhľadom k tomu, že zaplatil peňažný trest vo výške 800 Eur. Odvoláva sa pri tom na ustálenú judikatúru Bundesgerichtshof (spolkový súdny dvor).

Na základe týchto skutočností Oberlandesgericht Nürnberg konanie prerušil a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

1. Je článok 54 Dohovoru zlučiteľný s článkom 50 Listiny v rozsahu, v ktorom podmieňuje uplatnenie zásady *ne bis in idem* tým, že v prípade odsúdenia už sankcia bola vykonaná alebo je práve vykonávaná, alebo že podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaná?

2. Je uvedená podmienka podľa článku 54 Dohovoru splnená i vtedy, ak bola vykonaná len časť sankcie (v danom prípade peňažný trest) pozostávajúca z dvoch samostatných častí (v danom prípade trest odňatia slobody a peňažný trest) uložená v štáte, v ktorom bol rozsudok vynesený?

Posúdenie veci Súdnym dvorom

Súdny dvor dospel k záveru, že dodatočná podmienka výkonu obsiahnutá v Dohovore predstavuje obmedzenie zásady ne bis in idem, ktoré je zlučiteľné s Chartou základných práv. V prípade zásady ne bis in idem totiž vysvetlenia k Charte výslovne odkazujú na Dohovor, takže tento obmedzuje zásadu ne bis in idem zakotvenú v Charte platne. Okrem toho podľa Súdneho dvora podmienka výkonu stanovená v Dohovore nespochybňuje zásadu ne bis in idem samu osebe, keďže jej cieľom je iba zabrániť prípadnej beztrestnosti osôb odsúdených

v členskom štáte konečným trestnoprávnym rozsudkom. Podmienka výkonu je podľa Súdneho dvora primeraná sledovanému cieľu (zabezpečiť v rámci priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti vysokú úroveň bezpečnosti) a nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na zabránenie beztrestnosti odsúdených osôb. Súdny dvor tiež vyhlásil, že pokiaľ sú trest odňatia slobody a pokuta uložené ako hlavné tresty, iba zaplatenie pokuty nestačí na záver, že trest už bol vykonaný alebo sa práve vykonáva v zmysle Dohovoru. Akýkoľvek iný výklad by viedol k tomu, že zásada ne bis in idem stanovená v Dohovore by bola zbavená zmyslu.

Súdny dvor rozhodol o prejudiciálnych otázkach nasledovne:

1/ Článok 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES 2000, L 239, s. 19), ktorá bola podpísaná v Schengene 19. júna 1990 a vstúpila do platnosti 26. marca 1995, ktorý podmieňuje uplatnenie zásady *ne bis in idem* tým, že v prípade odsúdenia sankcia „už bola vykonaná“ alebo je „práve vykonávaná“, je zlučiteľný s článkom 50 Charty základných práv Európskej únie, ktorý tuto zásadu zaručuje.

2/ Článok 54 tohto Dohovoru musí byť vykladaný v tom zmysle, že samotné zaplatenie peňažného trestu uloženého osobe, ktorá bola rovnakým rozhodnutím súdu iného členského štátu odsúdená k dosiaľ nevykonanému trestu odňatia slobody, neumožňuje mať za to, že sankcia už bola vykonaná alebo je práve vykonávaná v zmysle tohto ustanovenia.

Pre viac informácii klikni na:

http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=152981&pageIndex=0&doclang=CS&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=161362

Vec C-43/12

– rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo 6. mája 2014 – Európska komisia proti Európskemu parlamentu a Rade Európskej únie

Vec sa týka žaloby o neplatnosť Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/82/EÚ z 25. októbra 2011, ktorou sa zjednodušuje cezhraničná výmena informácií o deliktoch na úseku bezpečnosti cestnej premávky (Ú. v. EÚ L 288, s. 1), ktorú podala 30. januára 2012 Európska komisia a žalovanými sú Európsky parlament a Rada Európskej únie.

Predmetom tejto žaloby je návrh na zrušenie smernice 2011/82/EÚ. Komisia spochybňuje použitý právny základ. Tvrdí, že článok 87 ods. 2 ZFEÚ nie je vhodným právnym základom, lebo cieľom smernice je zavedenie mechanizmu cezhraničnej výmeny informácií medzi členskými štátmi o deliktoch v rámci cestnej premávky, či už ide o priestupky alebo trestné činy. Článok 87 sa pritom vzťahuje len na policajnú spoluprácu medzi príslušnými orgánmi v oblasti predchádzania alebo odhaľovania a vyšetrovania trestných činov. Komisia zastáva názor, že správnym právnym základom je článok 91 ods. 1 ZFEÚ. Cieľom smernice je totiž

zlepšenie bezpečnosti cestnej premávky, čo je jedna z oblastí spoločnej dopravnej politiky, ktorú toto ustanovenie výslovne upravuje (písm. c/).

Európska komisia vo svojej žalobe navrhla, aby Súdny dvor jednak zrušil smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/82/EÚ, a jednak v prípade, ak túto smernicu zruší, aby konštatoval, že jej účinky sa považujú za konečné.

Skutkové okolnosti

Komisia 19. marca 2008 predložila Parlamentu a Rade návrh smernice, ktorá mala v podstate uľahčiť výmenu informácií týkajúcich sa určitých dopravných deliktov a cezhraničný výkon sankcií, ktoré sú s nimi spojené. Právnym základom tohto návrhu bol článok 71 ods. 1 písm. c/ ES, ktorého ustanovenia boli prevzaté do článku 91 ods. l písm. c/ ZFEÚ. Parlament a Rada prijali 25. októbra 2011 smernicu 2011/82, avšak ako jej právny základ použili článok 87 ods. 2 ZFEÚ. Keďže Komisia sa domnievala, že uvedená smernica bola prijatá na nesprávnom právnom základe a že mala byť založená na článku 91 ods. l písm. c/ ZFEÚ, podala prejednávanú žalobu.

Komisia navrhla zrušenie smernice 2011/82 z dôvodu, že je založená na článku 87 ods. 2 ZFEÚ, a teda bola prijatá na nesprávnom právnom základe. Toto ustanovenie, ktoré sa vzťahuje na policajnú spoluprácu medzi príslušnými orgánmi v oblasti predchádzania „trestným činom“ alebo ich odhaľovania a vyšetrovania, možno použiť ako právny základ iba pri opatreniach, ktoré sa osobitne týkajú predchádzania „trestným činom“ alebo ich odhaľovania. Zo samotnej trestnej povahy pojmu „delikt“ alebo z represívneho cieľa, ktorý sleduje, preto nemožno vyvodiť, že tento pojem je automaticky zhodný s pojmom „trestný čin“ v zmysle článku 87 ZFEÚ. V kontexte základných práv priznaných Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaným v Ríme 4. novembra 1950, a najmä v jeho článku 6 má síce pojem „trestné“ veci nevyhnutne širšiu „vecnú pôsobnosť“, ktorá môže zahŕňať delikty inej povahy, akými sú napríklad správne delikty. Naopak v osobitnom kontexte kapitol 4 a 5 hlavy V tretej časti ZFEÚ tento pojem stanovuje hranice v oblasti prijímania legislatívnych opatrení, a teda musí byť definovaný so zreteľom na právomoci, ktoré má Únia na to, aby konala v trestnej oblasti. Preto vzhľadom jednak na štruktúru hlavy V tretej časti Zmluvy o FEÚ a jednak na inštitucionálne dôsledky, ktoré vyplývajú z výberu článku 87 ZFEÚ ako právneho základu legislatívneho aktu, sa treba prikloniť k „formálnejšiemu“ chápaniu pojmu trestný čin. Vzhľadom na to Komisia usúdila, že cieľ i obsah smernice 2011/82 patria do oblasti politiky dopravy a osobitne článku 91 ZFEÚ, ktorý mal byť použitý ako právny základ tejto smernice. Cieľom zavedenia mechanizmu výmeny informácií medzi členskými štátmi v smernici 2011/82 bolo, pokiaľ ide o delikty na úseku bezpečnosti cestnej premávky, či už majú správny, alebo trestný charakter, zlepšenie bezpečnosti cestnej premávky. Čo sa jej obsahu týka, táto smernica sa obmedzuje na organizáciu výmeny informácií vo vzťahu k určitým činom na úseku bezpečnosti cestnej premávky, ale neuskutočňuje harmonizáciu týchto činov a najmä neukladá členským štátom povinnosť, aby tieto činy zaradili do trestnej oblasti.

Posúdenie veci Súdnym dvorom

Súdny dvor uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry musí byť voľba právneho základu aktu Únie založená na objektívnych prvkoch spôsobilých byť predmetom súdneho preskúmania, medzi ktoré patria predovšetkým cieľ a obsah tohto aktu. Na preskúmanie dôvodnosti prejednávanej žaloby teda treba preskúmať cieľ i obsah smernice 2011/82, aby sa zistilo, či mohla byť platne prijatá, ako to tvrdia Rada a Parlament, na základe článku 87 ods. 2 ZFEÚ namiesto článku 91 ods. 1 písm. c/ ZFEÚ, ktorý uvádza ako vhodný právny základ Komisia.

Súdny dvor dospel k záveru, že hlavným alebo prevažujúcim cieľom smernice 2011/82 je zlepšenie bezpečnosti cestnej premávky, čo podľa odôvodnenia 1 tejto smernice predstavuje prvoradý cieľ politiky Únie v oblasti dopravy. Aj keď je totiž pravda, že táto smernica zavádza systém cezhraničnej výmeny informácií týkajúcich sa deliktov na úseku bezpečnosti cestnej premávky, skutočnosťou zostáva, že tento systém je zavedený práve na to, aby Únia mohla sledovať cieľ spočívajúci v zlepšení bezpečnosti cestnej premávky.

Pokiaľ ide o obsah smernice 2011/82, Súdny dvor uviedol, že táto smernica zavádza postup výmeny informácií medzi členskými štátmi vo vzťahu k ôsmim konkrétnym deliktom na úseku bezpečnosti cestnej premávky vymenovaným v jej článku 2 a definovaným v jej článku 3, ktorými sú prekročenie rýchlosti, nepoužitie bezpečnostného pásu, nezastavenie na červený svetelný signál na svetelnom signalizačnom zariadení, jazda pod vplyvom alkoholu, jazda pod vplyvom návykových látok, nepoužitie ochrannej prilby, nedovolená jazda v jazdnom pruhu a nedovolené použitie mobilného telefónu alebo akéhokoľvek iného komunikačného zariadenia počas jazdy. Predchádzajúce skúmanie obsahu ustanovení smernice 2011/82 potvrdzuje, že systém výmeny informácií medzi príslušnými orgánmi členských štátov, ktorý táto smernica zaviedla, predstavuje nástroj, ktorým sa sleduje cieľ zlepšiť bezpečnosť cestnej premávky uvedený v bodoch 32 až 43 tohto rozsudku a umožňuje Únii tento cieľ dosiahnuť. Pritom je namieste objasniť, že Súdny dvor už rozhodol, že opatrenia na zlepšenie bezpečnosti cestnej premávky patria do politiky dopravy, a teda ich možno prijať na základe článku 91 ods. 1 písm. c/ ZFEÚ, lebo patria pod pojem „opatrenia na zlepšenie bezpečnosti dopravy“ v zmysle tohto ustanovenia. Preto je opodstatnený záver, že smernica 2011/82 svojím cieľom i obsahom predstavuje opatrenie na zlepšenie bezpečnosti dopravy v zmysle článku 91 ods. 1 písm. c/ ZFEÚ, takže mala byť prijatá na základe tohto ustanovenia.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol nasledovne:

1. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/82/EÚ z 25. októbra 2011, ktorou sa zjednodušuje cezhraničná výmena informácií o deliktoch na úseku bezpečnosti cestnej premávky, sa zrušuje.

2. Účinky smernice 2011/82 sú zachované, až kým v primeranej lehote, ktorá nesmie presiahnuť dvanásť mesiacov odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku, nenadobudne účinnosť nová smernica založená na vhodnom právnom základe, teda na článku 91 ods. 1 písm. c/ ZFEÚ.

Pre viac informácie klikni na:

Trestné právo

http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=151775&pageIndex=0&doclang=sk&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=149522.

Spojené veci C-293/12 a C-594/12 Digital Rights Ireland a Seitlinger a i.

- rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 8. apríla 2014 - návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ podané rozhodnutiami High Court (Írsko) a Verfassungsgerichtshof (Rakúsko) z 27. januára a 28. novembra 2012 a doručené Súdnemu dvoru 11. júna a 19. decembra 2012

Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú platnosti smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES z 15. marca 2006 o uchovávaní údajov vytvorených alebo spracovaných v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí a o zmene a doplnení smernice 2002/58/ES (Ú. v. EÚ L 105, s. 54).

Hlavným cieľom smernice 2006/24/ES je zosúladenie predpisov členských štátov o uchovávaní údajov vytvorených alebo spracovaných poskytovateľmi verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí. Zameriava sa na zabezpečenie disponibility týchto údajov na účely predchádzania, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania závažných trestných činov, akými sú najmä porušenia spojené s organizovaným zločinom a terorizmom. Smernica stanovuje, že uvedení poskytovatelia musia uchovávať prevádzkové údaje, údaje o polohe, ako aj súvisiace údaje, ktoré sú potrebné na identifikáciu účastníka alebo užívateľa. Neumožňuje však uchovávať obsah komunikácií a vyhľadané informácie.

High Court (Vyšší súd, Írsko), ako aj Verfassungsgerichtshof (Ústavný súd, Rakúsko) žiadali, aby Súdny dvor preskúmal platnosť tejto smernice, a to najmä z pohľadu základných práv garantovaných Chartou základných práv Európskej únie, t. j. základného práva na rešpektovanie súkromného života a základného práva na ochranu osobných údajov.

Skutkové okolnosti

High Court musí rozhodnúť spor medzi írskou spoločnosťou Digital Rights a írskymi orgánmi vo veci zákonnosti vnútroštátnych opatrení týkajúcich sa uchovávania údajov súvisiacich s elektronickou komunikáciou. Verfassungsgerichtshof sa zaoberá viacerými ústavnými žalobami, ktoré podali Kärntner Landesregierung (vláda spolkovej krajiny Korutánsko), ako aj páni Seitlinger, Tschohl a 11 128 ďalších žalobcov. Cieľom týchto žalôb je zrušiť vnútroštátne ustanovenia, prostredníctvom ktorých bola uvedená smernica prevzatá do rakúskeho právneho poriadku.

Posúdenie veci Súdnym dvorom

Súdny dvor konštatoval, že uchovávané údaje umožňujú zistiť najmä, s kým a akým spôsobom účastník alebo registrovaný užívateľ komunikoval, určiť čas komunikácie, ako aj miesto jej

uskutočnenia a poznať frekvenciu komunikácií účastníka alebo registrovaného užívateľa s určitými osobami počas daného obdobia. Tieto údaje ako celok tak môžu poskytovať veľmi presné informácie o súkromnom živote osôb, ktorých údaje sa uchovávajú, ako napríklad o ich každodenných zvykoch, mieste trvalého alebo prechodného pobytu, každodenných alebo iných presunoch, vykonávaných činnostiach, sociálnych vzťahoch a sociálnom prostredí, v ktorom sa pohybujú.

Podľa názoru Súdneho dvora uložením povinnosti uchovávať tieto údaje a umožnením prístupu príslušných vnútroštátnych orgánov k nim smernica mimoriadne závažným spôsobom zasahuje do základných práv na rešpektovanie súkromného života a ochranu osobných údajov. Navyše skutočnosť, že uchovávanie a následné použitie týchto údajov sa uskutočňuje bez informovania účastníka alebo registrovaného užívateľa, môže v mysli dotknutých osôb viesť k presvedčeniu, že ich súkromný život je predmetom nepretržitého sledovania.

Súdny dvor ďalej skúmal, či je takýto zásah do predmetných základných práv odôvodnený.
V tejto spojitosti konštatoval, že uchovávanie údajov stanovené smernicou nemôže viesť k ohrozeniu podstaty základných práv na rešpektovanie súkromného života a ochranu osobných údajov. Smernica totiž neumožňuje oboznámiť sa s obsahom elektronickej komunikácie ako takej a upravuje, že poskytovatelia služieb alebo sietí musia dodržiavať určité zásady ochrany a bezpečnosti údajov. Navyše uchovávanie údajov s ohľadom na ich prípadné postúpenie príslušným vnútroštátnym orgánom skutočne zodpovedá cieľu všeobecného záujmu, t. j. boju proti závažnej trestnej činnosti, a v konečnom dôsledku zabezpečeniu verejnej bezpečnosti.

Podľa súdu však prijatím smernice o uchovávaní údajov normotvorca Únie prekročil medze, ktoré vyžaduje dodržiavanie zásady proporcionality. V tejto súvislosti Súdny dvor poukázal na skutočnosť, že vzhľadom na dôležitú úlohu ochrany osobných údajov v súvislosti so základným právom na ochranu súkromného života a na rozsah a závažnosť zásahu do tohto práva, ktorý predstavuje smernica, je miera voľnej úvahy normotvorcu Únie obmedzená, a preto je potrebné vykonávať prísny dohľad. Hoci uchovávanie údajov stanovené smernicou možno považovať za spôsobilé na dosiahnutie ňou sledovaného cieľa, rozsiahly a mimoriadne závažný zásah tejto smernice do predmetných základných práv nie je dostatočne vymedzený, aby zabezpečoval, že sa uvedený zásah skutočne obmedzí na nevyhnutné minimum.

Po prvé sa totiž smernica týka všeobecne všetkých osôb, elektronických komunikačných prostriedkov a prevádzkových údajov bez akéhokoľvek rozlíšenia, obmedzenia alebo výnimky v závislosti od cieľa boja proti závažným trestným činom.

Po druhé smernica neupravuje žiadne objektívne kritérium, ktoré by umožňovalo zabezpečiť prístup príslušných vnútroštátnych orgánov k údajom a použitie týchto údajov len na účely predchádzania, odhaľovania a trestného stíhania porušení, ktoré možno vzhľadom na rozsah a závažnosť zásahu do predmetných základných práv považovať za dostatočne závažné na odôvodnenie takéhoto zásahu. Naopak, smernica len všeobecne odkazuje na „závažné trestné činy“ definované v právnom poriadku každého členského štátu. Navyše smernica neupravuje hmotnoprávne a procesnoprávne podmienky, v rámci ktorých môžu mať príslušné vnútroštátne

orgány prístup k údajom a ich neskoršiemu použitiu. Prístup k údajom najmä nie je podriadený predbežnej kontrole zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu.

Po tretie, pokiaľ ide o dĺžku uchovávania údajov, smernica ukladá povinnosť uchovávať ich najmenej šesť mesiacov bez akéhokoľvek rozlíšenia medzi jednotlivými kategóriami údajov v závislosti od dotknutých osôb alebo ich prípadnej užitočnosti vo vzťahu k sledovanému cieľu. Navyše dĺžka uchovávania je vymedzená hranicou minimálne šiestich mesiacov a maximálne dvadsiatich štyroch mesiacov bez toho, aby smernica spresňovala objektívne kritériá určujúce dĺžku uchovávania na zabezpečenie jej obmedzenia na nevyhnutné minimum.

Súdny dvor navyše konštatuje, že smernica neupravuje dostatočné záruky, ktoré by umožňovali zabezpečiť efektívnu ochranu údajov proti nebezpečenstvu ich zneužitia, ako aj proti akémukoľvek nezákonnému prístupu k týmto údajom a ich neoprávnenému použitiu. Okrem iného uvádza, že smernica povoľuje poskytovateľom služieb zohľadniť ekonomické dôvody pri určení stupňa ochrany, ktorú uplatnia (najmä pokiaľ ide o náklady na realizáciu bezpečnostných opatrení), a nezabezpečuje nenávratné zničenie údajov po uplynutí obdobia ich uchovávania.

Súdny dvor napokon v rozsudku kritizoval skutočnosť, že smernica neukladá povinnosť uchovávať údaje na území Únie. Smernica preto v plnej miere nezabezpečuje kontrolu dodržiavania požiadaviek ochrany a bezpečnosti nezávislým orgánom, tak ako to výslovne vyžaduje Charta. Takáto kontrola uskutočnená na základe práva Únie však predstavuje základný prvok ochrany osôb v súvislosti so spracovaním osobných údajov.

Vo svojom rozsudku z 8. apríla 2014 Súdny dvor vyhlásil, že normotvorca Únie pri prijatí smernice 2006/24 prekročil hranice, ktoré mu ukladá dodržiavanie zásady proporcionality so zreteľom na články 7, 8 a článok 52 ods. 1 Charty. Za týchto podmienok nie je podľa súdu potrebné preskúmať platnosť smernice 2006/24 so zreteľom na článok 11 Charty. Smernica 2006/24 je neplatná.

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=150642&mode=lst&pageIndex=1&dir=&occ=first&part=1&text=&doclang=SK&cid=146330.

Vec C-224/13 - uznesenie Súdneho dvora (šiesta komora) zo 7. novembra 2013 – návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunale di Cagliari – Taliansko – trestné konanie proti Sergio Alfonso Lorrai

Návrh sa týka výkladu článku 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, ako aj článku 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach v spojení s článkom 6 ZEÚ – Neprimeraná dĺžka trestného konania – Vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje povinnosť prerušiť trestné konanie na neurčitú dobu v prípade choroby obžalovaného, ktorá mu znemožňuje vedome sa zúčastniť konania – Povinnosť podrobiť obžalovaného pravidelnej kontrole – Nevyliečiteľná choroba obžalovaného.

Trestné právo

Prejudiciálne otázky:

1. Bráni výklad článku 6 EDĽP a článku 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie uplatneniu článkov 70, 71 a 72 Trestného poriadku v rozsahu, v akom ukladajú v prípade, že je zistená nespôsobilosť obžalovaného vedome sa zúčastniť konania v dôsledku nevyliečiteľnej choroby bez možnosti zlepšenia, prerušiť konanie na neurčitú dobu a podrobiť chorého pravidelným znaleckým posudkom?

2. Bráni výklad článku 6 EDĽP a článku 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie uplatneniu článku 159 ods. 1 bodu 3 trestného konania v rozsahu, v akom ukladá zastavenie plynutia premlčacej doby (predlžované po polrokoch v zmysle článku 72 Trestného poriadku) na neurčitú dobu v prípade nespôsobilosti obžalovaných vedome sa zúčastniť konania v dôsledku nevyliečiteľnej choroby bez možnosti zlepšenia?

Výrok rozhodnutia:

Súdny dvor Európskej únie zjavne nemá právomoc odpovedať na otázky, ktoré predložil Tribunale di Cagliari (Taliansko).

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania

Vec C-554/13- návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Raad van State (Holandsko) z 28. októbra 2013 – navrhovateľ: Z. Zh., ďalší účastník konania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justicie a Staatssecretaris van Veiligheid en Justicie, ďalší účastník konania: I. O.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Raad van State, sa týka výkladu článku 7 ods. 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (Ú. v. EÚ L 348, s. 98) – Štátny príslušník tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie na účely návratu v zmysle smernice - Prijatie rozhodnutia o návrate príslušným orgánom, ktoré neposkytuje nijakú lehotu na dobrovoľný odchod štátnemu príslušníkovi tretej krajiny považovaného za riziko pre verejný poriadok – Pojem „riziko pre verejný poriadok“ – Povinnosti príslušného orgánu.

Prejudiciálne otázky:

1. Predstavuje štátny príslušník tretej krajiny, ktorý sa neoprávnene zdržiava na území členského štátu, riziko pre verejný poriadok v zmysle článku 7 ods. 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích

krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (Ú. v. EÚ L 348, s. 98, ďalej len „smernica o návrate“), už preto, lebo je podozrivý zo spáchania činu, ktorý sa podľa vnútroštátneho práva trestá ako trestný čin, alebo si to vyžaduje, aby bol za spáchanie tohto činu odsúdený trestným súdom, a musí byť v tomto prípade odsúdenie právoplatné?

2. Zohrávajú pri posudzovaní otázky, či štátny príslušník tretej krajiny, ktorý sa neoprávnene zdržiava na území členského štátu, predstavuje riziko pre verejný poriadok v zmysle článku 7 ods. 4 smernice o návrate, okrem podozrenia alebo odsúdenia úlohu aj iné skutočnosti a okolnosti konkrétneho prípadu, ako sú závažnosť a druh činu, ktorý sa podľa vnútroštátneho práva trestá ako trestný čin, trvanie alebo úmysel príslušnej osoby?

3. Zohrávajú skutočnosti a okolnosti konkrétneho prípadu, ktoré sú relevantné pri posudzovaní uvedenom v druhej otázke, úlohu aj pokiaľ ide o možnosť danú článkom 7 ods. 4 smernice o návrate, v prípade, že príslušná osoba predstavuje riziko pre verejný poriadok v zmysle uvedeného odseku 4, a to pri voľbe medzi upustením od poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod na jednej strane a poskytnutím lehoty na dobrovoľný odchod kratšej ako sedem dní na strane druhej?

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=145605&pageIndex=0&doclang=sk&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=124683.

Novinky z činnosti Súdneho dvora EÚ

Súdny dvor Európskej únie- Výročná správa 2013- Prehľad činností Súdneho dvora, Všeobecného súdu a Súdu pre verejnú službu Európskej únie

- na internetovej stránke Súdneho dvora je prístupná výročná správa tohto súdu za rok 2013, v ktorej okrem iného nájdete celkový prehľad vývoja a činnosti inštitúcie v roku 2013 vrátane popisu súdnej činnosti Súdneho dvora, Všeobecného súdu a Súdu pre verejnú službu doplneného o štatistický prehľad v danej oblasti. Z oblasti policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach si Vás dovoľujeme upozorniť na 3 rozsudky týkajúce sa rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV o európskom zatykači a postupoch odovzdávania medzi členskými štátmi, zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV o posilnení procesných práv osôb, podpore uplatňovania zásady vzájomného uznávania, pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní. O dvoch z nich sme Vás už informovali v predchádzajúcich číslach Bulletinu. Išlo o rozsudok vo veci Baláž (C-60/12) a rozsudok vo veci Jeremy F. (C-168/13 PPU). Tretím rozhodnutím, na ktoré Súdny dvor EÚ vo svojej výročnej správe poukazuje, je rozsudok z 29. januára 2013 vo veci Radu (C-396/11), v ktorom tento súd rozhodol, že vykonávajúce súdne orgány nemôžu odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely trestného stíhania z dôvodu, že vyžiadaná osoba nebola pred vydaním tohto zatykača vypočutá vo vydávajúcom členskom štáte. Po prvé tento dôvod nie je

uvedený medzi dôvodmi nevykonania takéhoto zatykača upravenými v ustanoveniach rámcového rozhodnutia 2002/584. Po druhé Súdny dvor konštatoval, že právo byť vypočutý zakotvené v článkoch 47 a 48 Charty základných práv nevyžaduje, aby súdny orgán členského štátu mohol odmietnuť vykonanie európskeho zatykača vydaného na účely trestného stíhania z tohto dôvodu, keďže takáto povinnosť by nevyhnutne ohrozila samotný systém odovzdávania upravený v rámcovom rozhodnutí. Aby sa totiž dotknutej osobe zabránilo v úteku, musí mať takýto zatykač určitý element prekvapenia. Súdny dvor v každom prípade s odkazom na viaceré ustanovenia rámcového rozhodnutia uviedol, že európsky normotvorca zabezpečil dodržiavanie práva byť vypočutý vo vykonávajúcom členskom štáte spôsobom, ktorý neznižuje účinnosť systému európskeho zatykača.

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2014-06/qdag14001skc.pdf

Trestné právo

Výber z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva

Vec Ďuračka proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 7517/10)

V Bulletine 2. – 3. časť 2013 sme Vás informovali o sťažnosti pána Ďuračku podanej 25. januára 2010, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie článku 5 ods. 1 (právo na osobnú slobodu a bezpečnosť) tvrdiac, že v čase od 30. októbra 2008 do 3. novembra 2008 bol pozbavený osobnej slobody bez právneho dôvodu. Taktiež namietal porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie) s odôvodnením, že sa ústavný súd odmietol zaoberať jeho sťažnosťou, ako aj článku 6 ods. 3 písm. c/ Dohovoru, pretože ústavný súd mu neustanovil advokáta na zastupovanie v konaní.

13. mája 2014 ESĽP vo veci rozhodol v prospech SR. Po preskúmaní konkrétnych okolností prípadu odmietol sťažnosť pre namietané porušenie čl. 6 ods. 1, 3 písm. c/ Dohovoru z dôvodu zjavnej nepodloženosti. V tejto spojitosti sa stotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ nepodal ústavnú sťažnosť v súlade s formálnymi požiadavkami a praxou ústavného súdu. ESĽP konštatoval, že ústavný súd postupoval pri odmietnutí ústavnej sťažnosti v súlade so svojou praxou. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 5 ods. 1 Dohovoru, ESĽP konštatoval, že sťažovateľ nevyčerpal účinným spôsobom všetky vnútroštátne prostriedky nápravy vzhľadom na oneskorené podanie svojej ústavnej sťažnosti.

Judikatúra ESĽP k čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom:

a/ zákonné pozbavenie slobody osoby po odsúdení príslušným súdom;

b/ zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody z dôvodu nesplnenia rozhodnutia vydaného súdom v súlade so zákonom alebo s cieľom zabezpečiť splnenie povinnosti stanovenej zákonom;

c/ zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchaniu trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní;

d/ pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia za účelom výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán;

e/ zákonné pozbavenie slobody osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f/ zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

Dohovor v čl. 5 ods. 1 odkazuje predovšetkým na vnútroštátne právne predpisy a zakotvuje povinnosť dodržiavať ich hmotnoprávne a procesné normy. Konanie v súlade s vnútroštátnym právom však samo osebe nepostačuje a ESĽP sa v tejto súvislosti musí presvedčiť, či samotné vnútroštátne právo je v súlade s Dohovorom vrátane všeobecných princípov výslovne alebo implicitne v ňom uvedených, osobitne s princípom právnej istoty. V tejto spojitosti je dôležité, aby bol zachovaný princíp právnej istoty, aby trestnoprávne

predpisy, ako aj konania a rozhodnutia štátnych orgánov boli dostupné a jednoznačné do tej miery, že daná osoba bude v prípade potreby schopná predvídať, v rozsahu primeranom okolnostiam, dôsledky, ktoré takéto konanie môže mať *(Giorgi Nikolaishvili proti Gruzínsku, rozsudok z 13. januára 2009, č. 37048/04)*. ESĽP toleroval situáciu, ktorá nastala v Slovenskej republike v roku 2001, kedy lehota 24 hodín k predvedeniu zadržanej osoby pred sudcu zakotvená v Ústave SR a Trestnom poriadku bola predĺžená na 48 hodín, hoci v Listine základných práv a slobôd ostala lehota 24 hodín. Vo veci *Gál proti Slovenskej republike (rozsudok z 30. novembra 2010, č. 45426/06)* ESĽP akceptoval názor Ústavného súdu SR, že v danom prípade sa uplatní lehota zakotvená v Ústave a nekonštatoval porušenie princípu právnej istoty.

Z judikatúry ESĽP k čl. 5 Dohovoru vyplýva predovšetkým to, že výnimky, ktoré sú v tomto článku taxatívne stanovené, musia byť interpretované striktne a reštriktívne. Jednotlivé dôvody sa navzájom nevylučujú *(Erkus proti Turecku, rozsudok z 29. septembra 2009, č. 30326/03)*. ESĽP sa v rámci svojej rozhodovacej činnosti zaoberal aj prípustnými dôvodmi pozbavenia slobody s dôrazom na splnenie materiálnych a procesných podmienok pozbavenia slobody. Každé pozbavenie slobody musí byť zlučiteľné s cieľom chrániť jednotlivca pred svojvôľou *(Mooren proti Nemecku, rozsudok veľkého senátu z 9. júla 2009, č. 11364/03)*.

Podľa ESĽP nie každá chyba musí striktne znamenať, že k pozbaveniu slobody došlo v rozpore s čl. 5 ods. 1 Dohovoru. Pozbavenie slobody je v zásade zákonné, ak je založené na súdnom rozhodnutí, pričom neskoršie zistenie nadriadeného vnútroštátneho súdu, že súd nižšieho stupňa takýmto rozhodnutím porušil vnútroštátne právo, nemusí mať spätne vplyv na platnosť pozbavenia slobody v danom období *(Mooren proti Nemecku, rozsudok veľkého senátu z 9. júla 2009, č. 11364/03)*.

ESĽP v rôznych kontextoch zdôrazňuje, že pozbavenie slobody je tak závažným opatrením, že môže byť uskutočnené len vtedy, ak iné, miernejšie opatrenia sa javia ako nedostatočné
na ochranu osobného alebo verejného záujmu. V konaní o pozbavení slobody musí byť preukázané, že takéto pozbavenie je vzhľadom na okolnosti nevyhnutné *(Sabeva proti Bulharsku, rozsudok z 10. júna 2010, č. 44290/07)*.

ESĽP uviedol, že osoba pozbavená slobody by mala byť prepustená okamžite po tom, čo príslušný orgán nariadi jej prepustenie. Podľa súdu formality administratívnej povahy spojené s prepustením nemôžu ospravedlniť prieťah trvajúci niekoľko hodín *(Eminbeyli proti Rusku, rozsudok z 26. februára 2009, č. 42443/02)*.

Nové právne predpisy Európskej únie z oblasti trestného práva

SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach

Ako sa uvádza v predmetnej smernici, táto bola prijatá z toho dôvodu, že od prijatia rámcových rozhodnutí 2003/577/SVV a 2008/978/SVV je zrejmé, že existujúci rámec zabezpečovania dôkazov je príliš neucelený a zložitý a preto je potrebný nový prístup. Tento nový prístup sa zakladá na jedinom nástroji s názvom európsky vyšetrovací príkaz (ďalej len „EVP“).

EVP sa má vydávať na účely vykonania jedného alebo viacerých konkrétnych vyšetrovacích opatrení v štáte vykonávajúcom EVP (ďalej len „vykonávajúci štát“) s cieľom zabezpečiť dôkazy. To zahŕňa aj získavanie dôkazov, ktoré sa už nachádzajú v držbe vykonávajúceho orgánu. EVP by mal mať horizontálnu pôsobnosť, a preto by sa mal uplatňovať na všetky vyšetrovacie opatrenia, ktorých cieľom je získanie dôkazov. Zriadenie spoločného vyšetrovacieho tímu a získavanie dôkazov takýmto tímom si však vyžaduje osobitné normy, ktoré je lepšie upraviť samostatne. Bez toho, aby bolo dotknuté uplatňovanie tejto smernice, by sa preto na tento druh vyšetrovacieho opatrenia mali naďalej uplatňovať existujúce nástroje. EVP by sa mal sústrediť na vyšetrovacie opatrenie, ktoré sa má vykonať. Vydávajúci orgán má najvhodnejšie postavenie na to, aby na základe svojich znalostí podrobností dotknutého vyšetrovania rozhodol, aké vyšetrovacie opatrenie sa má použiť. Vykonávajúci orgán by však mal vždy, keď je to možné, použiť iný druh vyšetrovacieho opatrenia, ak uvedené opatrenie podľa jeho právneho poriadku neexistuje alebo by nebolo dostupné v podobnom vnútroštátnom prípade. Dostupnosť by sa mala týkať prípadov, keď uvedené vyšetrovacie opatrenie v právnom poriadku vykonávajúceho štátu existuje, ale možno ho oprávnene použiť len v určitých situáciách, napríklad ak sa uvedené vyšetrovacie opatrenie môže vykonať len pri trestných činoch s určitým stupňom závažnosti voči osobám, ktoré sú už do určitej miery podozrivé, alebo so súhlasom dotknutej osoby. Vykonávajúci orgán môže použiť aj iný druh vyšetrovacieho opatrenia, ak by dosiahlo rovnaký výsledok ako vyšetrovacie opatrenie uvedené v EVP, ale prostriedkami, ktorými sa menej zasiahne do základných práv dotknutej osoby.

Vydávajúci orgán by pri vydaní EVP mal osobitnú pozornosť venovať tomu, aby sa v plnej miere zabezpečilo dodržanie práv zakotvených v článku 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“). Prezumpcia neviny a právo na obhajobu v trestnom konaní sú základom základných práv uznaných v charte v oblasti trestnoprávnej spravodlivosti. Každé obmedzenie takýchto práv vyšetrovacím opatrením nariadeným v súlade s touto smernicou by malo spĺňať v plnom rozsahu požiadavky stanovené v článku 52 charty, pokiaľ ide o nevyhnutnosť, primeranosť a ciele, ktoré by malo sledovať, najmä ochranu práv a slobôd iných.

Pri vykonávaní tejto smernice by sa mali zohľadniť smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/64/EÚ, 2012/13/EÚ a 2013/48/EÚ, ktoré sa týkajú procesných práv v trestnom konaní. EVP stanovuje jednotný režim na získavanie dôkazov. Sú však potrebné ďalšie normy pre určité druhy vyšetrovacích opatrení, ktoré by sa mali uviesť v EVP, napríklad dočasné odovzdanie osôb vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, výsluch prostredníctvom videokonferencie alebo telefonickej konferencie, získavanie informácií súvisiacich s bankovými účtami alebo operáciami, kontrolované dodávky alebo utajené vyšetrovania. Na vyšetrovacie opatrenia, ktoré sa týkajú zabezpečovania dôkazov v reálnom čase, kontinuálne a počas určitého obdobia, sa vzťahuje EVP, ale vždy, keď je to potrebné, by sa vydávajúci štát a vykonávajúci štát mali dohodnúť na praktických opatreniach, aby sa zohľadnili rozdiely medzi vnútroštátnymi právnymi poriadkami týchto štátov.

V tejto smernici sa ustanovujú pravidlá vykonania vyšetrovacieho opatrenia na účely získania dôkazov vo všetkých štádiách trestného konania vrátane súdneho konania, v prípade potreby za účasti dotknutej osoby. EVP možno vydať napríklad na účely dočasného odovzdania dotknutej osoby vydávajúcemu štátu alebo na účely výsluchu formou videokonferencie. Ak sa však má táto osoba odovzdať do iného členského štátu na účely trestného stíhania vrátane jej

predvedenia pred súd, aby sa zúčastnila na súdnom konaní, mal by sa v súlade s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV vydať európsky zatykač.

Možnosti spolupráce podľa tejto smernice o odpočúvaní telekomunikačnej prevádzky by sa nemali obmedzovať na obsah telekomunikačnej prevádzky, ale mohli by sa vzťahovať aj na zhromažďovanie prevádzkových údajov a lokalizačných údajov spojených s takouto telekomunikačnou prevádzkou, čo by príslušným orgánom umožňovalo vydávať EVP na účel získavania menej rušivých údajov o telekomunikačnej prevádzke. EVP vydaný na získanie prevádzkových údajov a lokalizačných údajov týkajúcich sa minulej telekomunikačnej prevádzky by sa mal vybaviť v rámci všeobecného režimu týkajúceho sa vykonania EVP a môže sa v závislosti od vnútroštátneho právneho poriadku vykonávajúceho štátu považovať za invazívne vyšetrovacie opatrenie.

V EVP, ktorý zahŕňa žiadosť o odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky, by mal vydávajúci orgán poskytnúť vykonávajúcemu orgánu dostatočné informácie, ako napríklad podrobnosti o trestnom čine, ktorý sa vyšetruje, a to s cieľom umožniť, aby vydávajúci orgán mohol posúdiť, či by sa toto vyšetrovacie opatrenie povolilo v podobnom vnútroštátnom prípade.

Transpozícia predmetnej smernice do právnych poriadkov členských štátov je určená do 22. mája 2017.

Pre viac informácii klikni na:

http://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/?uri=uriserv:OJ.L_.2014.130.01.0001.01.SLK.

Občianske právo

Súdny dvor Európskej únie

Vec C-45/13 Andreas Kainz proti Pantherwerke AG

Súdna právomoc v občianskych a obchodných veciach - Nariadenie (ES) č. 44/2001 - Zodpovednosť za chybný výrobok - Výrobok vyrábaný v jednom členskom štáte a predávaný v inom členskom štáte - Výklad pojmu ‚miesto, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti - Miesto, kde došlo k príčinnej udalosti

Skutkový stav:

Pantherwerke AG je spoločnosť so sídlom v Nemecku, ktorá vyrába a predáva bicykle. Pán Kainz, ktorý má bydlisko v Salzburgu, si 3. novembra 2007 kúpil od Funbike GmbH, spoločnosti, ktorá má sídlo v Rakúsku, bicykel, ktorý vyrobila spoločnosť Pantherwerke AG. Keď sa pán Kainz 3. júla 2009 na tomto bicykli bicykloval v Nemecku, spadol a pri tomto páde sa zranil. Pred Landesgericht Salzburg pán Kainz požadoval od spoločnosti Pantherwerke AG z titulu zodpovednosti za chybný výrobok zaplatenie sumy 21 200 eur, zvýšenej o úroky a ostatné výdavky, ako aj konštatovanie zodpovednosti tejto spoločnosti za budúce škody vyplývajúce z nehody. Podľa pána Kainza bol jeho pád spôsobený tým, že sa konce vidlice oddelili od vidlice bicykla. Spoločnosť Pantherwerke AG je ako výrobca zodpovedná za túto výrobnú vadu. Žalobca sa na účely odôvodnenia právomoci súdu, ktorý začal konanie, odvoláva na článok 5 ods. 3 nariadenia č. 44/2001. Miesto, kde došlo k príčinnej udalosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti, sa nachádza v Rakúsku, pretože tu bol bicykel uvedený na trh v tom zmysle, že na tomto mieste bol bicykel k dispozícii konečnému používateľovi v rámci komerčného predaja. Spoločnosť Pantherwerke AG spochybňuje medzinárodnú právomoc rakúskych súdov. Miesto, kde došlo k príčinnej udalosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti, sa podľa nej nachádza v Nemecku. V Nemecku jednak prebiehal výrobný proces výrobku a jednak bol výrobok uvedený na trh v tomto členskom štáte jeho odoslaním zo sídla tejto spoločnosti. Obidva súdy konajúce o žalobe podanej pánom Kainzom odmietli tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní svoju medzinárodnú právomoc. Vnútroštátny súd, ktorý koná o opravnom prostriedku "Revision", považuje za potrebné objasniť pojem miesto, kde došlo k príčinnej udalosti v oblasti zodpovednosti za chybné výrobky. Za týchto podmienok sa Oberster Gerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

1. Má sa formulácia ‚miest[o], kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá... nárok [z mimozmluvnej zodpovednosti]', uvedená v článku 5 ods. 3 nariadenia č. 44/2001, v oblasti zodpovednosti za chybné výrobky vykladať v tom zmysle, že:

a) miestom, kde došlo k príčinnej udalosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti (‚Handlungsort'), sa rozumie miesto sídla výrobcu;

b) miestom, kde došlo k príčinnej udalosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti (‚Handlungsort'), sa rozumie miesto, kde bol výrobok uvedený na trh;

c) miestom, kde došlo k príčinnej udalosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti (‚Handlungsort') sa rozumie miesto, kde používateľ nadobudol výrobok?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku písm. b):

a) je výrobok uvedený na trh vtedy, keď opustil výrobný proces vykonávaný výrobcom a vstúpil do procesu uvádzania na trh, v ktorom sa ponúka verejnosti na účely použitia alebo spotreby?

b) je výrobok uvedený na trh vtedy, keď sa štruktúrovane distribuuje konečným spotrebiteľom?

Podľa rozsudku Súdneho dvora (štvrtá komora) zo 16. januára 2014
Článok 5 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o súdnej právomoci, uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach treba vykladať v tom zmysle, že v prípade spochybnenia zodpovednosti výrobcu za chybný výrobok je miestom, kde došlo k príčinnej udalosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti, miesto, kde bol sporný výrobok vyrobený.

Vec C - 508/12 Walter Vapenik proti Josefovi Thurnerovi

Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti - Nariadenie (ES) č. 805/2004 - Európsky exekučný titul pre nesporné nároky - Podmienky osvedčenia rozhodnutia ako exekučného titulu - Situácia, v ktorej bolo v členskom štáte veriteľa vydané rozhodnutie v spore medzi dvomi osobami nekonajúcimi v rámci obchodných činností alebo povolania

Skutkový stav:

Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že pán Vapenik žalobou podanou na Bezirksgericht Salzburg (Rakúsko) navrhol, aby bol pán Thurner na základe zmluvy o pôžičke, ktorá bola medzi nimi uzavretá, zaviazaný na zaplatenie sumy 3 158 eur zvýšenej o úroky a o poplatky. Pán Vapenik podal žalobu na tento rakúsky súd ako na súd miesta výkonu zmluvy zvolený účastníkmi konania. V čase uzavretia zmluvy a podania žaloby žiadny z účastníkov konania nekonal v rámci povolania. Pán Thurner sa napriek doručeniu predvolania a výzve dostaviť sa na pojednávanie, ktorú mu odovzdal súdny úradník v Belgicku, na pojednávanie nedostavil. Bezirksgericht Salzburg preto vyhlásil rozsudok pre zmeškanie. Tento rozsudok bol pánovi Thurnerovi doručený poštou, pričom ten proti nemu nepodal odvolanie a rozsudok v dôsledku toho nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Pán Vapenik následne podal na Bezirksgericht Salzburg v súlade s nariadením č. 805/2004 návrh na vydanie európskeho exekučného titulu na tento rozsudok. Uvedený súd tento návrh zamietol s odkazom na článok 6 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia, pretože usúdil, že žaloba proti pánovi Thurnerovi, spotrebiteľovi, nebola podaná v členskom štáte, v ktorom má bydlisko. Pán Vapenik podal proti tomuto rozhodnutiu na vnútroštátny súd odvolanie, v ktorom tvrdil, že podmienky vydania európskeho exekučného titulu podľa článku 6 ods. 1 písm. a) až c) nariadenia č. 805/2004 boli splnené, pretože zmluva bola uzavretá medzi jednotlivcami. Článok 6 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia sa na vec samu nevzťahuje, keďže stanovuje, že tento titul sa okrem iného vydá, pokiaľ zmluvný partner spotrebiteľa koná v rámci svojho povolania. Za týchto podmienok Landesgericht Salzburg rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

Má sa článok 6 ods. 1 písm. d) nariadenia... č. 805/2004 vykladať v tom zmysle, že toto ustanovenie sa vzťahuje iba na zmluvy medzi podnikateľmi ako veriteľmi a spotrebiteľmi ako

dlžníkmi, alebo postačuje, že prinajmenšom dlžník je spotrebiteľom, takže sa uplatní aj na nároky, ktoré má jeden spotrebiteľ voči druhému spotrebiteľovi?

Podľa rozsudku Súdneho dvora (deviata komora) z 5. decembra 2013
Článok 6 ods. 1 písm. d) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky, sa má vykladať v tom zmysle, že sa nevzťahuje na zmluvy uzavreté medzi dvomi osobami, ktoré nekonajú v rámci svojich obchodných činností alebo svojho povolania.

Vec C-322/13 Ulrike Elfriede Grauel Rüffer proti Kateřine Pokornej

Občianstvo Únie - Zásada zákazu diskriminácie - Jazykový režim uplatniteľný na občianskoprávne konania

Skutkový stav:

Zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že pani Grauel Rüffer, nemecká štátna príslušníčka s bydliskom v Nemecku, spadla 22. februára 2009 pri lyžovačke na zjazdovke, ktorá sa nachádza v provincii Bolzano, a poranila si pravé rameno. Podľa jej tvrdenia bol tento pád spôsobený pani Pokornou, českou štátnou príslušníčkou s bydliskom v Českej republike. Pani Grauel Rüffer žiada od pani Pokornej náhradu utrpenej ujmy. V rámci konania začatom na vnútroštátnom súde bola žaloba podaná 24. apríla 2012 na návrh pani Grauelovej Rüfferovej vyhotovená v nemeckom jazyku. Pani Pokorná, ktorej bol doručený preklad do českého jazyka 4. októbra 2012, predložila 7. februára 2013 svoje vyjadrenie k žalobe a nepodala nijaké námietky proti tomu, že žalobkyňa si ako jazyk konania vybrala nemčinu. Na prvom pojednávaní sa vnútroštátny súd zaoberal otázkou voľby jazyka, v ktorom sa má viesť konanie, teda či sa má konanie vzhľadom na rozsudok Corte suprema di cassazione (Taliansko) z 22. novembra 2012 (rozsudok č. 20715) viesť v nemeckom alebo talianskom jazyku. V tomto rozsudku Corte suprema di cassazione rozhodol, že ustanovenia dekrétu č. 574/1988 sa uplatňujú len na talianskych občanov, ktorý majú bydlisko v provincii Bolzano. Vnútroštátny súd uviedol, že v súlade s uvedeným rozsudkom žalovaná vo veci samej nemohla zvolením si nemeckého jazyka ako jazyka konania napraviť neplatnosť žaloby vyplývajúcu z použitia tohto jazyka. Za neplatný treba preto vyhlásiť tak úkon, ktorým sa začalo konanie, ako aj nasledujúci úkon, t. j. vyjadrenie k žalobe. Uvedený súd sa však domnieval, že právo Únie môže brániť tomu, aby vnútroštátne ustanovenia, o ktoré ide vo veci samej, boli uplatňované v zmysle výkladu, aký im dal Corte suprema di cassazione. Vzniká totiž otázka, či len talianski občania, ktorí majú bydlisko v provincii Bolzano, majú možnosť v občianskoprávnom súdnom konaní používať nemecký jazyk, alebo či rovnaké právo prináleží aj talianskym občanom, ktorí nemajú bydlisko v tejto provincii, alebo aj občanom iných členských štátov Európskej únie než Talianskej republiky, ktorí majú bydlisko v tejto provincii, alebo dokonca aj občanom iných členských štátov, ktorí nemajú bydlisko v danej provincii. Isteže, podľa vnútroštátneho súdu je účelom právnych predpisov upravujúcich používanie nemeckého jazyka ochrana etnickej a kultúrnej nemeckej menšiny s bydliskom v provincii Bolzano. Tento účel by však nebol nijako narušený tým, ak by sa sporná právna úprava uplatňovala aj na občanov iných členských štátov než Talianskej republiky, ktorí využívajú svoje právo na voľný pohyb. Za týchto podmienok Landesgericht Bozen rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

Bráni výklad článkov 18 ZFEÚ a 21 ZFEÚ uplatneniu takých vnútroštátnych právnych predpisov, ako sú ustanovenia dotknuté v konaní vo veci samej, ktoré priznávajú právo

používať nemecký jazyk pred súdmi provincie Bolzano v prebiehajúcich občianskoprávnych konaniach len talianskym štátnym príslušníkom s bydliskom v tejto provincii, a nie už občanom iných členských štátov Únie, bez ohľadu na to, či majú bydlisko v uvedenej provincii?

Podľa rozsudku Súdneho dvora (druhá komora) z 27. marca 2014
Články 18 ZFEÚ a 21 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia takej vnútroštátnej právnej úprave, o ktorú ide vo veci samej, podľa ktorej právo používať v občianskoprávnych konaniach predložených súdom členského štátu sídliacim v určitej územnej jednotke tohto štátu iný jazyk než úradný jazyk daného štátu majú len občania tohto štátu, ktorí majú svoje bydlisko v danej územnej jednotke.

Vec C-466/12 Nils Svensson, Sten Sjögren, Madelaine Sahlman, Pia Gadd proti Retriever Sverige AB

Návrh na začatie prejudiciálneho konania - Aproximácia právnych predpisov - Autorské práva a s nimi súvisiace práva - Smernica 2001/29/ES - Informačná spoločnosť - Zosúladenie niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv - Článok 3 ods. 1 - Verejný prenos - Pojem - Internetové odkazy (‚hypertextové odkazy') umožňujúce prístup ku chráneným dielam

Skutkový stav:

Žalobcovia vo veci samej, ktorí sú všetci novinári, napísali novinové články, ktoré boli uverejnené v novinách Göteborgs-Posten, ako aj na internetovej stránke Göteborgs-Posten. Spoločnosť Retriever Sverige prevádzkuje internetovú stránku, na ktorej sú jej zákazníkom podľa ich potrieb poskytované zoznamy internetových hypertextových odkazov na články uverejnené na iných internetových stránkach. Medzi účastníkmi konania je nesporné, že tieto články boli na internetovej stránke novín Göteborgs-Posten voľne prístupné. Podľa žalobcov vo veci samej zákazník po kliknutí na jeden z týchto odkazov nepostrehne, že je na účely prístupu k dielu, ktoré ho zaujíma, presmerovaný na inú stránku. Naproti tomu podľa spoločnosti Retriever Sverige je zákazníkovi jasné, že ak klikne na niektorý z týchto odkazov, je presmerovaný na inú stránku. Žalobcovia vo veci samej podali proti spoločnosti Retriever Sverige žalobu na Stockholms tingsrätt (Okresný súd v Štokholme), ktorou sa domáhali náhrady škody z dôvodu, že táto spoločnosť bez ich súhlasu použila niektoré ich články tak, že ich sprístupnila svojim zákazníkom. Rozsudkom z 11. júna 2010 Stockholms tingsrätt ich žalobu zamietol. Žalobcovia vo veci samej sa proti tomuto rozsudku odvolali na Svea hovrätt (Odvolací súd vo Svea). Žalobcovia vo veci samej na tomto súde predovšetkým tvrdili, že spoločnosť Retriever Sverige porušila ich výlučné právo sprístupniť svoje diela verejnosti v tom zmysle, že prostredníctvom služieb poskytnutých na jej internetovej stránke mali jej zákazníci prístup k ich dielam. Spoločnosť Retriever Sverige na svoju obranu tvrdí, že poskytovanie zoznamu internetových odkazov na diela, v súvislosti s ktorými došlo k verejnému prenosu na iných internetových stránkach, nepredstavuje úkon, ktorý by mohol zasiahnuť do autorského práva. Retriever Sverige tiež tvrdí, že nevykonala nijaký prenos chráneného diela, lebo svojim zákazníkom len odporučila internetové stránky, na ktorých sa nachádzajú diela, o ktoré sa zaujímajú. Za týchto podmienok sa Svea hovrätt rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

1. Predstavuje skutočnosť, že iná osoba ako nositeľ autorského [práva] k určitému dielu poskytne hypertextový odkaz na toto dielo na svojej internetovej stránke, verejný prenos diela v zmysle článku 3 ods. 1 smernice [2001/29]?

2. Má na posúdenie prvej otázky vplyv skutočnosť, že dielo, na ktoré odkazuje odkaz, sa nachádza na internetovej stránke, ku ktorej má prístup ktokoľvek bez obmedzení, alebo skutočnosť, že prístup k tejto stránke je určitým spôsobom obmedzený?

3. Treba pri posúdení prvej otázky rozlišovať podľa toho, či sa dielo po tom, čo užívateľ klikol na odkaz, zobrazí na inej internetovej stránke, alebo sa naopak zobrazí takým spôsobom, že vzbudzuje dojem, že je zobrazené na tej istej [internetovej] stránke?

4. Môže členský štát poskytnúť výlučnému právu autora väčšiu ochranu tým, že stanoví, že pojem ‚verejný prenos' zahŕňa viac úkonov, než tie, ktoré vyplývajú z článku 3 ods. 1 smernice 2001/29?"

Podľa rozsudku Súdneho dvora (štvrtá komora) z 13. februára 2014
1. Článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti sa má vykladať v tom zmysle, že skutočnosť, že sú na internetovej stránke poskytnuté hypertextové odkazy na diela, ktoré sú voľne dostupné na inej internetovej stránke, neprestavuje verejný prenos podľa tohto ustanovenia.
2. Článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát mohol poskytnúť väčšiu ochranu nositeľom autorského práva prostredníctvom stanovenia, že pojem "verejný prenos" zahŕňa viac úkonov, než je uvedené v tomto ustanovení.

Vec C-98/13 Martin Blomqvist proti Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

Návrh na začatie prejudiciálneho konania - Nariadenie (ES) č. 1383/2003 - Opatrenia brániace uvedeniu napodobenín a pirátskych tovarov na trh - Článok 2 - Pôsobnosť nariadenia - Internetový predaj hodiniek, ktoré sú napodobeninou, na súkromné účely jednotlivcovi s bydliskom v členskom štáte, uskutočnený z tretieho štátu - Zadržanie hodiniek pri ich vstupe na územie členského štátu colnými orgánmi - Oprávnenosť zadržania - Podmienky - Podmienky týkajúce sa porušenia práv duševného vlastníctva - Smernica 2001/29/ES - Článok 4 - Verejné šírenie - Smernica 2008/95/ES - Článok 5 - Nariadenie (ES) č. 207/2009 - Článok 9 - Použitie v obchodnom styku

Skutkový stav:

V januári 2010 si pán Blomqvist s bydliskom v Dánsku objednal prostredníctvom čínskej webovej stránky zaoberajúcej sa predajom tovaru cez internet hodinky opísané ako hodinky značky Rolex. Hodinky boli objednané a platba sa uskutočnila cez anglickú webovú stránku tohto predajcu. Uvedený predávajúci hodinky poslal ako poštovú zásielku z Hongkongu. Keď balík prišiel do Dánska, bol predložený na kontrolu daňovým orgánom. Tieto orgány rozhodli o odklade uvoľnenia hodiniek, keďže sa domnievali, že ide o napodobeninu originálnych hodiniek značky Rolex a porušenie autorských práv k dotknutému dizajnu. Dňa 18. marca 2010 o tom informovali Rolex a pána Blomqvista. Rolex v súlade s konaním stanoveným v colnom nariadení požiadal, aby po tom, ako sa preukáže, že skutočne ide o napodobeninu, bol odklad uvoľnenia hodiniek predĺžený, a požiadal pána Blomqvista o súhlas so zničením hodiniek colnými orgánmi. Pán Blomqvist odmietol poskytnúť svoj súhlas s odôvodnením, že si hodinky zakúpil zákonným spôsobom. Rolex začal konanie na So- og Handelsretten (obchodný súd), v ktorom navrhoval, aby súd pánovi Blomqvistovi nariadil, že musí uznať odklad uvoľnenia

hodiniek a ich zničenie bez náhrady. Uvedený súd návrhu Rolexu vyhovel. Pán Blomqvist podal odvolanie na Hojesteret. Tento súd si v situácii, o akú ide vo veci samej, kladie otázku o reálnosti porušenia práva duševného vlastníctva, ktoré je nevyhnutnou podmienkou uplatnenia colného nariadenia, zatiaľ čo na uplatnenie tohto nariadenia treba, aby došlo k porušeniu autorského práva alebo práva vyplývajúceho z ochrannej známky zapísanej v Dánsku a aby k údajnému porušeniu došlo v tomto istom členskom štáte. Ak sa preukáže, že pán Blomqvist si kúpil hodinky na súkromné účely a neporušil dánske právne predpisy o autorskom práve alebo práve vyplývajúcom z ochrannej známky, vnútroštátny súd si kladie otázku, či predávajúci porušil autorské právo a právo vyplývajúce z ochrannej známky v Dánsku. V dôsledku toho a vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora (rozsudky z 12. júla 2011, L'Oréal a i., C-324/09, Zb. s. I-6011; z 1. decembra 2011, Philips, C-446/09 a C-495/09, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, a z 21. júna 2012, Donner, C-5/11, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), si Hojesteret kladie otázku, či sa prejednávaná vec týka verejného šírenia v zmysle smernice o autorských právach a použitia v obchodnom styku v zmysle smernice o ochranných známkach a nariadenia o ochrannej známke Spoločenstva. Za týchto okolností Hojesteret rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 4 ods. 1 smernice [o autorských právach] vykladať v tom zmysle, že k ‚verejnému šíreniu' v členskom štáte, v ktorom je tovar chránený autorským právom, dochádza v prípade, keď sa podnik dohodne prostredníctvom webovej stránky so sídlom v tretej krajine na predaji a preprave tovaru so súkromným kupujúcim, ktorého adresa v členskom štáte, kde je tovar chránený autorským právom, je predávajúcemu známa, prijme platbu za tovar a dodá ho kupujúcemu na dohodnutú adresu, alebo za daných okolností musí byť splnená aj podmienka, že tovar bol pred predajom predmetom ponuky na predaj alebo reklamy zameranej na spotrebiteľov v členskom štáte dodávky tovaru alebo zobrazenej na internetovej stránke určenej pre týchto spotrebiteľov?

2. Má sa článok 5 ods. 1 a 3 smernice [o ochranných známkach] vykladať v tom zmysle, že k ‚použitiu' ochrannej známky ‚v obchodnom styku' v členskom štáte dochádza v prípade, keď sa podnik dohodne prostredníctvom webovej stránky so sídlom v tretej krajine na predaji a preprave tovaru, na ktorom je ochranná známka umiestnená, so súkromným kupujúcim, ktorého adresa v členskom štáte, kde je ochranná známka zapísaná, je predávajúcemu známa, prijme platbu za tovar a dodá ho kupujúcemu na dohodnutú adresu, alebo za daných okolností musí byť splnená aj podmienka, že tovar bol pred predajom predmetom ponuky na predaj alebo reklamy zameranej na spotrebiteľov v predmetnom členskom štáte alebo zobrazenej na internetovej stránke určenej pre týchto spotrebiteľov?

3. Má sa článok 9 ods. 1 a 2 nariadenia [o ochrannej známke Spoločenstva] vykladať v tom zmysle, že k ‚použitiu' ochrannej známky ‚v obchodnom styku' v členskom štáte dochádza v prípade, keď sa podnik dohodne prostredníctvom webovej stránky so sídlom v tretej krajine na predaji a preprave tovaru, na ktorom je umiestnená ochranná známka Spoločenstva, so súkromným kupujúcim, ktorého adresa v určitom členskom štáte je predávajúcemu známa, prijme platbu za tovar a dodá ho kupujúcemu na dohodnutú adresu, alebo za daných okolností musí byť splnená aj podmienka, že tovar bol pred predajom predmetom ponuky na predaj alebo reklamy zameranej na spotrebiteľov v predmetnom členskom štáte alebo zobrazenej na internetovej stránke určenej pre týchto spotrebiteľov?

4. Má sa článok 2 ods. 1 písm. b) [colného] nariadenia vykladať v tom zmysle, že podmienkou uplatňovania ustanovenia týkajúceho sa neprepustenia do voľného obehu a zničenia ‚pirátskeho tovaru' v členskom štáte je, aby v tomto členskom štáte došlo k ‚verejnému šíreniu' za rovnakých podmienok, aké sa vzťahujú na odpoveď na prvú otázku?

5. Má sa článok 2 ods. 1 písm. a) [colného] nariadenia vykladať v tom zmysle, že podmienkou uplatňovania ustanovenia týkajúceho sa neprepustenia do voľného obehu a zničenia

‚napodobeniny' v členskom štáte je, aby v tomto členskom štáte došlo k ‚použitiu v obchodnom styku' za rovnakých podmienok, aké sa vzťahujú na odpovede na druhú a tretiu otázku?"

Podľa rozsudku Súdneho dvora (druhá komora) zo 6. februára 2014
Nariadenie Rady (ES) č. 1383/2003 z 22. júla 2003, ktoré sa týka colného konania pri tovare podozrivom z porušovania niektorých práv duševného vlastníctva a opatrení, ktoré sa majú prijať pri tovare, u ktorého sa zistilo, že sa takéto práva porušili, sa má vykladať v tom zmysle, že majiteľovi práva duševného vlastníctva k tovaru predanému osobe s bydliskom na území členského štátu prostredníctvom webovej stránky so sídlom v treťom štáte zaoberajúcej sa predajom tovaru cez internet sa v čase, keď tento tovar vstúpi na územie daného členského štátu, priznáva ochrana, ktorú tomuto majiteľovi zaručuje uvedené nariadenie, už na základe skutočnosti, že došlo k nadobudnutiu daného tovaru. Okrem toho na tieto účely nie je nevyhnutné, aby dotknutý tovar predtým, ako dôjde k predaju, bol predmetom ponuky na predaj alebo reklamy zameranej na spotrebiteľov z toho istého členského štátu.

Vec C-470/12 Pohotovosť, s.r.o., proti Miroslavovi Vašutovi

Návrh na začatie prejudiciálneho konania - Zmluva o spotrebiteľskom úvere - Nekalé podmienky - Smernica 93/13/EHS - Nútený výkon rozhodcovského rozsudku - Návrh na vstup vedľajšieho účastníka do exekučného konania - Združenie na ochranu spotrebiteľov - Vnútroštátna právna úprava, ktorá neumožňuje taký vstup vedľajšieho účastníka do konania - Procesná autonómia členských štátov

Skutkový stav:

Pohotovosť poskytla pánovi Vašutovi spotrebiteľský úver. Rozsudkom z 9. decembra 2010 Stály rozhodcovský súd uložil pánovi Vašutovi povinnosť zaplatiť určitú sumu spoločnosti Pohotovosť. Pohotovosť podala návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto rozhodcovského rozsudku, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným. Dňa 25. marca 2011 súdny exekútor na základe návrhu spoločnosti Pohotovosť požiadal Okresný súd Svidník o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa uvedeného rozhodcovského rozsudku. Rozhodnutím z 29. júna 2011 bol tento návrh zamietnutý v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania a s tým súvisiacich trov konania. Uvedený súd však udelil poverenie na vykonanie exekúcie podľa tohto rozhodcovského rozsudku vo vzťahu k ďalším pohľadávkam. Dňa 9. septembra 2011 podalo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (ďalej len "Združenie HOOS") návrh na vstup do exekučného konania ako vedľajší účastník s odkazom na § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Vo vzťahu k podstate sporu sa dovolávalo chýbajúcej nestrannosti povereného súdneho exekútora, pričom poukazovalo najmä na to, že v minulosti bol v pracovnoprávnom vzťahu so spoločnosťou Pohotovosť. V súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky je pritom skutočnosť, že tento exekútor bol v pracovnoprávnom vzťahu so spoločnosťou Pohotovosť, nezlučiteľná s povinnosťou nestrannosti súdneho exekútora. Združenie HOOS okrem toho navrhlo zastaviť exekúciu v celom rozsahu. V podaní z 27. marca 2012 Pohotovosť navrhla, aby Združeniu HOOS nebol umožnený vstup do konania pred vnútroštátnym súdom z dôvodu, že Exekučný poriadok výslovne neupravuje možnosť takého vedľajšieho účastníctva. Uznesením z 24. mája 2012 Okresný súd Svidník nepripustil Združenie HOOS do exekučného konania ako vedľajšieho účastníka a nevyhovel návrhu na zastavenie exekúcie. Proti tomuto uzneseniu podalo Združenie HOOS 18. júna 2012 odvolanie. Uvádzalo, že pán Vašuta nebol dostatočne informovaný. Okrem toho tvrdilo, že uvedený súd

neposkytol pánovi Vašutovi ochranu ex offo, pokiaľ ide o neprijateľnú rozhodcovskú doložku, a nevyvodil právne závery z neuvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Tento súd ani správne neuplatnil judikatúru vyplývajúcu najmä z rozsudku zo 6. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, Zb. s. I-9579), a uznesenia zo 16. novembra 2010, Pohotovosť (C-76/10, Zb. s. I-11557). Z písomných pripomienok predložených Súdnemu dvoru vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 10. októbra 2012 rozhodol, že vedľajšie účastníctvo združenia na ochranu spotrebiteľov nie je v exekučnom konaní proti spotrebiteľovi prípustné, lebo nejde o sporové konanie, ale o konanie, ktorého cieľom je výkon rozhodnutia vo veci samej, ktoré je právoplatné a voči dlžníkovi vykonateľné. Navyše Ústavný súd Slovenskej republiky mal zaujať podobný postoj v rozsudku z 15. januára 2013. Vnútroštátny súd sa domnieva, že výklad smernice 93/13 Súdnym dvorom by mohol mať rozhodujúci vplyv na riešenie sporu, o ktorom rozhoduje. Za týchto okolností Okresný súd Svidník rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 6 ods. 1, článok 7 ods. 1 a článok 8 smernice 93/13... v spojení s článkami 47 a 38 [Charty] vykladať tak, že bránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je § 37 ods. 1 a 3 Exekučného poriadku, ktorá neumožňuje združeniu na ochranu práv spotrebiteľov v exekučnom konaní vedľajšie účastníctvo?

2. Ak odpoveď na prvú otázku znie, že uvedená právna úprava nie je v rozpore s právom [Únie], majú sa ustanovenia § 37 ods. 1 a 3 Exekučného poriadku vykladať tak, že nebránia tomu, aby vnútroštátny súd v súlade s článkom 6 ods. 1, článkom 7 ods. 1 a článkom 8 [uvedenej smernice] priznal združeniu na ochranu práv spotrebiteľov postavenie vedľajšieho účastníka v exekučnom konaní?"

Podľa rozsudku Súdneho dvora (tretia komora) z 27. februára 2014
Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, najmä článok 6 ods. 1, článok 7 ods. 1 a článok 8 tejto smernice, sa má v spojení s článkami 38 a 47 Charty základných práv Európskej únie vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa nepripúšťa vedľajšie účastníctvo združenia na ochranu spotrebiteľov na podporu spotrebiteľa, proti ktorému sa vedie exekučné konanie na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku.

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania

Vec C-558/13 CD Consulting s. r. o. proti Marián Vasko (Slovensko)

Prejudiciálna otázka:

[Majú sa] článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS (1) z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a článok 4 smernice Rady 87/102/EHS (2) z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, vykladať v tom zmysle, že [im] odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o právach z indosovanej zmenky neumožňuje v zásade v žiadnej fáze konania ex offo preskúmať zmluvu a kauzu právneho vzťahu a prípadnú nekalú povahu zmluvnej podmienky a tiež prípadné porušenie zákona upravujúceho dôsledky

neuvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, z ktorej zmenka vznikla?

Vec C-110/14 Horațiu Ovidiu Costea proti SC Volksbank România SA (Rumunsko)

Prejudiciálna otázka:

Má sa článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (1) vykladať v súvislosti s vymedzením pojmu „spotrebiteľ“ tak, že do tohto pojmu zahŕňa, alebo že z neho naopak vylučuje fyzickú osobu vykonávajúcu povolanie advokáta, ktorá uzatvorila s bankou zmluvu o úvere bez špecifikácie účelu tohto úveru, pričom v súvislosti s predmetnou zmluvou ako záložca nehnuteľnosti založenej na zabezpečenie úveru vystupuje advokátska kancelária predmetnej fyzickej osoby?

Vec C-83/14 ČEZ Razpredelenie Bălgarija AD proti Komisija za zaštita ot diskriminacija (Bulharsko)

Prejudiciálne otázky:

1. Treba pojem „etnický pôvod“ použitý v smernici Rady 2000/43/ES (1) z 29. júna 2000, ktorou sa zavádza zásada rovnakého zaobchádzania s osobami bez ohľadu na rasový alebo etnický pôvod, a v Charte základných práv Európskej únie vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na kompaktnú skupinu bulharských štátnych príslušníkov rómskeho pôvodu, akou sú obyvatelia mestskej časti Gizdova machala v meste Dupnica?
2. Možno pojem „porovnateľná situácia“ v zmysle článku 2 ods. 2 písm. a) smernice 2000/43 uplatniť na prejednávaný skutkový stav, keď sa zariadenia na komerčné meranie umiestňujú v rómskych mestských častiach vo výške 6 až 7 metrov, kým v iných mestských častiach bez kompaktného rómskeho obyvateľstva sa bežne umiestňujú vo výške menej ako dva metre?
3. Má sa článok 2 ods. 2 písm. a) smernice 2000/43 vykladať v tom zmysle, že umiestňovanie zariadení na komerčné meranie v rómskych mestských častiach vo výške 6 až 7 metrov predstavuje menej priaznivé zaobchádzanie s obyvateľstvom rómskeho pôvodu v porovnaní s obyvateľstvom, ktoré má iný etnický pôvod?
4. Keď ide o menej priaznivé zaobchádzanie, treba uvedené ustanovenie vykladať v tom zmysle, že toto zaobchádzanie sa v prípade skutkového stavu, o ktorý ide v konaní vo veci samej, úplne alebo čiastočne zakladá na okolnosti, že sa týka etnickej skupiny Rómov?
5. Je podľa smernice 2000/43 prípustné také vnútroštátne ustanovenie, ako je § 1 bod 7 dodatočných ustanovení k zákonu o ochrane pred diskrimináciou (Zakon za zaštita ot diskriminacija, ďalej len „ZZD“), podľa ktorého každý akt, každé konanie alebo každé opomenutie, ktorými sa priamo alebo nepriamo obmedzujú práva alebo oprávnené záujmy, predstavuje „nepriaznivé zaobchádzanie“?
6. Možno pojem „navonok neutrálne zvyklosti“ v zmysle článku 2 ods. 2 písm. b) smernice 2000/43 uplatniť na prax spoločnosti ČEZ Razpredelenie Bălgarija AD, ktorou je umiestňovanie zariadení na komerčné meranie vo výške 6 až 7 metrov? Ako treba vykladať pojem „navonok“ – v tom zmysle, že je prax zjavne neutrálna, alebo tak, že sa ako neutrálna javí len na prvý pohľad, čiže je zdanlivo neutrálna?
7. Vyžaduje si existencia nepriamej diskriminácie v zmysle článku 2 ods. 2 písm. b) smernice 2000/43, aby neutrálne zvyklosti uviedli osoby na základe ich rasy alebo etnického pôvodu do mimoriadne nepriaznivej situácie, alebo postačuje, keď tieto zvyklosti predstavujú iba obmedzenie pre osoby s určitým etnickým pôvodom? Je v tejto súvislosti podľa článku 2 ods.

2 písm. b) smernice 2000/43 prípustné také vnútroštátne ustanovenie, ako je článok 4 ods. 3 ZZD, podľa ktorého ide o nepriamu diskrimináciu, keď sa osoba z dôvodov uvedených odseku 1 (vrátane etnickej príslušnosti) uvedie do menej priaznivej situácie?
8. Ako treba vykladať pojem „znevýhodnenie“ v zmysle článku 2 ods. 2 písm. b) smernice 2000/43? Zodpovedá pojmu „menej priaznivé zaobchádzanie“, ktorý sa používa v článku 2 ods. 2 písm. b) smernice 2000/43, alebo sa vzťahuje len na mimoriadne relevantné, zjavné alebo závažné prípady rozdielneho zaobchádzania? Predstavuje prax, ktorá sa opisuje v prejednávanom prípade, mimoriadne nepriaznivú situáciu? Pokiaľ nejde o prípad mimoriadne relevantného, zjavného a závažného uvedenia do nepriaznivej situácie, postačuje, aby sa poprela nepriama diskriminácia (bez posúdenia, či je príslušná prax odôvodnená, primeraná a nevyhnutná, pokiaľ ide o dosiahnutie legitímneho cieľa)?
9. Sú podľa článku 2 ods. 2 písm. a) a písm. b) smernice 2000/43 prípustné také vnútroštátne ustanovenia, ako je článok 4 ods. 2 a 3 ZZD, ktoré podmieňujú existenciu priamej diskriminácie „nepriaznivým zaobchádzaním“ a existenciu nepriamej diskriminácie „uvedením do nepriaznivej situácie“ bez toho, aby tak ako smernica rozlišovali podľa závažnosti konkrétneho nepriaznivého zaobchádzania?
10. Treba článok 2 ods. 2 písm. b) smernice 2000/43 vykladať v tom zmysle, že uvedená prax spoločnosti ČEZ Razpredelenie Bălgarija AD, pokiaľ ide o zaistenie bezpečnosti elektrickej siete a riadnu evidenciu spotrebovanej elektriny, je objektívne odôvodnená? Je táto prax primeraná aj s ohľadom na povinnosť žalovanej umožniť spotrebiteľom voľný prístup k údajom na elektromeroch? Je táto prax potrebná, ak sú z príspevkov v médiách známe iné technicky a finančne dostupné prostriedky na zaistenie bezpečnosti zariadení na komerčné meranie?

Vec C-6/14 Wucher Helicopter GmbH, Euro-Aviation Versicherungs AG proti Fridolin Santer (Rakúsko)

Prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 3 písm. g) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 785/2004 z 21. apríla 2004 o požiadavkách na poistenie leteckých dopravcov a prevádzkovateľov lietadiel (1) vykladať v tom zmysle, že osoba na palube vrtuľníka leteckého dopravcu Spoločenstva,

- ktorá je síce prepravovaná na zmluvnom základe (konkrétne na základe zmluvy medzi leteckým dopravcom a zamestnávateľom pasažiera),
- avšak účelom prepravy je uskutočniť určitú pracovnú úlohu (konkrétne odstrel lavíny), a
- ktorá sa na uskutočnení tejto úlohy aktívne zúčastňuje tým, že pôsobí ako „navigátor znalý miesta“ a na pokyn pilota má otvoriť počas letu dvere vrtuľníka, a potom ich určitým spôsobom a po určitú dobu držať otvorené,

  a) je „cestujúcim“ alebo
  b) patrí k „členom letovej posádky a palubného personálu“?

2. Ak je odpoveď na otázku 1a) kladná
má sa článok 17 ods. 1 Montrealského dohovoru o zjednotení niektorých pravidiel pre medzinárodnú leteckú dopravu z 28. mája 1999 (2) vykladať tak, že pod pojem „cestujúci“ sa zahŕňa aj „cestujúceho“ v zmysle článku 3 písm. g) nariadenia (ES) č. 785/2004?

3. Ak je odpoveď na otázku 2 záporná,

Má sa článok 17 ods. 1 Montrealského dohovoru vykladať tak, že osoba na palube vrtuľníka leteckého dopravcu Spoločenstva sa za podmienok uvedených v otázke 1 považuje za „cestujúceho“?

Vec C-32/14 ERSTE Bank Hungary Zrt. proti Attila Sugár (Maďarsko)

Prejudiciálne otázky:

1. Je v súlade s článkom 7 ods. 1 smernice 93/13/EHS (1) konanie v členskom štáte, podľa ktorého sa v prípade, ak si spotrebiteľ nesplní záväzok, ktorý prevzal na základe formálne správnej listiny vyhotovenej notárom, zmluvná strana, ktorá uzavrela zmluvu so spotrebiteľom, domáha sumy, ktorú sama uvedie, prostredníctvom vydania takzvanej doložky vykonateľnosti bez toho, aby musela podať návrh na začatie sporového konania pred súdom, v ktorom by sa mohla preskúmať nekalosť podmienok zmluvy, na ktorej je doložka založená?

2. Môže spotrebiteľ v uvedenom konaní navrhnúť zrušenie už vydanej doložky vykonateľnosti na základe toho, že sa neuskutočnilo preskúmanie nekalosti podmienok zmluvy, na ktorej je doložka založená, napriek tomu, že podľa rozsudku vydaného vo veci C-472/11 musí súd v súdnom konaní informovať spotrebiteľa o nekalých podmienkach, ktoré zistil?

Vec C-4/14 Christophe Bohez proti Ingrid Wiertz (Fínsko)

Prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 1 ods. 2 nariadenia Brusel I (1) vykladať v tom zmysle, že spory, v ktorých ide o vymáhanie pokuty (astreinte), ktorá bola stanovená v spore týkajúcom sa rodičovskej starostlivosti a práva styku s dieťaťom na účely zabezpečenia hlavnej povinnosti, nespadajú do pôsobnosti nariadenia?
2. Ak vyššie uvedené spory spadajú do pôsobnosti nariadenia Brusel I, má sa článok 49 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že pokuta stanovená za každý deň, ktorá je v členskom štáte pôvodu vykonateľná priamo v stanovenej výške, ktorej konečná výška sa však môže meniť na základe návrhu alebo tvrdení povinného, je v členskom štáte vykonateľná až vtedy, keď sa v členskom štáte pôvodu osobitne určí jej konečná výška?
3. Ak vyššie uvedené spory nespadajú do pôsobnosti nariadenia Brusel I, má sa článok 47 ods. 1 nariadenia Brusel IIa (2) vykladať v tom zmysle, že presadzovacie a zabezpečovacie opatrenia, ktoré sa týkajú rodičovskej starostlivosti a práva styku s dieťaťom, patria k vykonaniu v zmysle tohto ustanovenia, ktoré sa riadi právnym poriadkom členského štátu výkonu, alebo ich možno považovať za súčasť rozhodnutia o rodičovskej starostlivosti a o práve styku s dieťaťom, ktoré je podľa nariadenia Brusel IIa vykonateľné v inom členskom štáte?
4. Keď sa navrhuje vymáhanie pokuty v inom členskom štáte, musí sa žiadať, aby sa v členskom štáte, v ktorom bolo rozhodnutie prijaté, osobitne stanovila konečná výška vymáhateľnej pokuty, a to aj vtedy, keď sa na vymáhanie nevzťahuje nariadenie Brusel I?
5. Ak je pokuta (astreinte) stanovená na účely zabezpečenia vykonateľnosti rodičovského práva styku s dieťaťom vykonateľná v inom členskom štáte, bez toho, aby v členskom štáte pôvodu bola osobitne stanovená konečná výška vymáhateľnej pokuty:
   a) Je napriek tomu podmienkou vymáhania pokuty posúdenie toho, či bolo právo styku s dieťaťom porušené z dôvodov, ktorých zohľadnenie bolo vzhľadom na práva dieťaťa nevyhnutné, a
   b) ak áno, ktorý súd je príslušný na posúdenie týchto okolností, presnejšie povedané,

i) je právomoc súdu štátu výkonu vždy obmedzená len na posúdenie toho, či sa údajné porušenie rodičovského práva styku s dieťaťom zakladalo na dôvode, ktorý výslovne vyplýva z rozhodnutia vo veci samej, alebo

ii) vyplýva z práv dieťaťa chránených v Charte základných práv Únie, že súd štátu výkonu má rozsiahlejšiu právomoc alebo povinnosť posúdiť, či bolo právo styku s dieťaťom porušené z dôvodov, ktorých zohľadnenie bolo nevyhnutné na ochranu práv dieťaťa?

Európsky súd pre ľudské práva

Vec 30255/09 Bittó a ďalší proti Slovenskej republike

Sťažovatelia sú vlastníkmi bytových domov v Bratislave a Trnave, na ktoré sa vzťahuje systém regulovaného nájomného. V sťažnosti podanej na Európsky súd pre ľudské práva tvrdili, že nájomné, ktoré sú oprávnení v súlade s platnými právnymi predpismi požadovať, je omnoho nižšie ako náklady na údržbu ich domov a je neprimerane nízke v porovnaní s trhovým nájomným. Sťažovatelia preto žalovali Slovenskú republiku pre porušenie ich majetkových práv, zaručených článkom 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd, v dôsledku aplikácie právnych predpisov upravujúcich reguláciu nájomného na ich majetok. Predovšetkým tvrdili, že zásah do ich práva na pokojné užívanie majetku na nich uvalil neprimerané bremeno, pre ktoré neexistovalo žiadne opodstatnenie. Tiež namietali, že sú v rozpore s článkom 14 Dohovoru diskriminovaní v porovnaní s vlastníkmi domov a bytov, na ktoré sa systém regulovaného nájomného nevzťahuje.

Európsky súd pre ľudské práva z procesných dôvodov odmietol časť sťažnosti týkajúcu sa tých bytov, vo vzťahu ku ktorým sa regulácia nájomného prestala uplatňovať viac ako šesť mesiacov pred podaním sťažnosti.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti, Európsky súd pre ľudské práva posúdil slovenský systém regulácie nájomného ako kontrolu užívania majetku, ktorá má právny základ v príslušných právnych predpisoch. Akceptoval argumentáciu vlády v tomto smere a uznal, že systém regulácie nájomného sleduje legitímny cieľ – sociálnu politiku štátu, je teda „v súlade so všeobecným záujmom“. Ďalej sa zaoberal primeranosťou tohto opatrenia. Význam pripisoval najmä skutočnosti, že tento systém bol zavedený po páde komunistického režimu, v období transformácie ekonomiky, a to s cieľom ochrany nájomníkov v bytoch, ktoré boli vrátené pôvodným vlastníkom. Tiež považoval za podstatné, že štát uskutočňoval legislatívne zmeny umožňujúce zvýšenie regulovaného nájomného a napokon jeho zrušenie, ktorých cieľom bolo zmierniť dopad regulácie na vlastníkov bytov. Na druhej strane Európsky súd pre ľudské práva považoval za významné, že regulácia nájomného sa uplatňuje už viac ako dvadsať rokov, pričom na väčšinu dotknutých bytov sa vzťahuje počas celého tohto obdobia. V tejto súvislosti si tiež všimol, že vláda viackrát avizovala dereguláciu nájomného, pričom tieto plány boli vždy odložené. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že pre posúdenie tohto prípadu je dôležitý najmä skutočný dopad regulácie nájomného. Keďže mu však neboli predložené konkrétne dokumenty vyčísľujúce skutočný dopad tohto opatrenia na schopnosť vlastníkov vykonávať údržbu nehnuteľností, vzal do úvahy rozdiel medzi najvyšším možným

regulovaným nájomným a trhovým nájomným vo vzťahu k dotknutým bytom. Aj keď sa znalecké posudky predložené k tejto otázke vládou a sťažovateľmi líšili v použitej metóde aj vo výpočtoch, Európsky súd pre ľudské práva zohľadnil, že regulované nájomné sa od roku 2000 výrazne zvýšilo, regulované nájomné dosahuje 14 – 19 % (podľa sťažovateľov), resp. 20 – 26 % (podľa vlády) trhového nájomného a straty vlastníkov bytov spôsobené tým, že nemôžu svoje byty prenajať za trhové nájomné predstavujú niekoľko desiatok až stoviek tisíc eur. Konštatoval, že regulované nájomné je podstatne nižšie ako trhové nájomné za porovnateľné byty, na ktoré sa regulácia nevzťahuje a dospel k záveru, že v tomto prípade neboli zohľadnené záujmy sťažovateľov vrátane ich práva na dosahovanie výnosov z majetku. Tiež podotkol, že hoci právna úprava prijatá v roku 2011 umožňuje každoročné zvyšovanie regulovaného nájomného o 20 %, vôbec nerieši predchádzajúcu situáciu, predovšetkým škody utrpené vlastníkmi. Európsky súd pripustil, že nedostatok nájomných bytov po páde komunistického režimu odôvodňoval úpravu vzťahov medzi vlastníkmi a nájomcami, avšak legitímny spoločenský záujem podľa neho vyžaduje spravodlivé rozdelenie sociálneho a finančného bremena, a to o to viac v tomto prípade, keď sa regulácia nevzťahuje na veľký počet bytov a opakovane došlo k časovým posunom pri plánoch vlády ukončiť reguláciu nájomného. Podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva, štátne orgány v tomto prípade nedodržali spravodlivú rovnováhu medzi všeobecným záujmom spoločnosti a ochranou majetkových práv sťažovateľov, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na pokojné užívanie majetku sťažovateľov, zaručeného článkom 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva vzhľadom na uvedený záver osobitne neposudzoval námietku týkajúcu sa diskriminácie sťažovateľov. Napokon uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že mu bolo podaných ďalších 13 podobných sťažností a štátom uskutočnené legislatívne opatrenia neriešia situáciu existujúcu pred ich zavedením, štát bude v zmysle článku 46 Dohovoru povinný uskutočniť ďalšie opatrenia, predovšetkým osobitný prostriedok nápravy, ktorý umožní získať náhradu škody za zistené porušenie.

Pokiaľ ide o otázku spravodlivého zadosťučinenia, ako aj otázku náhrady nákladov a výdavkov na konanie, európsky súd ich nepovažoval za pripravené na rozhodnutie a odročil ich na ďalšie konanie.[1]

Vec 10280/12 López Guió proti Slovenskej republike

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „európsky súd“) vyhlásil rozsudok vo veci López Guió proti Slovenskej republike týkajúci sa medzinárodného únosu dieťaťa. Ide vôbec o prvý rozsudok európskeho súdu proti Slovensku v tejto oblasti.

Skutkové okolnosti prípadu možno zhrnúť nasledovne. Sťažovateľom je španielsky štátny občan, ktorému sa narodilo dieťa zo vzťahu so Slovenkou. Dvojica žila spolu až do roku 2010 v Španielsku, kedy matka odišla spolu s maloletou dcérou na Slovensko. Otec dieťaťa následne inicioval konanie o návrat podľa Dohovoru o ochrane občianskoprávnych aspektoch medzinárodných únosov detí (ďalej len „Haagsky dohovor“), ktoré prebiehalo na dvoch stupňoch. Konanie sa právoplatne skončilo vo februári 2011, pričom súdy vyhoveli žalobe otca a nariadili návrat maloletej dcéry do Španielska. Následne sa matka dieťaťa obrátila na najvyšší súd prostredníctvom dovolania a neskôr na generálneho prokurátora prostredníctvom návrhu na podanie mimoriadneho dovolania, ani jednému z nich však nebolo vyhovené. Napokon sa

[1] http://www.justice.gov.sk/Lists/Aktuality/DispForm.aspx?ID=1821

matka obrátila na ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy namietajúc porušenie práv svojho dieťaťa v dotknutom konaní o návrat. Ten v decembri 2011 dospel k záveru o porušení práv dieťaťa podľa článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v dôsledku viacerých procesných pochybení, predovšetkým z dôvodu absencie vypočutia dieťaťa v konaní pred súdom. Z toho dôvodu zrušil rozhodnutie najvyššieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Najvyšší súd následne zrušil právoplatné rozhodnutie v merite veci a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Po opätovnom vykonaní dokazovania však súdy na dvoch stupňoch už nenariadili návrat maloletej dcéry do Španielska z dôvodu, že prijaté rozhodnutie by nebolo v súlade s najlepším záujmom dieťaťa. V tomto ohľade dospeli k záveru, že dieťa bolo silne citovo pripútané na matku, medzičasom si na Slovensku vybudovalo silné rodinné väzby, ako aj, že bolo plne integrované do spoločnosti, navštevovalo škôlku a hovorilo len po slovensky. Pán López Guió v tomto ohľade podľa článku 8 Dohovoru namietal, že nález ústavného súdu podstatným spôsobom ovplyvnil výsledok konania podľa Haagskeho dohovoru, že sa nemohol zúčastniť konania pred ústavným súdom, a že nebol o ňom ani informovaný, v dôsledku čoho bol na dlhý čas pozbavený kontaktu so svojou dcérou.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti, európsky súd sa vo svojom rozsudku nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ sa mohol domáhať postavenia vedľajšieho účastníka konania v konaní o ústavnej sťažnosti. V tomto ohľade uviedol, že prax na ktorú sa odkazovala vláda bola málo presvedčivá, a že sťažovateľ nebol úradne informovaný ako tretia strana o konaní pred ústavným súdom. Preto ani nemal možnosť zasiahnuť do konania vedúceho k nálezu a hájiť svoje práva. Podľa názoru európskeho súdu sťažovateľovi tak nebola v konaní pred ústavným súdom poskytnutá procesná ochrana, ktorá mala v jeho prípade zásadný význam. V tejto súvislosti európsky súd poznamenal, že napriek tomu, že nález ústavného súdu sledoval legitímny účel, ktorým bola ochrana práv dieťaťa, bolo potrebné ho vnímať v jeho širšom procesnom kontexte. Konkrétne poukázal na to, že pred jeho vyhlásením boli matkou vyčerpané všetky riadne aj mimoriadne prostriedky nápravy, pričom bolo opakovane prerušené konanie o výkon rozhodnutia, ktorým bol nariadený návrat. V tejto súvislosti európsky súd prihliadol aj na vyjadrenie predsedu Okresného súdu Bratislava II v inej veci medzinárodného únosu dieťaťa evokujúce, že dostupnosť dovolania a mimoriadneho dovolania v právnom poriadku Slovenskej republiky môže viesť k popretiu základného účelu a podstaty konania podľa Haagskeho dohovoru. Ďalej uviedol, že následné vrátenie veci súdu prvého stupňa ešte viac predĺžilo dĺžku konania, ktorá práve pri konaniach o návrat zohráva kľúčový význam. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že takýto stav spočívajúci v absencii rozhodnutia o statuse dieťaťa počas dlhého obdobia (vzhľadom na absenciu príslušnosti slovenských súdov na jednej strane a absenciu praktickej možnosti španielskych súdov na druhej strane) nemožno považovať za súladný s najlepším záujmom dieťaťa. S poznámkou, že hmotnoprávne dôvody vedúce k nálezu ústavného súdu nie je potrebné samostatne skúmať, európsky súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade Slovenská republika nezabezpečila sťažovateľovi jeho právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života. Z toho dôvodu konštatoval, že došlo k porušeniu článku 8 Dohovoru. Zvyšné námietky sťažovateľa európsky súd vyhlásil za neprijateľné.

Pokiaľ ide o spravodlivé zadosťučinenie, pán López Guió si uplatnil 150 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy, 692,40 EUR z titulu majetkovej škody a spolu 16 841,47 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Európsky súd mu priznal 19 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a nárok na náhradu majetkovej škody odmietol z dôvodu, že nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou. Okrem toho mu priznal 7 500 EUR pokrývajúcu všetky náklady a výdavky.[2]

[2] http://www.justice.gov.sk/Lists/Aktuality/DispForm.aspx?ID=1864

Občianske právo

Nové právne predpisy

SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2014/26/EÚz 26. februára 2014 o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu

Táto smernica nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom po jej uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie.

NARIADENIE RADY (EÚ) č. 390/2014zo 14. apríla 2014, ktorým sa ustanovuje program „Európa pre občanov“ na obdobie rokov 2014 – 2020

Týmto nariadením sa ustanovuje program „Európa pre občanov“ na obdobie od 1. januára 2014 do 31. decembra 2020 (ďalej len „program“).

V rámci celkového cieľa priblížiť Úniu k občanom má program tieto všeobecné ciele

a)prispievať k tomu, aby občania poznali Úniu, jej históriu a rozmanitosť,

b)podporovať európske občianstvo a zlepšovať podmienky pre občiansku a demokratickú účasť na úrovni Únie.

Toto nariadenie nadobúda účinnosť dňom jeho uverejnenia v Úradnom vestníku Európskej únie.

Uplatňuje sa od 1. januára 2014.

Toto nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

DELEGOVANÉ NARIADENIE KOMISIE (EÚ) č. 531/2014 z 12. marca 2014, ktorým sa mení príloha I k nariadeniu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 211/2011 o iniciatíve občanov

Toto nariadenie nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom nasledujúcim po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie. Uplatňuje sa od 1. júla 2014. Toto nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

Obchodné právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie

Vec C-435/12 ACI Adam BV a i. proti Stichting de Thuiskopie, Stichting Onderhandelingen Thuiskopie vergoeding

Návrh na začatie prejudiciálneho konania - Duševné vlastníctvo - Autorské práva a s nimi súvisiace práva - Zosúladenie niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti - Smernica 2001/29/ES - Článok 5 ods. 2 písm. b) a článok 5 ods. 5 - Právo rozmnožovania - Výnimky a obmedzenia - Rozmnožovanie na súkromné použitie - Legálny pôvod rozmnoženiny - Smernica 2004/48/ES – Pôsobnosť

Skutkový stav:

ACI Adam a i. sú dovozcovia a/alebo výrobcovia prázdnych nosičov, ako sú CD a CD-R. Podľa § 16c autorského zákona sú ACI Adam a i. povinní zaplatiť Thuiskopie poplatok za rozmnoženinu na súkromné účely, ktorého výšku stanovila SONT. ACI Adam a i. sa domnievajú, že nie je správne, že táto suma zohľadňuje ujmu, ktorá prípadne vznikla nositeľom autorských práv na základe rozmnožení vyhotovených z nelegálneho zdroja. ACI Adam a i. v dôsledku toho podali proti Thuiskopie a SONT na Rechtbank te 's-Gravenhage (Súd v Haagu) žalobu, v ktorej v podstate tvrdili, že poplatok za rozmnoženinu na súkromné použitie stanovený v § 16c ods. 2 autorského zákona je určený výlučne na to, aby kompenzoval ujmu, ktorá vznikne nositeľom autorských práv na základe vyhotovovania rozmnožení, ktoré patrí do ods. 1 tohto ustanovenia, takže výška tohto poplatku nemá zohľadniť náhradu vzniknutej ujmy vyplývajúcej z rozmnožení diel vyhotovených z nelegálneho zdroja. Rechtbank te 's-Gravenhage rozsudkom z 25. júna 2008 zamietol návrh, ktorý podali ACI Adam a i. ACI Adam a i. proti tomuto rozsudku podali odvolanie na Gerechtshof te 's-Gravenhage (Odvolací súd v Haagu). Uvedený súd rozsudkom z 15. novembra 2010 potvrdil rozsudok, ktorý vydal Rechtbank te 's-Gravenhage. Vnútroštátny súd rozhodujúci o kasačnom opravnom prostriedku, ktorý podali ACI Adam a i. proti tomuto rozsudku, sa domnieva, že smernica 2001/29 nespresňuje, či pri stanovení primeranej kompenzácie uvedenej v článku 5 ods. 2 písm. b) tejto smernice treba vziať do úvahy rozmnoženiny vyhotovené z nelegálneho zdroja. Za týchto podmienok sa Hoge Raad der Nederlanden rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 5 ods. 2 písm. b) - prípadne v spojení s článkom 5 ods. 5 - smernice [2001/29] vykladať v tom zmysle, že obmedzenie z autorského práva pre rozmnoženiny, ktoré je v ňom uvedené, pričom tieto rozmnoženiny spĺňajú podmienky uvedené v tomto článku, platí bez ohľadu na to, či sa exemplár diela, z ktorého rozmnoženiny pochádzajú, dostali do dispozičnej moci príslušnej fyzickej osoby legálne (t. j. bez porušenia autorských práv držiteľov), alebo toto obmedzenie platí iba pre rozmnoženiny, ktoré vznikli z vyhotovení pochádzajúcich z exemplárov, ktoré sa do dispozičnej moci príslušnej fyzickej osoby dostali bez toho, aby bolo porušené autorské právo?

2. a) Pokiaľ sa na prvú otázku odpovie tak, ako je uvedené na konci tejto otázky, môže použitie ‚trojstupňového testu' podľa článku 5 ods. 5 smernice [2001/29] viesť k tomu, že sa rozšíri pôsobnosť obmedzenia podľa článku 5 ods. 2 alebo môže uplatnenie testu viesť len k tomu, že sa rozsah obmedzenia obmedzí?

b) Pokiaľ sa na prvú otázku odpovie tak, ako je uvedené na konci tejto otázky, je norma vnútroštátneho práva, ktorá vedie k tomu, že za rozmnoženiny, ktoré vyhotovuje fyzická osoba na súkromné použitie a ktoré nie sú vyhotovované ani na priame, ani na nepriame komerčné účely, je splatná primeraná kompenzácia bez ohľadu na to, či je vyhotovovanie príslušných rozmnožení podľa článku 5 ods. 2 smernice [2001/29] dovolené - a bez toho, aby tento predpis obmedzoval právo držiteľa práva udeliť zákaz a jeho nárok na náhradu škody -, v rozpore s článkom 5 tejto smernice alebo s iným predpisom práva Únie?

Je pre odpoveď na túto otázku s ohľadom na ‚trojstupňový test' podľa článku 5 ods. 5 smernice [2001/29] relevantné, že (ešte) nie sú k dispozícii technické opatrenia, ktoré by umožnili zakročiť proti výrobe nelegálnych rozmnožení na súkromné použitie?

3. Uplatní sa smernica 2004/48 v konaní, ako je konanie vo veci samej, v ktorom - po tom, ako členský štát na základe článku 5 ods. 2 písm. b) smernice [2001/29] uložil výrobcom a dovozcom nosičov, ktoré sú vhodné a určené na výrobu rozmnožení diel, povinnosť zaplatiť primeranú kompenzáciu, ktorá je tam stanovená, a stanovil, že primeranú kompenzáciu treba odviesť organizácii, ktorú označil tento členský štát a ktorá je poverená výberom a rozdelením primeranej kompenzácie - osoba povinná zaplatiť navrhne, aby súd s ohľadom na isté sporné okolnosti, ktoré sú relevantné z hľadiska stanovenia primeranej kompenzácie, rozhodol v neprospech uvedenej organizácie, ktorá sa proti tomu bráni?"

Podľa rozsudku Súdneho dvora (štvrtá komora) zo 10. apríla 2014
1. Právo Únie, konkrétne článok 5 ods. 2 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti v spojení s odsekom 5 tohto článku sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá nerozlišuje medzi situáciou, v ktorej je zdroj, z ktorého sa vyhotoví rozmnoženina na súkromné použitie, legálny, a situáciou, v ktorej je tento zdroj nelegálny.
2. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatní v konaní, ako je konanie vo veci samej, v ktorom osoby povinné zaplatiť primeranú kompenzáciu navrhujú, aby vnútroštátny súd rozhodol v neprospech organizácie poverenej výberom a rozdelením tejto odmeny medzi nositeľov autorských práv, ktorá sa proti tomuto návrhu bráni.

Vec C - 314/12 UPC Telekabel Wien GmbH proti Constantin Film Verleih GmbH

Návrh na začatie prejudiciálneho konania - Aproximácia právnych predpisov - Autorské právo a s ním súvisiace práva - Informačná spoločnosť - Smernica 2001/29/ES - Webová stránka, ktorá sprístupňuje verejnosti filmové diela bez súhlasu nositeľov práva súvisiaceho s autorským právom - Článok 8 ods. 3 - Pojem ‚sprostredkovatelia, ktorých služby využíva tretia osoba na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva' - Poskytovateľ prístupu na internet - Uznesenie adresované poskytovateľovi prístupu na internet, ktoré mu zakazuje povoliť svojim zákazníkom prístup na webovú stránku - Vzájomné vyváženie základných práv

Skutkový stav:

Keď Constantin Film a Wega, dve spoločnosti zaoberajúce sa filmovou produkciou, zistili, že webová stránka bez ich súhlasu ponúkala buď stiahnutie alebo pozeranie cez "streaming"

niektorých filmov, ktoré tieto spoločnosti produkovali, obrátili sa na príslušný súd, aby uznesením vydaným podľa § 81 ods. 1a UrhG uložil UPC Telekabel ako poskytovateľovi prístupu na internet povinnosť zablokovať svojim zákazníkom prístup na predmetnú webovú stránku v rozsahu, v akom sa na tejto stránke bez ich súhlasu verejnosti sprístupňujú kinematografické diela, ku ktorým majú právo súvisiace s autorským právom. Uznesením z 13. mája 2011 Handelsgericht Wien (Rakúsko) zakázal UPC Telekabel, aby svojim zákazníkom poskytovala prístup na predmetnú webovú stránku, pričom tento zákaz sa mal predovšetkým zrealizovať zablokovaním názvu domény a aktuálnej IP adresy ("Internet Protocol") tejto stránky, ako aj akejkoľvek inej IP adresy tejto stránky, o ktorej by sa táto spoločnosť dozvedela. V júni 2011 predmetná webová stránka ukončila svoju činnosť po tom, ako jej prevádzkovateľov začala stíhať nemecká polícia. Uznesením z 27. októbra 2011 Oberlandesgericht Wien (Rakúsko) ako odvolací súd čiastočne zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu, v akom tento súd nesprávne špecifikoval prostriedky, aké UPC Telekabel mala uplatniť na účely zablokovania predmetnej webovej stránky a zároveň vykonania uznesenia týkajúceho sa príkazu. Oberlandesgericht Wien na to, aby dospel k tomuto záveru, najprv vychádzal z domnienky, že § 81 ods. 1a UrhG treba vykladať s prihliadnutím na článok 8 ods. 3 smernice 2001/29. Následne konštatoval, že tým, že UPC Telekabel svojim zákazníkom protiprávne on-line sprístupnila umiestnené obsahy, mala sa považovať za sprostredkovateľa, ktorého služby sa využívajú na porušenie práva súvisiaceho s autorským právom, a preto Constantin Film a Wega boli oprávnené požadovať vydanie uznesenia voči tejto spoločnosti. Pokiaľ však ide o ochranu autorského práva, Oberlandesgericht Wien sa domnieval, že UPC Telekabel mohla byť zaviazaná len vo forme uloženia povinnosti dosiahnutia výsledku, a to zakázania prístupu na predmetnú webovú stránku svojim zákazníkom, ale výber prostriedkov, akými výsledok dosiahne, musí byť ponechaný na nej. UPC Telekabel podala opravný prostriedok "Revision" na Oberster Gerichtshof (Rakúsko). Na podporu svojho opravného prostriedku UPC Telekabel predovšetkým uvádza, že jej služby nemožno považovať za služby, ktoré sa využívajú na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva v zmysle článku 8 ods. 3 smernice 2001/29, pretože nie je v žiadnom obchodnom vzťahu s prevádzkovateľmi predmetnej webovej stránky a nepreukázalo sa, že jej vlastní zákazníci konali protiprávne. V každom prípade UPC Telekabel tvrdí, že možno technicky obísť akékoľvek z opatrení slúžiacich na zablokovanie stránky, ktoré by bolo možné prijať, a že niektoré z nich sú značne nákladné. Za týchto podmienok Oberster Gerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 8 ods. 3 smernice 2001/29... vykladať tak, že osoba, ktorá bez povolenia nositeľa práv sprístupní verejnosti na internete predmety podliehajúce ochrane (v zmysle článku 3 ods. 2 smernice 2001/29), využíva služby poskytovateľa prístupu na internet (Access-Provider) tých osôb, ktorým sa sprístupnia takéto predmety podliehajúce ochrane?

Ak bude odpoveď na prvú otázku záporná:
2. Sú rozmnožovanie na súkromné použitie [v zmysle článku 5 ods. 2 písm. b) smernice 2001/29] a prechodné a náhodné rozmnožovanie [v zmysle článku 5 ods. 1 smernice 2001/29] prípustné iba vtedy, ak bol originál rozmnožovania zákonne rozmnožený, rozširovaný alebo verejne sprístupnený?

Ak bude odpoveď na prvú alebo druhú otázku kladná, a preto bude potrebné proti poskytovateľovi prístupu [na internet] (Access-Provider) vydať súdne zákazy podľa článku 8 ods. 3 smernice 2001/29:

3. Zlučuje sa s právom Únie, predovšetkým so vzájomným vyvážením základných práv zúčastnených subjektov, ktoré je podľa práva Únie nevyhnutné, aby sa poskytovateľovi prístupu na internet (Access-Provider) celkom všeobecne (teda bez nariadenia konkrétnych opatrení) zakázalo umožniť svojim zákazníkom prístup ku konkrétnej webovej stránke, pokiaľ sú tam výlučne alebo v prevažnej miere sprístupňované obsahy bez súhlasu nositeľov práv, keď môže poskytovateľ prístupu na internet (Access-Provider) odvrátiť použitie donucovacieho prostriedku pre porušenie tohto zákazu dôkazom, že sám prijal všetky primerané opatrenia?

Ak bude tretia otázka zodpovedaná záporne:

4. Zlučuje sa s právom Únie, predovšetkým s nevyhnutným vzájomným vyvážením základných práv zúčastnených subjektov, uložiť poskytovateľovi prístupu na internet (Access Provider) určité opatrenia, aby sťažil svojim zákazníkom prístup na webovú stránku s protizákonne sprístupneným obsahom, keď tieto opatrenia vyžadujú nemalé náklady, ale môžu byť obídené aj bez zvláštnych technických znalostí?

Podľa rozsudku Súdneho dvora (štvrtá komora) z 27. marca 2014
1. Článok 8 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti sa má vykladať v tom zmysle, že osoba, ktorá na webovej stránke verejnosti sprístupní predmety ochrany bez povolenia nositeľov práv v zmysle článku 3 ods. 2 tejto smernice, využíva služby poskytovateľa prístupu na internet osobám, ktoré si tieto predmety prehliadajú, a tohto poskytovateľa treba považovať za sprostredkovateľa v zmysle článku 8 ods. 3 smernice 2001/29.
2. Základné práva priznané právom Únie sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby sa formou príkazu vydaného súdom zakázalo poskytovateľovi prístupu na internet poskytovať svojim zákazníkom prístup na webovú stránku, na ktorej sa on-line umiestňujú predmety ochrany bez povolenia nositeľov práv, pokiaľ tento príkaz bližšie nešpecifikuje, aké opatrenia má tento poskytovateľ prístupu prijať a ak poskytovateľ môže odvrátiť uplatnenie sankcií za porušenie uvedeného príkazu dôkazom, že sám prijal všetky primerané opatrenia, avšak za podmienky, že jednak prijaté opatrenia zbytočne nezbavujú užívateľov internetu možnosti zákonného prístupu k dostupným informáciám a že jednak tieto opatrenia majú za následok zabránenie alebo sťaženie nedovoleného prehliadania predmetov ochrany a ozajstné odradenie užívateľov internetu, ktorí využívajú služby adresáta tohto príkazu, od prehliadania týchto predmetov, ku ktorým majú prístup v rozpore s právom duševného vlastníctva, čo prináleží overiť vnútroštátnym orgánom a súdom.

Vec C-52/13 Posteshop SpA - Divisione Franchising Kipoint proti Autorita Garante della Concorrenza e del Mercato, Presidenza del Consiglio dei Ministri

Návrh na začatie prejudiciálneho konania - Smernica 2006/114/ES - Pojmy ‚klamlivá reklama' a ‚porovnávacia reklama' - Vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej sú klamlivá reklama a nepovolená porovnávacia reklama dve odlišné protiprávne konania

Skutkový stav:

Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že Autorita rozhodnutím z 30. marca 2010 konštatoval, že reklamné materiály distribuované spoločnosťou Posteshop na účely propagácie jej franchisingového reťazca Kipoint predstavujú klamlivú reklamu podľa článkov 1 a 3 legislatívneho dekrétu č. 145/2007. V dôsledku toho Autorita tým istým rozhodnutím

zakázal ďalšiu distribúciu a uložil spoločnosti Posteshop peňažnú sankciu vo výške 100 000 eur. Posteshop podala proti tomuto rozhodnutiu žalobu na Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio). Tento súd zamietol žalobu ako nedôvodnú, pričom predovšetkým konštatoval, že z článku 1, ako aj z článku 5 ods. 3 písm. a) a b) a článku 5 ods. 4 smernice 2006/114 jasne vyplýva, že systém ochrany zavedený touto smernicou sa netýka iba prípadu, keď reklama obsahuje súčasne prvky klamlivej reklamy a prvky nepovolenej porovnávacej reklamy. Posteshop podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania. Posteshop pred týmto súdom predovšetkým tvrdí, že z odôvodnenia 3 a článku 5 smernice 2006/114 vyplýva, že jej cieľom je sankcionovať iba konania, ktoré sú klamlivou reklamou a zároveň nepovolenou porovnávacou reklamou, a že legislatívny dekrét č. 145/2007 sa má vykladať v tomto zmysle. Preto sa jej nemôže vytýkať porušenie týchto noriem. Vnútroštátny súd sa domnieva, že výklad, ktorý poskytol Tribunale amministrativo regionale per il Lazio, je najpresvedčivejší. Domnieva sa však, že stanovisko spoločnosti Posteshop, podľa ktorého je klamlivosť, pokiaľ ide o ochranu obchodníkov, iba jednou podmienkou nezákonnosti porovnávacej reklamy, nie je nedôvodné, pretože spočíva na odôvodneniach 3, 8 a 16 až 18 smernice 2006/114, v ktorých sa uvádza spojenie "klamlivá a nepovolená porovnávacia reklama". Za týchto okolností Consiglio di Stato (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

Má sa smernica [2006/114] vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o ochranu obchodníkov, vzťahuje sa na reklamu, ktorá je klamlivá a súčasne nepovolená porovnávacia, alebo sa vzťahuje na dve odlišné protiprávne konania, z ktorých je každé relevantné samo osebe a ktorými sú klamlivá reklama a nepovolená porovnávacia reklama?"

Podľa rozsudku Súdneho dvora (ôsma komora) z 13. marca 2014
Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/114/ES z 12. decembra 2006 o klamlivej a porovnávacej reklame sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o ochranu obchodníkov, týka sa klamlivej reklamy a nepovolenej porovnávacej reklamy ako dvoch samostatných protiprávnych konaní a že na účely zákazu a sankcionovania klamlivej reklamy nie je potrebné, aby takáto reklama predstavovala aj nepovolenú porovnávaciu reklamu.

Vec C-458/12 Lorenzo Amatori a i. proti Telecom Italia SpA, Telecom Italia Information Technology Srl, predtým Shared Service Center Srl

Návrh na začatie prejudiciálneho konania - Sociálna politika - Prevod podnikov - Zachovanie práv zamestnancov - Smernica 2001/23/ES - Prevod pracovnoprávnych vzťahov v prípade zmluvného prevodu časti podniku, ktorú nemožno považovať za samostatný hospodársky subjekt existujúci už pred prevodom

Skutkový stav:

Vo februári 2010 Telecom Italia vykonala vnútornú reorganizáciu. Pred touto reorganizáciou štruktúra Telecom Italia zahŕňala divíziu s názvom "Technology and Operations", ktorú tvorilo niekoľko oddelení vrátane prevádzky "Information Technology". Táto prevádzka mala jedinečnú štruktúru, do ktorej patrili prevádzkové informačné činnosti inovácie, koncepcie, realizácie, využívania aplikácií a využívania infraštruktúr. Po už spomínanej vnútornej reorganizácii Telecom Italia rozdelila túto prevádzku do desiatok prevádzok zahŕňajúcich prevádzky nazvané "IT Operations", "IT Governance" a "Strojárenstvo". Prevádzka

"Strojárenstvo" prevzala funkcie inovácie a koncepcie. Tri nižšie divízie, z nich útvar "Software and test factory" zameraný na realizáciu, boli pripojené k prevádzke IT Operations.
Po vytvorení prevádzky IT Operations zamestnanci prevádzky "Strojárenstvo" a útvaru "Software and test factory" nikdy neprestali medzi sebou spolupracovať. Okrem toho po vytvorení a prevode prevádzky IT Operations útvar "Software and test factory" prijímal osobitné pokyny od Telecom Italia. Dňa 28. apríla tohto istého roku Telecom Italia previedla túto prevádzku na svoju dcérsku spoločnosť TIIT vo forme nepeňažného vkladu do imania tejto spoločnosti. Žalobcovia vo veci samej zamestnaní v tejto prevádzke bez udelenia súhlasu pokračovali v pracovnoprávnom vzťahu s nadobúdateľom podľa článku 2112 ods. 1 občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že žalobcovia vo veci samej zastávali názor, že tento vklad nepredstavoval prevod časti podniku v zmysle článku 2112 ods. 5 Občianskeho zákonníka, podali návrh na Tribunale di Trento (súd v Trento) rozhodujúci ako pracovnoprávny súd, aby rozhodol, že tento prevod je voči nim neúčinný a v dôsledku toho ich pracovný pomer k Telecom Italia trvá aj naďalej. Žalobcovia vo veci samej na podporu svojej žaloby uviedli, že pred vkladom prevádzky IT Operations do imania spoločnosti TIIT táto prevádzka nepredstavovala funkčne nezávislú nižšiu divíziu v rámci štruktúry Telecom Italia. Okrem toho táto prevádzka pred prevodom neexistovala. Aj kontrolná právomoc, ktorú má prevádzateľ nad nadobúdateľom, bráni tomu, aby sa tento vklad považoval za prevod podniku. Okrem toho po vklade prevádzky IT Operations spoločnosť TIIT aj naďalej vykonávala väčšinu svojich činností pre Telecom Italia. Za týchto podmienok Tribunale di Trento rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

1. Bráni právna úprava Európskej únie týkajúca sa ‚prevodu časti podniku', najmä článok 1 ods. 1 písm. a) a b) [smernice 2001/23] v spojení s článkom 3 ods. 1 [tejto] smernice, takému vnútroštátnemu právnemu predpisu, ako je článok 2112 ods. 5 občianskeho zákonníka, ktorý umožňuje vstup nadobúdateľa do pracovnoprávnych vzťahov prevádzateľa bez potreby súhlasu jeho zamestnancov, a to aj v prípade, keď prevádzaná časť podniku nie je v pôvodnom stave pred prevodom funkčne natoľko nezávislým hospodárskym subjektom, aby ju za taký mohli prevádzateľ a nadobúdateľ v okamihu prevodu považovať?

2. Bráni právna úprava Európskej únie týkajúca sa ‚prevodu časti podniku', najmä článok 1 ods. 1 písm. a) a b) [smernice 2001/23] v spojení s článkom 3 ods. 1 [tejto] smernice, takému vnútroštátnemu právnemu predpisu, ako je článok 2112 ods. 5 občianskeho zákonníka, ktorý umožňuje vstup nadobúdateľa do pracovnoprávnych vzťahov prevádzateľa bez potreby súhlasu jeho zamestnancov, a to aj v prípade, keď má podnik, ktorý je prevádzateľom, po uskutočnení prevodu nad nadobúdateľom výrazne nadradené postavenie, ktoré sa prejavuje úzkym obchodným vzťahom a spoločným podnikateľským rizikom?

Podľa rozsudku Súdneho dvora (deviata komora) zo 6. marca 2014
1. Článok 1 ods. 1 písm. a) a b) smernice Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá pri prevode časti podniku umožňuje, aby sa z prevádzateľa na nadobúdateľa previedli pracovnoprávne vzťahy, aj keď prevádzaná časť podniku nie je funkčne samostatným hospodárskym subjektom, ktorý existoval už pred svojím prevodom.
2. Článok 1 ods. 1 písm. a) a b) smernice 2001/23 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá umožňuje prevod pracovnoprávnych vzťahov z prevádzateľa na nadobúdateľa, a to v prípade, keď má po prevode časti dotknutého podniku tento prevádzateľ nad nadobúdateľom výrazne nadradené postavenie.

Obchodné právo

Vec C-582/12 Mömax Logistik GmbH proti Bundesamt für Justiz

Návrh na začatie prejudiciálneho konania - Právo podnikov - Smernica 78/660/EHS - Zverejňovanie konsolidovaných ročných účtovných závierok niektorých typov spoločností - Uplatňovanie pravidiel týkajúcich sa zverejňovania týchto závierok na spoločnosti, ktoré podliehajú právnemu poriadku členského štátu a patria do skupiny, ktorej materská spoločnosť podlieha právnemu poriadku iného členského štátu

Skutkový stav:

Spoločnosť Lutz Service GmbH (ďalej len "Lutz Service") je materská spoločnosť spoločnosti Mömax Logistik, ktorá poskytuje služby v oblasti logistiky skupine Lutz, ktorej základnou činnosťou je predaj nábytku. Listom z 26. augusta 2010, ktorý bol doručený 1. septembra 2010, Bundesamt für Justiz stanovil spoločnosti Mömax Logistik lehotu šesť týždňov, aby k referenčnému dňu závierky, t. j. k 31. marcu 2009, predložila prevádzkovateľovi nemeckého elektronického úradného vestníka účtovné doklady, ktoré sú požadované podľa § 325 HGB, a aby ich nechala v tomto vestníku uverejniť. Spoločnosť Mömax Logistik listom zo 6. októbra 2010 podala proti tomuto rozhodnutiu správne odvolanie na Bundesamt für Justiz. Vo svojom odvolaní uviedla, že využíva oslobodenie podľa § 264 ods. 3 HGB, pretože je zapojená do konsolidovaných účtovných závierok Lutz Service so sídlom vo Welse (Rakúsko). Lutz Service zostavila konsolidované účtovné závierky za obchodný rok od 1. apríla 2008 do 31. marca 2009, do ktorých okrem iného zahrnula účtovnú závierku spoločnosti Mömax Logistik. Tieto konsolidované účtovné závierky skupiny spoločnosti Lutz Service boli uverejnené v nemeckom elektronickom úradnom vestníku. V prílohe uvedených konsolidovaných účtovných závierok sa uvádza uvedené oslobodenie spoločnosti Mömax Logistik. Navyše skupina spoločnosti Lutz Service sa ďalej vo vzťahu k Mömax Logistik zaviazala dobrovoľne prevziať stratu v súlade s § 302 zákona o akciových spoločnostiach zo 6. septembra 1965. Toto vyhlásenie bolo uverejnené. Okrem toho sa v uvedenom vestníku oznámilo, že spoločnosť Mömax Logistik sa dovolávala využitia oslobodenia s odkazom na § 264 ods. 3 HGB s uvedením spoločnosti Lutz Service ako materskej spoločnosti. Súčasťou tohto oznámenia bola poznámka, že konsolidovaná účtovná závierka skupiny Lutz Service bola uverejnená. Spoločník spoločnosti Mömax Logistik súhlasil s využitím oslobodenia stanoveného v § 264 ods. 3 HGB za obchodný rok od 1. apríla 2008 do 31. marca 2009. Toto rozhodnutie bolo uverejnené. Rozhodnutím z 13. decembra 2010 zamietol Bundesamt für Justiz správne odvolanie spoločnosti Mömax Logistik a uložil jej poriadkovú pokutou vo výške 2 500 eur s tým odôvodnením, že keďže materská spoločnosť nemala sídlo v Nemecku, spoločnosť Mömax Logistik nebola oslobodená od povinnosti uverejnenia svojich účtovných závierok podľa § 264 ods. 3 HGB v spojení s § 290 HGB. Listom z 27. decembra 2010 podala spoločnosť Mömax Logistik nové správne odvolanie proti rozhodnutiu na Bundesamt für Justiz. Na podporu svojho odvolania uvádza, že prebratie článku 57 ods. 1 smernice 78/660 pomocou § 264 ods. 3 HGB v spojení s § 290 HGB je v rozpore s právom Únie, a najmä slobodou usadiť sa. Bundesamt für Justiz odvolaniu nevyhovel. V tejto súvislosti najmä uviedol, že rozdielne zaobchádzanie s dcérskou spoločnosťou, ktorá má materskú spoločnosť so sídlom v Nemecku, a dcérskou spoločnosťou, ktorá má materskú spoločnosť v inom členskom štáte je nevyhnutné z naliehavých dôvodov všeobecného záujmu. Vo svetle týchto úvah Landgericht Bonn rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

Je so slobodou usadiť sa (článok 49 ZFEÚ) zlučiteľná taká vnútroštátna úprava, ktorá ustanovenia článku 57... smernice [78/660], pokiaľ ide o obsah, overovanie a uverejňovanie

ročnej účtovnej závierky, neuplatňuje na spoločnosti, ktoré podliehajú právnemu poriadku členského štátu, ale len v tom prípade, ak materská spoločnosť podlieha právnemu poriadku toho istého štátu a konsolidovaná účtovná závierka sa zostavila podľa tejto právnej úpravy?

Podľa rozsudku Súdneho dvora (desiata komora) zo 6. februára 2014
Článok 57 štvrtej smernice Rady 78/660/EHS z 25. júla 1978 o ročnej účtovnej závierke niektorých typov spoločností, vychádzajúcej z článku 54 ods. 3 písm. g) zmluvy, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho Parlamentu a Rady 2006/46/ES zo 14. júna 2006, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave členského štátu, podľa ktorej sa na dcérsku spoločnosť, ktorá sa spravuje právnymi predpismi tohto členského štátu, neuplatňujú ustanovenia uvedenej smernice týkajúce sa obsahu, auditu a zverejnenia ročných účtovných závierok, iba ak sa materská spoločnosť tiež spravuje právnymi predpismi uvedeného štátu.

Vec C-31/13 P ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 22. januára 2013, Maďarsko, v zastúpení: M. Z. Fehér a K. Szíjjártó, splnomocnení zástupcovia, odvolateľ, ďalší účastníci konania: Európska komisia, v zastúpení: V. Bottka, B. Schima a B. Eggers, splnomocnení zástupcovia, žalovaná v prvostupňovom konaní, Slovenská republika, v zastúpení: B. Ricziová, splnomocnená zástupkyňa,

Odvolanie - Chránené zemepisné označenia - Nariadenie (ES) č. 1234/2007 - Register chránených označení pôvodu a chránených zemepisných označení vín – Databáza E-Bacchus – Tokaj

Skutkový stav:

V zoznamoch akostných vín psr uverejnených Komisiou v Úradnom vestníku Európskej únie 17. februára 2006 (Ú. v. EÚ C 41, s. 1) a 10. mája 2007 (Ú. v. EÚ C 106, s. 1) v súlade s článkom 54 ods. 5 nariadenia č. 1493/1999 bolo uvedené chránené označenie pôvodu "Vinohradnícka oblasť Tokaj" označujúce vína pochádzajúce z vinohradníckeho regiónu Tokaj na Slovensku. Toto chránené označenie pôvodu bolo zapísané Komisiou na základe údajov poskytnutých slovenskými orgánmi, podľa ktorých bolo toto chránené označenie pôvodu uvedené v § 8 a 34 zákona č. 182/2005 Z. z. o vinohradníctve a vinárstve zo 17. marca 2005 (ďalej len "zákon č. 182/2005"). Naproti tomu posledný zoznam akostných vín psr uverejnený 31. júla 2009 (Ú. v. EÚ C 187, s. 1) pred zavedením databázy E-Bacchus stanovoval - na rozdiel od predchádzajúcich zoznamov - chránené označenie pôvodu "Tokajská/Tokajské/Tokajský vinohradnícka oblasť" a odkazoval na vyhlášku Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 237/2005 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o podmienkach udeľovania výsadbových práv a ktorou sa vykonávajú niektoré ďalšie ustanovenia zákona č. 182/2005 Z. z. o vinohradníctve a vinárstve z 13. mája 2005 (ďalej len "vyhláška č. 237/2005"). Táto zmena sa vykonala na základe žiadosti slovenskej vlády. Chránené označenie pôvodu "Tokajská/Tokajské/Tokajský vinohradnícka oblasť" bolo 1. augusta 2009 zapísané do databázy E-Bacchus. Dňa 30. novembra 2009 slovenské orgány zaslali Komisii list, ktorým ju

žiadali o nahradenie chráneného označenia pôvodu "Tokajská/Tokajské/Tokajský vinohradnícka oblasť" v tejto databáze chráneným označením pôvodu "Vinohradnícka oblasť Tokaj", či dokonca chráneným označením pôvodu "Tokaj". Na podporu svojej žiadosti uviedli, že označenia boli v skutočnosti tie, ktoré sa nachádzali v ich vnútroštátnej právnej úprave účinnej 1. augusta 2009, a to v zákone č. 182/2005 a vo vyhláške č. 237/2005. Komisia v liste, ktorý zaslala slovenským orgánom 18. februára 2010, konštatovala, že v týchto ustanoveniach sa nachádza len výraz "Vinohradnícka oblasť Tokaj". Zamietla preto žiadosť slovenskej vlády o zápis chráneného označenia pôvodu "Tokaj" do uvedenej databázy. Podľa Komisie sa pojem "Tokaj" nenachádza vo vnútroštátnych ustanoveniach samostatne, ale ako súčasť výrazov zložených z viacerých slov, ako napríklad "Vinohradnícka oblasť Tokaj", "Akostné víno pochádzajúce z vinohradníckej oblasti Tokaj" alebo "Tokajské víno". Dňa 26. februára 2010 však vyhovela ostatným tvrdeniam predloženým slovenskými orgánmi v liste z 30. novembra 2009 a zmenila v súlade so slovenskými ustanoveniami účinnými 1. augusta 2009 informácie uvedené v databáze E-Bacchus tak, aby tieto informácie zodpovedali presnému zneniu dotknutých ustanovení, a teda vykonala sporný zápis. Maďarské orgány v liste z 5. marca 2010 zaslanom Komisii tento zápis napadli. Tvrdili, že správne chránené označenie pôvodu malo byť "Tokajská vinohradnícka oblasť" a nie "Vinohradnícka oblasť Tokaj". Poukazovali na novú slovenskú legislatívu v oblasti vinárstva, t. j. zákon č. 313/2009 Z. z. o vinohradníctve a vinárstve z 30. júna 2009 (ďalej len "zákon č. 313/2009"), ktorý nadobudol účinnosť 1. septembra 2009 a v ktorom bol uvedený výraz "Tokajská vinohradnícka oblasť". Dňa 27. apríla 2010 slovenský parlament prijal nový zákon, ktorým bol zmenený zákon č. 313/2009 a zaviedlo sa chránené označenie pôvodu "Tokaj". Tento nový zákon nadobudol účinnosť 1. júna 2010. Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 28. apríla 2010 podalo Maďarsko žalobu, ktorou sa domáhalo zrušenia sporného zápisu. Uznesením z 13. septembra 2010 sa vyhovelo návrhu Slovenskej republiky na vstup do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov Komisie. Na pojednávaní pred Všeobecným súdom vzniesla Komisia námietku neprípustnosti, pričom tvrdila, že sporný zápis nepredstavuje "napadnuteľný akt" v zmysle článku 263 ZFEÚ. Opierajúc sa o rozsudok Všeobecného súdu z 11. mája 2010, Abadía Retuerta/ÚHVT (CUVÉE PALOMAR) (T-237/08, Zb. s. II-1583, bod 101), tvrdila, že ochrana chráneného označenia pôvodu "Vinohradnícka oblasť Tokaj" vychádza zo slovenskej vnútroštátnej právnej úpravy, takže sporný zápis nemá žiadne právne účinky. Všeobecný súd napadnutým rozsudkom odmietol žalobu Maďarska ako neprípustnú z dôvodu, že sporný zápis nemal právne účinky, a teda nepredstavoval "napadnuteľný akt" v zmysle článku 263 ZFEÚ. Všeobecný súd založil svoje rozhodnutie najmä na tom, že ochrana vín, ktoré boli už chránené podľa nariadenia č. 1493/1999, má na základe článku 118s ods. 1 nariadenia č. 1234/2007 automatickú povahu. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 21 napadnutého rozsudku uviedol: "Z automatickej povahy ochrany názvov vín, ktoré sú už chránené podľa nariadenia č. 1493/1999, zakladajúcej sa na článku 118s ods. 1 nariadenia č. 1234/2007... vyplýva, že pokiaľ ide o uvedené názvy vín, zápis do databázy E-Bacchus nie je nevyhnutný na to, aby tieto názvy vín boli chránené na úrovni Únie. Názvy dotknutých vín sú totiž chránené ‚automaticky' podľa nariadenia č. 1234/2007... bez toho, aby táto ochrana závisela od ich zápisu do uvedenej databázy. Tento zápis je len dôsledkom automatického prenesenia už existujúcej ochrany z jedného právneho režimu do druhého, a nepredstavuje podmienku tejto ochrany. Z toho vyplýva, že keďže chránené označenie pôvodu ‚Vinohradnícka oblasť Tokaj' patrí medzi názvy vín, ktoré boli chránené už podľa nariadenia č. 1493/1999, jeho zápis do databázy E-Bacchus nebol nevyhnutný na to, aby toto chránené označenie pôvodu požívalo ochranu na úrovni Únie." Pokiaľ ide konkrétne o ochranu podľa nariadenia č. 1493/1999, Všeobecný súd v bode 23 napadnutého rozsudku rozhodol, že "ochrana Spoločenstva názvov vín zavedená [uvedeným nariadením] sa zakladá na názvoch vín, ako boli stanovené právnymi predpismi členských štátov, pri dodržaní relevantných ustanovení daného nariadenia. Táto ochrana nie je výsledkom

autonómneho postupu Spoločenstva ani mechanizmu, ktorým by sa zemepisné označenia uznané členskými štátmi na konci zhrnuli do aktu Spoločenstva so záväznou povahou [pozri v tomto zmysle rozsudok Abadía Retuerta/ÚHVT (CUVÉE PALOMAR), už citovaný, bod 97]". Všeobecný súd teda rozhodol, že tento záver nemožno spochybniť ani chybným publikovaním chráneného označenia pôvodu "Tokajská/Tokajské/Tokajský vinohradnícka oblasť" v zozname akostných vín psr, ktorý bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie 31. júla 2009, ani prijatím zákona č. 313/2009. V tejto súvislosti Všeobecný súd na jednej strane v bode 26 napadnutého rozsudku uviedol, že chybné uverejnenie v sérii C Úradného vestníka Európskej únie "nespochybňuje ochranu, ktorú nariadenie č. 1493/1999 poskytuje označeniam pôvodu požívajúcim ochranu podľa slovenskej právnej úpravy, vrátane označenia ‚Vinohradnícka oblasť Tokaj'", pretože má len informatívny charakter. Na druhej strane Všeobecný súd v bode 28 svojho rozsudku uviedol, že zákon č. 313/2009, ktorý zrušil zákon č. 182/2005 a vyhlášku č. 237/2005 a ktorý stanovuje, že slovenský vinohradnícky región zahŕňa aj "Tokajskú vinohradnícku oblasť", nadobudol účinnosť 1. septembra 2009, kým na zápis do databázy E-Bacchus boli relevantné len právne úpravy účinné 1. augusta 2009. Navyše Všeobecný súd v bodoch 29 a 30 napadnutého rozsudku zamietol argumentáciu Maďarska, podľa ktorej sa mal uplatniť článok 73 ods. 2 nariadenia č. 607/2009, pretože toto ustanovenie predpokladá existenciu špecifikácie výrobku súvisiacu s názvami vín. Dospel k záveru, že zákon č. 313/2009 nemožno považovať za zmenu týkajúcu sa špecifikácie výrobku dotknutých názvov, pretože v momente zmeny databázy E-Bacchus, t. j. 26. februára 2010, Slovenská republika nepredložila Komisii nijakú špecifikáciu výrobku týkajúcu sa označenia "Vinohradnícka oblasť Tokaj" ani "Tokajská/Tokajské/Tokajský vinohradnícka oblasť" Všeobecný súd zamietol tiež ďalšie tvrdenia, ktoré Maďarsko predložilo na podporu prípustnosti žaloby. Maďarsko vo svojom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor:
zrušil napadnutý rozsudok, rozhodol s konečnou platnosťou vo veci podľa článku 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a zaviazal Komisiu na náhradu trov konania. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor: zamietol odvolanie, subsidiárne zamietol žalobu o neplatnosť podanú maďarskou vládou a zaviazal Maďarsko na náhradu trov konania. Slovenská republika navrhuje, aby Súdny dvor: zamietol odvolanie a zaviazal Maďarsko na náhradu trov konania.
Podľa rozsudku Súdneho dvora (tretia komora) z 13. februára 2014
Podľa ustálenej judikatúry výhrady, ktoré smerujú proti doplňujúcemu odôvodneniu rozhodnutia Všeobecného súdu, nemôžu mať za následok zrušenie tohto rozhodnutia, a sú teda neúčinné (rozsudok Dansk Rorindustri a i./Komisia, už citovaný, bod 148, ako aj uznesenie z 23. februára 2006, Piau/Komisia, C-171/05 P, bod 86). V prejednávanej veci pritom aj samo Maďarsko konštatovalo, že keďže Všeobecný súd v bode 19 napadnutého rozsudku rozhodol, že sporný zápis nevyvoláva právne účinky, nebol ani povinný sa zaoberať otázkou, či vnútroštátna právna úprava, ktorá sa vyžaduje na zápis do databázy E-Bacchus, má byť v rozhodujúci dátum uverejnená, alebo má nadobudnúť účinnosť, ako ani otázkou prípadnej uplatniteľnosti článku 73 ods. 2 nariadenia č. 607/2009. V dôsledku toho, keďže sú obe časti tretieho odvolacieho dôvodu namierené proti doplňujúcemu odôvodneniu napadnutého rozsudku, treba celý tento odvolací dôvod vyhlásiť za neúčinný. Keďže žiadnemu z odvolacích dôvodov predložených Maďarskom nebolo vyhovené, odvolanie treba zamietnuť v celom rozsahu.

Výber z judikatúry Všeobecného súdu Európskej únie

Vec T-56/09 a T – 73/09 Saint-Gobain Glass France a i.proti Komisii

Hospodárska súťaž - Kartely - Európsky trh s automobilovým sklom - Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 81 ES - Dohody o rozdelení trhu a výmene

citlivých obchodných informácií - Nariadenie (ES) č. 1/2003 - Námietka protiprávnosti - Pokuty - Retroaktívne uplatnenie usmernení k metóde stanovovania výšky pokút z roku 2006 - Hodnota predaja - Opakované porušovanie - Dodatočná výška - Pripísateľnosť protiprávneho konania - Maximálna výška pokuty - Konsolidovaný obrat skupiny

Návrhy na zrušenie rozhodnutia Komisie K(2008) 6815 v konečnom znení z 12. novembra 2008 týkajúceho sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.125 – Automobilové sklo), ktoré bolo zmenené a doplnené rozhodnutím Komisie K(2009) 863 v konečnom znení z 11. februára 2009 a rozhodnutím K(2013) 1118 v konečnom znení z 28. februára 2013, v rozsahu, v akom sa týka žalobcov, ako aj, subsidiárne, návrh na zrušenie článku 2 tohto rozhodnutia, ktorým sa žalobcom ukladá pokuta, alebo ďalej subsidiárne, návrhy na zníženie sumy tejto pokuty

Výrok rozsudku Všeobecného súdu (druhá komora) z 27. marca 2014

1. **Veci T-56/09 a T-73/09 sa spájajú na účely vyhlásenia rozsudku.**
2. **Výška pokuty uloženej spoločne a nerozdielne spoločnostiam Saint-Gobain Glass France SA, Saint-Gobain Sekurit Deutschland GmbH & Co. KG, Saint-Gobain Sekurit France SAS a spoločnosti Compagnie de Saint-Gobain SA v článku 2 písm. b) rozhodnutia Komisie K(2008) 6815 v konečnom znení z 12. novembra 2008 týkajúceho sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.125 – Automobilové sklo), zmeneného a doplneného rozhodnutím Komisie K(2009) 863 v konečnom znení z 11. februára 2009 a rozhodnutím K(2013) 1118 v konečnom znení z 28. februára 2013, sa stanovuje na 715 miliónov eur.**
3. **Žaloby sa v zvyšnej časti zamietajú.**
4. **Každý účastník znáša svoje vlastné trovy konania okrem Rady Európskej únie, ktorej trovy sú povinné nahradiť spoločnosti Saint-Gobain Glass France, Saint-Gobain Sekurit Deutschland a Saint-Gobain Sekurit France**

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania

Vec C-681/13 CD Diageo Brands BV proti Simiramida-04 EOOD (Holandsko)

Prejudiciálne otázky:

1. Má sa článok 34 bod 1 nariadenia (ES) č. 44/2001 (1) vykladať v tom zmysle, že tento dôvod neuznania zahŕňa aj prípad, v ktorom rozhodnutie súdu členského štátu, v ktorom bolo vydané, je v zjavnom rozpore s právom Únie a tento súd si bol toho vedomý?
2. a) Má sa článok 34 bod 1 nariadenia (ES) č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že úspešnému dovolávaniu sa tohto dôvodu neuznania bráni okolnosť, že účastník konania, ktorý sa dovoláva tohto dôvodu neuznania, opomenul v členskom štáte vydania rozhodnutia podať v ňom dostupné opravné prostriedky?

   b) V prípade kladnej odpovede na druhú otázku písm. a): Mení na tom niečo skutočnosť, že podanie opravných prostriedkov je v členskom štáte vydania rozhodnutia bezúčelné, pretože treba vychádzať z toho, že by to neviedlo k prijatiu iného rozhodnutia?
3. Má sa článok 14 smernice 2004/48/ES (2) vykladať v tom zmysle, že toto ustanovenie zahŕňa aj trovy konania účastníkov konania, ktoré im vzniknú v právnom spore v členskom štáte z dôvodu návrhu na náhradu škody, keď sa návrh a obrana týkajú údajnej

zodpovednosti žalovaného účastníka konania za zhabanie a vyjadrenia, ktoré uvedený účastník konania urobil na účely vymožiteľnosti svojich práv z ochrannej známky v inom členskom štáte, pričom v tejto súvislosti vzniká otázka týkajúca sa uznania rozhodnutia súdu posledného uvedeného členského štátu v prvom uvedenom členskom štáte?

Vec C-571/13 Annegret Weitkämper-Krug proti NRW Bank, verejnoprávna organizácia (Nemecko)

Prejudiciálna otázka:

Má sa článok 27 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (1) (Ú. v. ES L 12, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42) vykladať v tom zmysle, že súd, ktorý nezačal konať ako prvý, ktorý má výlučnú právomoc podľa článku 22 nariadenia č. 44/2001, musí aj tak prerušiť konanie, kým sa s konečnou platnosťou nevyjasní právomoc súdu, ktorý začal konať ako prvý, ktorý nemá výlučnú právomoc podľa článku 22 nariadenia č. 44/2001?

Vec C-47/14 Holterman Ferho Exploitatie BV a i. proti F. L. F. Spies von Büllesheim (Holandsko)

Prejudiciálne otázky:

1. Majú sa ustanovenia kapitoly II oddielu 5 (články 18 až 21) nariadenia (ES) č. 44/2001 (1) vykladať v tom zmysle, že v takom prípade, ako je prejednávaný, keď spoločnosť uplatňuje voči žalovanému zodpovednosť nielen z titulu jeho funkcie jej konateľa z dôvodu neplnenia jeho úloh riadnym spôsobom alebo na základe nedovoleného konania, ale aj nezávisle od tejto funkcie z dôvodu úmyselnej alebo vedomej ľahkovážnosti pri plnení pracovnej zmluvy, ktorú s ním spoločnosť uzatvorila, bránia uplatneniu článku 5 bodu 1 písm. a) alebo článku 5 bodu 3 tohto nariadenia?
2. a) Treba v prípade zápornej odpovede na prvú otázku pojem „zmluvné veci“, ktorý sa uvádza v článku 5 bode 1 písm. a) nariadenia (ES) č. 44/2001, vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje aj na taký prípad, ako je prejednávaný, keď spoločnosť uplatňuje voči žalovanému zodpovednosť nielen z titulu jeho funkcie konateľa z dôvodu neplnenia jeho záväzku riadne plniť svoje povinnosti podľa právnej úpravy týkajúcej sa obchodných spoločností?

   b) Treba v prípade kladnej odpovede na otázku 2 a) pojem „miesto zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby,“ uvedený v článku 5 bode 1 písm. a) nariadenia (ES) č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že sa ním rozumie miesto, na ktorom konateľ plnil alebo bol povinný plniť svoje povinnosti podľa právnej úpravy týkajúcej sa obchodných spoločností, čo je spravidla ústredie riadenia alebo hlavná prevádzkareň v zmysle článku 60 ods. 1 písm. b), resp. písm. c) tohto nariadenia?
3. a) Treba v prípade zápornej odpovede na prvú otázku pojem „mimozmluvná zodpovednosť“ v článku 5 bode 3 nariadenia (ES) č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje aj na taký prípad, ako je prejednávaný, keď spoločnosť uplatňuje voči osobe zodpovednosť z titulu jej funkcie konateľa z dôvodu neplnenia jej povinností riadnym spôsobom podľa právnej úpravy týkajúcej sa obchodných spoločností alebo na základe mimozmluvnej zodpovednosti za nedovolené konanie?

   b) Treba v prípade kladnej odpovede na otázku 3 a) pojem „miesto, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok z mimozmluvnej zodpovednosti,“ v

článku 5 bode 3 nariadenia (ES) č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že sa ním rozumie miesto, na ktorom konateľ plnil alebo bol povinný plniť svoje povinnosti podľa právnej úpravy týkajúcej sa obchodných spoločností, pričom spravidla ide o ústredie riadenia alebo hlavnú prevádzkareň príslušnej spoločnosti v zmysle článku 60 ods. 1 písm. b), resp. písm. c) tohto nariadenia?

Vec C-94/14 Flight Refund Ltd proti Deutsche Lufthansa AG (Maďarsko)

Prejudiciálne otázky:

1 1. Je možné uplatniť si nárok na náhradu škody založený na článku 19 Montrealského dohovoru v rámci európskeho konania o platobnom rozkaze?

2 2. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody založený na článku 19 Montrealského dohovoru, sú príslušnosť notára – považovaného na tieto účely za vnútroštátny súd –, ktorý je oprávnený vydať európsky platobný rozkaz, a po začatí sporového konania v dôsledku podania odporu zo strany odporcu, príslušnosť súdu určené na základe pravidiel príslušnosti stanovených v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 (1) z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze (ďalej len „nariadenie č. 1896/2006“), nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 (2) z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie č. 44/2001“), a/alebo Dohovorom o zjednotení niektorých pravidiel pre medzinárodnú leteckú dopravu, uzavretým v Montreale 28. mája 1999 (ďalej len „Montrealský dohovor“)? Aký je vzájomný vzťah týchto právnych predpisov?

3 3. V prípade, že majú prednosť pravidlá príslušnosti stanovené v Montrealskom dohovore, môže navrhovateľ aj v prípade absencie akéhokoľvek ďalšieho kritéria na určenie príslušnosti uplatniť svoj nárok na súde so sídlom na území zmluvného štátu podľa jeho výberu, alebo musí byť súd, na ktorom uplatní svoj nárok, miestne príslušný na základe procesných pravidiel členského štátu, ktoré sa na tento súd uplatňujú?

Ako treba okrem toho vykladať pravidlo príslušnosti danej na výber, stanovené Montrealským dohovorom, ktoré odkazuje na súd, kde má dopravca miesto podnikania, v ktorom bola uzavretá zmluva o preprave?

4 4. Môže byť európsky platobný rozkaz, ktorý bol vydaný v rozpore s predmetom nariadenia alebo vecne nepríslušným orgánom, predmetom preskúmania z úradnej moci? Alebo musí byť sporové konanie začaté v dôsledku podania odporu pri nedostatku príslušnosti zastavené z úradnej moci alebo na návrh?

5 5. V prípade, že sú maďarské súdy príslušné na rozhodovanie v sporovom konaní, majú sa vnútroštátne procesné pravidlá, v súlade s právom Únie a Montrealským dohovorom, vykladať v tom zmysle, že nutne určujú aspoň jeden súd, ktorý má aj v prípade absencie akéhokoľvek ďalšieho kritéria na určenie príslušnosti povinnosť rozhodovať v sporovom konaní začatom v dôsledku podania odporu?

Obchodné právo

Vec C-580/13 Coty Germany GmbH proti Stadtparkaksse Magdeburg (Nemecko)

Prejudiciálna otázka:

Má sa článok 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48/ES (1) vykladať v tom zmysle, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá bankovej inštitúcii v takom prípade, o aký ide v konaní vo veci samej, dovoľuje, aby s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietla poskytnúť informáciu podľa článku 8 ods. 1 písm. c) tejto smernice o mene a adrese vlastníka účtu?

Vec C-573/13 Air Berlin PLC & Co. Luftverkehrs KG proti Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband eV (Nemecko)

Prejudiciálne otázky:

1. Má sa ustanovenie článku 23 ods. 1 druhej vety nariadenia č. 1008/2008/ES (1) vykladať v tom zmysle, že konečnú cenu, ktorá sa má zaplatiť, treba v rámci elektronického rezervačného systému uviesť pri prvej informácii o cenách za letecké dopravné služby?
2. Má sa ustanovenie článku 23 ods. 1 druhej vety nariadenia č. 1008/2008/ES vykladať v tom zmysle, že konečnú cenu, ktorá sa má zaplatiť, treba v rámci elektronického rezervačného systému uviesť iba za konkrétnu leteckú dopravnú službu, ktorú si zákazník vyberie, alebo za každú zobrazenú leteckú dopravnú službu?

Vec C-688/13 Gimnasio Deportivo San Andrés, S.L., ďalší účastníci konania: Gemma Atarés París a Agencia Estatal de la Administración Tributaria (Španielsko)

Prejudiciálne otázky:

1. Je možné domnievať sa, že záruka, v zmysle ktorej na nadobúdateľa, ktorý získal podnik alebo jeho organizačnú zložku v konkurze, neprejdú záväzky vyplývajúce z dlhov na sociálnom zabezpečení, ktoré predchádzajú nadobudnutiu podniku alebo zo skorších dlhov z pracovnoprávnych vzťahov za predpokladu, že sa v rámci konkurzného konania zabezpečí najmenej ochrana rovnocenná s ochranou uvádzanou v smerniciach Spoločenstva, sa vzťahuje jedine a výhradne na záväzky priamo súvisiace s pracovnými zmluvami alebo pracovnoprávnymi vzťahmi, alebo sa táto záruka v kontexte celkovej ochrany práv zamestnancov a zachovania zamestnanosti má vzťahovať aj na pracovnoprávne záväzky alebo dlhy voči sociálnemu zabezpečeniu, ktoré predchádzajú prevodu na tretiu osobu?
2. V kontexte tohto zabezpečenia práv zamestnancov, môže súd, ktorý vedie konkurzné konanie a rozhoduje o prevode, poskytnúť nadobúdateľovi podniku záruku, ktorá sa nevzťahuje len na práva vyplývajúce z pracovných zmlúv, ale aj na dlhy predchádzajúce prevodu, ktoré môže mať úpadca voči zamestnancom, ktorým zanikol pracovnoprávny vzťah alebo predchádzajúce dlhy voči sociálnemu zabezpečeniu?
3. Ten, kto v konkurze nadobudne podnik alebo jeho organizačnú zložku so záväzkom zachovať všetky pracovné zmluvy alebo ich časť, pričom vstúpi do práv a záväzkov z týchto zmlúv, získa záruku, že od neho nebudú vymáhané alebo na neho nebudú prevedené iné

záväzky prevádzateľa vyplývajúce zo zmlúv alebo vzťahov, do ktorých takto vstúpil, osobitne pokiaľ ide o predchádzajúce pracovné záväzky voči sociálnemu zabezpečeniu[?]

4. V konečnom dôsledku je možné vykladať smernicu 2001/23 (1), pokiaľ ide o prevod podnikov alebo organizačných zložiek podnikov, ktorých platobná neschopnosť a likvidácia bola vyhlásená správnymi alebo súdnymi orgánmi, v tom zmysle, že umožňuje nielen ochranu pracovných zmlúv, ale aj istotu, že nadobúdateľ nemusí zodpovedať za dlhy predchádzajúce prevodu uvedeného podniku[?]
5. Tento súd sa pýta, či znenie článku 149 ods. 2 španielskeho zákona o konkurze, pokiaľ ide o sukcesiu podnikov, je vyjadrením vnútroštátneho práva, ktoré si vyžaduje článok 5 ods. 2 písm. a) uvedenej smernice 23/2001, aby platila výnimka.
6. A ak platí predchádzajúce, či uznesenie o prevode podniku, ktoré vydáva súd v konkurznom konaní s takýmito zárukami a ochranou, musí byť vždy záväzné pre ostatné súdy alebo správne konania začaté proti novému nadobúdateľovi v súvislosti s dlhmi predchádzajúcimi prevodu podniku a teda stanoviť, že článok 44 Zákonníka práce nemôže zostať nedotknutý ustanovením článku 149 ods. 2 a 3 zákona o konkurze.
7. Ak by sa naopak prijal záver, že článok 149 ods. 2 a 3 zákona o konkurze neplatí ako výnimka článku 5 smernice; Súdny dvor sa teda vyzýva, aby rozhodol, či režim, ktorý ustanovuje článok 3 ods. 1 smernice [bude mať] vplyv výlučne iba na pracovnoprávne práva a záväzky v užšom zmysle, vyplývajúce z platných zmlúv, na základe čoho by sa práva a povinnosti vyplývajúce z kvót sociálneho zabezpečenia alebo iné povinnosti podľa pracovných zmlúv ukončených už pred začatím konkurzného konania nemali v žiadnom prípade považovať za prenesené na nadobúdateľa.

Nové právne predpisy

DELEGOVANÉ NARIADENIE KOMISIE (EÚ) č. 667/2014 z 13. marca 2014, ktorým sa dopĺňa nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 648/2012, pokiaľ ide o procesné pravidlá týkajúce sa pokút, ktoré archívom obchodných údajov ukladá Európsky orgán pre cenné papiere a trhy, vrátane pravidiel týkajúcich sa práva na obhajobu a dočasných ustanovení

Toto nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012

Táto smernica nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom nasledujúcim po jej uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie.

Článok 124 nadobudne účinnosť 1. januára 2015.

Obchodné právo

NARIADENIE EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (EÚ) č. 596/2014 zo 16. apríla 2014 o zneužívaní trhu (nariadenie o zneužívaní trhu) a o zrušení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/6/ES a smerníc Komisie 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES

Toto nariadenie nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie.

Uplatňuje sa od 3. júla 216 s výnimkou článku 4 ods. 4 a 5, článku 5 ods. 6, článku 6 ods. 5 a 6, článku 7 ods. 5, článku 11 ods. 9, 10 a 11, článku 12 ods. 5, článku 13 ods. 7 a 11, článku 16 ods. 5, článku 17 ods. 2 tretieho pododseku, článku 17 ods. 3, 10 a 11, článku 18 ods. 9, článku 19 ods. 13, 14 a 15, článku 20 ods. 3, článku 24 ods. 3, článku 25 ods. 9, článku 26 ods. 2 druhého, tretieho a štvrtého pododseku, článku 32 ods. 5 a článku 33 ods. 5, ktoré sa začnú uplatňovať 2. júla 2014.

Členské štáty prijmú potrebné opatrenia na dosiahnutie súladu s článkami 22, 23 a 30, článkom 31 ods. 1 a článkami 32 a 34 do 3. júla 2016.

Odkazy v tomto nariadení na smernicu 2014/65/EÚ a nariadenie (EÚ) č. 600/2014 sa pred 3. januárom 2017 považujú za odkazy na smernicu 2004/39/ES a znejú v súlade s tabuľkou zhody uvedenou v prílohe IV k smernici 2014/65/EÚ v rozsahu, v ktorom uvedená tabuľka zhody obsahuje ustanovenia odkazujúce na smernicu 2004/39/ES.

Ak sa v ustanoveniach tohto nariadenia odkazuje na OTF, rastové trhy MSP, emisné kvóty alebo dražené produkty, ktoré sú na nich založené, uvedené ustanovenia sa neuplatňujú na OTF, rastové trhy MSP, emisné kvóty alebo dražené produkty, ktoré sú na nich založené, do 3. januára 2017.

Toto nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

Správne právo

Výber z judikatúry Súdneho dvora EÚ

Vec C-421/13 Apple Inc. proti Deutsches Patent- und Markenamt

– rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 10. júla 2014– návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundespatentgericht (Nemecko).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 2 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES z 22. októbra 2008 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok.

Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Apple Inc. (ďalej len „Apple“) a Deutsches Patent- und Markenamt (nemecký patentový úrad a úrad pre ochranné známky, ďalej len „DPMA“) vo veci zamietnutia prihlášky ochrannej známky týmto úradom.

Skutkový stav

Spoločnosť Apple získala od Patentového úradu a úradu pre ochranné známky Spojených štátov zápis trojrozmernej ochrannej známky pozostávajúcej zo znázornenia jej vlajkových obchodov prostredníctvom viacfarebnej kresby (viď obrázok nižšie) pre služby zaradené do triedy 35 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok, prijatej v Nice z 15. júna 1957, naposledy revidovanej v Ženeve 13. mája 1977 a zmenenej a doplnenej 28. septembra 1979 (ďalej len „Niceská dohoda“).

Spoločnosť Apple túto ochrannú známku medzinárodne rozšírila v zmysle Madridskej dohody o medzinárodnom zápise ochranných známok zo 14. apríla 1891, naposledy zmenenej a doplnenej 28. septembra 1979 (*Zbierka dohovorov Spojených národov*, zv. 828, číslo I-11852, s. 390). DPMA odmietol rozšírenie tejto medzinárodnej trojrozmernej ochrannej známky na nemecké územie z dôvodu, že znázornenie priestorov určených na predaj výrobkov určitého podniku nie je ničím iným než znázornením podstatného obchodného aspektu tohto podniku. Apple podala proti tomuto zamietavému rozhodnutiu DPMA žalobu na Bundespatentgericht. Súd zastával názor, že zariadenie znázornené trojrozmerným označením zobrazeným v bode 9 tohto rozsudku má osobitosti, ktoré ho odlišujú od zvyčajného zariadenia predajní v tomto hospodárskom odvetví, avšak domnieval, že v spore, o ktorom rozhoduje, vznikajú podstatnejšie otázky týkajúce sa oblasti práva ochranných známok, a preto sa rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 2 smernice 2008/95ES vykladať v tom zmysle, že rozšírenie ochrany na

‚obal tovaru' zahŕňa aj prezentáciu stvárňujúcu službu?

2. Majú sa článok 2 a článok 3 ods. 1 smernice 2008/95/ESvykladať v tom zmysle, že označenie, ktoré reprodukuje prezentáciu stvárňujúcu službu, možno zapísať ako ochrannú známku?

3. Má sa článok 2 smernice 2008/95ES vykladať v tom zmysle, že požiadavka možnosti grafického znázornenia je splnená výlučne prostredníctvom grafického znázornenia, alebo s doplnením, akým je opis znázornenia alebo absolútne informácie o veľkosti v metrickej mierke alebo relatívne informácie o proporciách?

4. Má sa článok 2 smernice 2008/95ES vykladať v tom zmysle, že rozsah ochrany, ktorú poskytuje ochranná známka pre maloobchodné služby, sa vzťahuje aj na výrobky, ktoré vyrobil sám maloobchodník?"

Vnútroštátny súd sa svojou prvou až treťou otázkou v podstate pýta, či sa majú články 2 a 3 smernice 2008/95ES vykladať tak, že znázornenie zariadenia predajne prostredníctvom jednoduchej kresby bez uvedenia veľkosti a proporcií možno zapísať ako ochrannú známku pre služby, ktoré spočívajú v rôznych plneniach s cieľom priviesť zákazníka ku kúpe výrobkov prihlasovateľa, a či v prípade kladnej odpovede možno s takouto „prezentáciu stvárňujúcou službu" zaobchádzať rovnako ako s „obalom".

Všeobecná spôsobilosť označenia tvoriť ochrannú známku v zmysle článku 2 smernice 2008/95 však neznamená, že toto označenie nevyhnutne má rozlišovaciu spôsobilosť v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b) tejto smernice vo vzťahu k tovaru alebo službám, ktoré sú uvedené v prihláške. Táto rozlišovacia spôsobilosť označenia sa má posudzovať konkrétne jednak vo vzťahu k tovaru alebo službám uvedeným v prihláške, a jednak vo vzťahu k ich vnímaniu príslušnou skupinou verejnosti, ktorú predstavuje priemerný spotrebiteľ uvedených výrobkov alebo služieb, ktorý je riadne informovaný a primerane pozorný a obozretný. V tejto súvislosti sa treba domnievať, že pokiaľ tomu nebráni žiadny z dôvodov zamietnutia zápisu vymenovaných v smernici 2008/95, označenie znázorňujúce zariadenie vlajkových predajní výrobcu výrobkov môže byť platne zapísané nielen pre tieto výrobky, ale aj pre plnenia, ktoré patria do jednej z tried podľa Niceskej dohody týkajúcich sa služieb, pokiaľ tieto plnenia netvoria neoddeliteľnú súčasť predaja uvedených výrobkov. Niektoré plnenia, ako sú tie, ktoré Apple uviedla v prihláške a objasnila ich na pojednávaní, ktoré spočívajú v tom, že v takýchto predajniach sa vykonávajú demonštrácie tam vystavených výrobkov prostredníctvom seminárov, môžu samy osebe predstavovať odplatné plnenia, na ktoré sa vzťahuje pojem „služby". Súdny dvor vyhlásil štvrtú otázku za neprípustnú, nakoľko pri uplatnení ustálenej judikatúry Súdneho dvora, podľa ktorej treba návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný vnútroštátnym súdom zamietnuť, pokiaľ je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s realitou alebo predmetom sporu vo veci samej.

Súdny dvor (tretia komora) rozhodol o prejudiciálnych otázkach nasledovne:

Články 2 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES z 22. októbra 2008 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok sa majú vykladať v tom zmysle, že znázornenie zariadenia predajne výrobkov prostredníctvom

jednoduchej kresby bez uvedenia veľkosti alebo proporcií môže byť zapísané ako ochranná známka pre služby spočívajúce v plneniach, ktoré sa týkajú týchto výrobkov, ale netvoria neoddeliteľnú súčasť ich predaja, pod podmienkou, že toto znázornenie je vhodné na odlíšenie služieb prihlasovateľa od služieb iných podnikov a že tomu nebráni žiadny z dôvodov zamietnutia vymenovaných v uvedenej smernici.

Pre viac informácii klikni na:

http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf;jsessionid=9ea7d2dc30d52a65d81b780840579e5ffba827273f12.e34KaxiLc3qMb40Rch0SaxuNch50?text=&docid=154829&pageIndex=0&doclang=SK&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=89741

Vec C-146/14 PPU- Bašir Mohamed Ali Mahdi

– rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 5. júna 2014 - návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Administrativen săd Sofija-grad (Bulharsko) z 28. marca 2014 a doručený Súdnemu dvoru 28. marca 2014.

Tento návrh týkajúci sa výkladu článku 15 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území bol podaný v rámci správneho konania začatého na podnet riaditeľa Riaditeľstva pre migráciu pri ministerstve vnútra, (ďalej len „riaditeľ“) a smerujúceho k tomu, aby Správny súd v Sofii rozhodol *ex offo* o predĺžení zaistenia pána Mahdiho, sudánskeho štátneho príslušníka, zaisteného v osobitnom zariadení uvedeného riaditeľstva pre dočasné umiestnenie cudzincov zriadenom v Busmanci (Bulharsko) (ďalej len „zariadenie pre dočasné umiestnenie v Busmanci“), nachádzajúcom sa v správnom obvode Sofie.

Skutkový stav

Pán Mahdi bol zadržaný 9. augusta 2013 na hraničnom priechode v Bregove v Bulharsku. Nemal pri sebe žiadny doklad totožnosti, ale identifikoval sa ako Bašir Mohamed Ali Mahdi, sudánsky štátny príslušník. Pán Mahdi bol nasledujúci deň zaistený a umiestnený do zariadenia pre dočasné umiestnenie v Busmanci, pokiaľ bude možné vykonanie donucovacích správnych opatrení, to znamená do získania dokumentov, ktoré mu umožnia cestovať mimo Bulharska.Pán Mahdi podpísal pred bulharskými správnymi orgánmi vyhlásenie o súhlase s dobrovoľným návratom do Sudánu. Riaditeľ veľvyslanectvu Sudánskej republiky 13. augusta 2013 zaslal list, ktorým ho informoval o opatreniach, ktoré boli prijaté voči pánovi Mahdimu. Následne došlo k stretnutiu medzi zástupcom tohto veľvyslanectva a pánom Mahdim, počas ktorého zástupca potvrdil totožnosť dotknutej osoby, ale odmietol mu vystaviť doklad totožnosti, ktorý by mu umožnil vycestovať z Bulharska. Toto odmietnutie sa pravdepodobne zakladalo na skutočnosti, že sa pán Mahdi nechcel vrátiť do Sudánu. Dotknutá osoba potom bulharským orgánom oznámila, že sa nechce vrátiť dobrovoľne do Sudánu. Zástupca veľvyslanectva Sudánskej republiky zrejme vnútroštátnemu súdu potvrdil, že za takýchto okolností je nemožné vydať pánovi Mahdimu cestovný doklad, pokiaľ sa nechce vrátiť dobrovoľne do krajiny pôvodu.

Pani Ruseva, bulharská štátna príslušníčka, vykonala 16. augusta 2013 vyhlásenie u notára, podľa ktorého má pán Mahdi pri pobyte v Bulharsku zabezpečené vlastné prostriedky na živobytie a ubytovanie, a požiadala riaditeľa o prepustenie pána Mahdiho na základe zloženia zábezpeky. Toto vyhlásenie bolo overené a potvrdené policajnými orgánmi 26. augusta 2013. Riaditeľ 27. augusta 2013 navrhol svojmu nadriadenému, s ohľadom na vyhlásenie pani Ruseva, aby rozhodnutie o umiestení pána Mahdiho v správnom zaistení bolo zrušené, a aby voči nemu bolo prijaté miernejšie donucovacie opatrenie, a to „hlásenie sa raz do mesiaca v miestnej sekcii ministerstva vnútra v mieste svojho pobytu“, a to až do odstránenia prekážok vykonania rozhodnutia o vrátení na hranicu, ktoré sa na neho vzťahuje. Tento návrh bol 9. septembra 2013 zamietnutý s odôvodnením, že pán Mahdi nevstúpil do Bulharska legálne, že nemá povolenie na pobyt v Bulharsku, že mu národná agentúra pre utečencov 29. decembra 2012 odmietla priznať postavenie utečenca, a že sa dopustil trestného činu, keď prekročil štátnu hranicu medzi Bulharskom a Srbskom mimo miest na tento účel stanovených.

Proti rozhodnutiu o umiestnení do správneho zaistenia ani proti odmietnutiu nahradenia tohto rozhodnutia menej prísnymi opatreniami navrhnutými riaditeľom nebol podaný nijaký opravný prostriedok.

Konanie pred vnútroštátnym súdom sa začalo doručením listu zaslaného riaditeľom približne 9. februára 2014 a na konci obdobia šiestich mesiacov prvotného zaistenia, ktorým sa požadovalo, aby vnútroštátny súd *ex offo* na základe článku 46a ods. 3 a 4 zákona o cudzincoch nariadil predĺženie zaistenia pána Mahdiho.

Vnútroštátny súd spresňuje, že podľa článku 46a ods. 3 a 4 zákona o cudzincoch predloží vedúci dotknutého centra pre dočasné umiestnenie správnemu súdu, v ktorého obvode sa toto centrum nachádza, každých šesť mesiacov zoznam cudzincov, ktorí v ňom z dôvodu prekážok ich odsunu z územia bývali dlhšie ako šesť mesiacov. Každých šesť mesiacov trvania umiestenia v centra pre dočasné umiestnenie rozhodne uvedený súd *ex offo* na neverejnom zasadnutí o predĺžení zaistenia dotknutej osoby, prijatí náhradných opatrení alebo skončení zaistenia tejto osoby.

Vnútroštátny súd si kladie najmä otázku zlučiteľnosti správneho konania o preskúmaní umiestnenia v centre pre dočasné umiestnenie upraveného bulharským právom s právom Únie, a to s požiadavkami stanovenými smernicou 2008/115, a s ohľadom na všetky okolnosti prípadu má pochybnosti o tom, či je predĺženie zaistenia pána Mahdiho odôvodnené.

Za týchto podmienok sa vnútroštátny súd rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 15 ods. 3 a 6 smernice 2008/115 v spojení s článkami 6 a 47 Charty týkajúcimi sa práva na súdne preskúmanie a na účinnú súdnu ochranu vykladať v tom zmysle, že

a) keď je správny orgán podľa vnútroštátneho práva členského štátu povinný raz za mesiac preskúmať zaistenie bez toho, aby mal výslovnú povinnosť vydať správne opatrenie, a *ex offo* musí súdu predkladať zoznam zaistených štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú zaistení z dôvodu prekážky odsunu a ktorým uplynula doba zákonnej maximálnej dĺžky trvania prvotného zaistenia, je správny orgán povinný buď k času uplynutia v individuálnom rozhodnutí stanovenej doby prvotného zaistenia vydať výslovné opatrenie preskúmavajúce

zaistenie s ohľadom na dôvody predĺženia zaistenia predpokladané právom Únie alebo dotknutú osobu prepustiť;

b) keď vnútroštátne právo členského štátu priznáva súdu právomoc po uplynutí maximálne prípustnej dĺžky prvotného zaistenia určenej vnútroštátnym právom nariadiť na účely odsunu predĺženie doby zaistenia, nahradiť ho menej prísnym opatrením alebo nariadiť prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny, má súd v situácii, ako je tá vo veci samej, preskúmať zákonnosť opatrenia preskúmavajúceho zaistenie, právne a faktické dôvody nevyhnutnosti predĺženia jeho doby a stanovujúceho jeho dĺžku tak, že rozhodne o trvaní zaistenia, jeho nahradení alebo prepustení dotknutej osoby;

c) povoľuje súdu, pri zohľadnení dôvodov stanovených právom Únie na predĺženie doby zaistenia, preskúmať zákonnosť opatrenia preskúmavajúceho zaistenie, ktoré uvádza len dôvody, pre ktoré nie je možné vykonať rozhodnutie o odsune štátneho príslušníka tretej krajiny tak, že výlučne na základe skutočností tvrdených správnym orgánom a ním predložených dôkazov ako aj námietok a skutočností uvedených štátnym príslušníkom tretej krajiny, rozhodne o pokračovaní zaistenia, jeho nahradení alebo prepustení dotknutej osoby?

2. Má sa článok 15 ods. 1 a 6 smernice 2008/115 v situácii, ako je tá v predmetnej veci, vykladať tak, že samostatný dôvod predĺženia zaistenia založený na skutočnosti, že osoba nemá doklady totožnosti, stanovený vnútroštátnym právom, je zlučiteľný s právom Únie, pretože vychádza z dvoch hypotéz uvedených v tomto odseku 6 v rozsahu, v akom podľa vnútroštátneho práva dotknutého členského štátu je možné sa domnievať, že za tohto predpokladu existuje odôvodnená domnienka, že dotknutá osoba by sa snažila obísť vykonanie rozhodnutia o odsune, čo v zmysle práva tohto členského štátu predstavuje riziko úteku?

3. Má sa článok 15 ods. 1 písm. a) a b) a článok 15 ods. 6 smernice 2008/115 v spojení s odôvodneniami 2 a 13 tejto smernice o rešpektovaní ľudských práv a dôstojnosti štátnych príslušníkov tretích krajín, ako aj použitím zásady proporcionality v situácii, ako je tá vo veci samej, vykladať tak, že umožňuje dospieť k záveru o existencii odôvodneného rizika úteku na základe toho, že dotknutá osoba nemá doklady totožnosti, nezákonne prekročila hranicu a vyhlásila, že sa nechce vrátiť do krajiny pôvodu napriek tomu, že predtým vyplnila vyhlásenie o dobrovoľnom návrate do svojej krajiny a poskytla správne údaje o svojej totožnosti, pričom tieto skutočnosti spadajú pod pojem ‚riziko úteku' adresáta rozhodnutia o navrátení v zmysle smernice 2008/115, ktorá je vo vnútroštátnom práve definovaná ako odôvodnená domnienka založená na okolnostiach, že dotknutá osoba sa pokúsi obísť výkon rozhodnutia o navrátení?

4. Má sa článok 15 ods. 1 písm. a) a b) a článok 15 ods. 4 a 6 smernice 2008/115 v spojení s jej odôvodneniami 2 a 13 o rešpektovaní ľudských práv a dôstojnosti štátnych príslušníkov tretích krajín, ako aj uplatnenie zásady proporcionality v situácii, ako je tá vo veci samej, vykladať tak, že:

a) štátny príslušník tretej krajiny nespolupracuje pri príprave výkonu rozhodnutia o jeho navrátení do krajiny pôvodu, keď úradníkovi veľvyslanectva tejto krajiny ústne uvedie, že sa nechce vrátiť do krajiny pôvodu napriek tomu, že predtým vyplnil vyhlásenie o dobrovoľnom návrate a poskytol správne údaje o svojej identite, a že došlo k omeškaniu pri získavaní nevyhnutných dokladov spôsobenému tretím štátom a existuje odôvodnený predpoklad výkonu rozhodnutia o navrátení, keď za týchto okolností veľvyslanectvo takejto krajiny nevystaví

doklady potrebné pre dotknutú osobu na cestu do krajiny jej pôvodu napriek tomu, že potvrdilo identitu dotknutej osoby?

b) v prípade prepustenia štátneho príslušníka tretej krajiny, uskutočneného preto, že neexistuje odôvodnený predpoklad výkonu rozhodnutia o odsune, ktorý nemá žiadne doklady totožnosti, nezákonne prekročil štátnu hranicu a vyhlásil, že sa nechce vrátiť do svojej krajiny pôvodu, má sa vychádzať z toho, že členský štát je povinný vystaviť predbežný dokument o postavení dotknutej osoby, ak veľvyslanectvo krajiny pôvodu za týchto okolností nevystaví doklady potrebné pre dotknutú osobu na cestu do krajiny jej pôvodu napriek tomu, že potvrdilo jej identitu?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke písm. a)

Svojou prvou otázkou písm. a) sa vnútroštátny súd pýta, či sa článok 15 ods. 3 a 6 smernice 2008/115, vykladaný vo svetle článkov 6 a 47 Charty, má vykladať v tom zmysle, že rozhodnutie prijaté príslušným orgánom na konci maximálneho obdobia prvotného zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, ktoré sa týka pokračovania tohto zaistenia, musí mať formu písomného aktu obsahujúceho vecné a právne odôvodnenie tohto rozhodnutia.

Po preskúmaní ustanovení článku 15 odsekov 2,3 a 6, ako aj odôvodnení smernice 2008/115 Súdny dvor konštatoval, že jedinou požiadavkou výslovne uvedenou v článku 15, pokiaľ ide o prijatie písomného aktu, je požiadavka stanovená v odseku 2 tohto článku, a síce že zaistenie sa nariaďuje písomne s uvedením skutkových a právnych dôvodov. Táto požiadavka prijať písomné rozhodnutie musí byť chápaná tak, že sa nevyhnutne vzťahuje aj na akékoľvek rozhodnutie o predĺžení zaistenia, pretože zaistenie a jeho predĺženie majú obdobnú povahu, keďže obe vedú k tomu, že dotknutý štátny príslušník tretej krajiny je zbavený slobody, aby sa pripravil jeho návrat alebo vykonal jeho odsun, a v každom z oboch prípadov musí mať tento štátny príslušník možnosť zoznámiť sa s odôvodnením rozhodnutia, ktoré bolo voči nemu prijaté. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že dodržanie tejto povinnosti oznámiť uvedené dôvody je nevyhnutné tak na umožnenie dotknutým štátnym príslušníkom tretej krajiny brániť svoje práva za najlepších možných podmienok a pri úplnom oboznámení sa s vecou rozhodnúť, či je potrebné obrátiť sa na príslušný súd, ako aj na umožnenie tomuto súdu v plnom rozsahu preskúmať zákonnosť dotknutého rozhodnutia. Účinkom akéhokoľvek iného výkladu článku 15 ods. 2 a 6 smernice 2008/115 by bolo, že by pre štátneho príslušníka tretej krajiny bolo ťažšie spochybniť zákonnosť rozhodnutia o dlhodobom zaistení, ktoré proti nemu bolo vydané, než zákonnosť rozhodnutia o prvotnom zaistení, čím by bolo dotknuté základné právo na účinnú súdnu ochranu.

Súdny dvor ďalej dodáva, že ustanovenia článku 15 tejto smernice nevyžadujú prijatie písomného „preskúmavacieho aktu“ podľa terminológie použitej vnútroštátnym súdom v prvej otázke písm. a). Orgány, ktoré preskúmavajú zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny v primeraných lehotách podľa článku 15 ods. 3 prvej vety uvedenej smernice, teda nemajú povinnosť prijať pri každom preskúmaní výslovné opatrenie v písomnej forme obsahujúce písomné a právne odôvodnenie tohto aktu. Je však nevyhnutné spresniť, že pokiaľ orgán, ktorý vedie konanie o preskúmaní po uplynutí maximálneho obdobia prvotného zaistenia

umožneného článkom 15 ods. 5 tej istej smernice, rozhodne o tomto zaistení, je povinný prijať toto rozhodnutie odôvodneným písomným aktom.

Právo Únie nebráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava pri dodržaní základných práv a plnej účinnosti jej ustanovení stanovila povinnosť orgánu, ktorý v primeraných lehotách preskúmava zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny podľa článku 15 ods. 3 prvej vety smernice 2008/115, prijať po každom preskúmaní výslovný akt obsahujúci skutkové a právne dôvody. Takáto povinnosť môže vyplývať iba z vnútroštátneho práva.

S ohľadom na vyššie uvedené treba na prvú otázku písm. a) odpovedať tak, že **článok 15 ods. 3 a 6 smernice 2008/115 vykladaný vo svetle článkov 6 a 47 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že akékoľvek rozhodnutie prijaté príslušným orgánom ku koncu maximálneho obdobia prvotného zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, ktoré sa týka pokračovania tohto zaistenia, musí mať formu písomného aktu obsahujúceho skutkové a právne dôvody tohto rozhodnutia.**

O prvej otázke písm. b) a c)

Zo znenia článku 15 ods. 3 smernice 2008/115 jasne vyplýva, že preskúmanie akéhokoľvek dlhodobého zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny musí byť predmetom preskúmania súdnym orgánom. Je tak nevyhnutné uviesť, že súdny orgán rozhodujúci o možnosti predĺžiť prvotné zaistenie musí povinne vykonať preskúmanie uvedeného zaistenia, aj keď o toto preskúmanie výslovne nepožiadal orgán, ktorý mu vec predložil, a aj keď zaistenie dotknutého štátneho príslušníka už bolo predmetom preskúmania orgánom, ktorý nariadil prvotné zaistenie. Článok 15 ods. 4 smernice 2008/115 ukladá povinnosť preskúmať vecné podmienky uvedené v článku 15 ods. 1 tejto smernice, ktoré boli základom pôvodného rozhodnutia o zaistení dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny. Orgán rozhodujúci o prípadnom predĺžení zaistenia tohto štátneho príslušníka alebo o jeho prípadnom prepustení musí teda po prvé určiť, či môžu byť v konkrétnom prípade účinne uplatnené iné dostatočne účinné, ale miernejšie donucovacie opatrenia, po druhé, či hrozí riziko úteku uvedeného štátneho príslušníka, a po tretie, či sa posledný uvedený vyhýba príprave návratu či vykonania odsunu alebo ich inak sťažuje. Pokiaľ pôvodne nariadené zaistenie už nie je vzhľadom na tieto požiadavky odôvodnené, musí byť príslušný súdny orgán schopný nahradiť svojim vlastným rozhodnutím rozhodnutie správneho orgánu alebo prípadne súdneho orgánu, ktorý nariadil prvotné zaistenie, a rozhodnúť o možnosti nariadiť náhradné opatrenie alebo prepustenie dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny. Právomoci súdneho orgánu v rámci preskúmania nemôžu byť v žiadnom prípade obmedzené iba na skutočnosti predložené dotknutým správnym orgánom.

Na prvú otázku písm. b) a c) treba v dôsledku toho odpovedať tak, že **článok 15 ods. 3 a 6 smernice 2008/115 sa má vykladať v tom zmysle, že preskúmanie, ktoré musí vykonávať súdny orgán, ktorému bola predložená žiadosť o predĺženie zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, musí tomuto orgánu umožniť prípad od prípadu vecne rozhodnúť o predĺžení zaistenia dotknutého štátneho príslušníka, o možnosti nahradiť zaistenie miernejším donucovacím opatrením alebo o prepustení tohto štátneho príslušníka, pričom má uvedený orgán právomoc vychádzať tak zo skutočností a dôkazov uvedených**

správnym orgánom, ktorý mu žiadosť predložil, ako aj zo skutočností, dôkazov a pripomienok, ktoré sú mu prípadne predložené počas tohto konania.

O druhej a tretej otázke

Svojou druhou a treťou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 15 ods. 1 a 6 smernice 2008/115 má vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej prvotné šesťmesačné obdobie zaistenia môže byť predĺžené už z toho dôvodu, že dotknutý štátny príslušník tretej krajiny nemá doklady totožnosti a že teda existuje riziko úteku tohto štátneho príslušníka.

Akékoľvek posúdenie týkajúce sa rizika úteku sa musí oprieť o individuálne preskúmanie prípadu dotknutej osoby. Okrem toho by podľa odôvodnenia 6 smernice 2008/115 mali byť rozhodnutia podľa tejto smernice prijímané na individuálnom základe a mali by byť založené na objektívnych kritériách.

Skutočnosť, že dotknutý štátny príslušník tretej krajiny nemá doklady totožnosti, nemôže sama osebe odôvodniť predĺženie zaistenia stanovené v článku 15 ods. 6 smernice 2008/115.

V dôsledku toho treba na druhú a tretiu otázku odpovedať tak, že **článok 15 ods. 1 a 6 smernice 2008/115 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, ako je úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej môže byť prvotné šesťmesačné obdobie zaistenia predĺžené už len z toho dôvodu, že dotknutý štátny príslušník tretej krajiny nemá doklady totožnosti. Je úlohou vnútroštátneho súdu, aby v rámci rozhodnutia o predĺžení zaistenia dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny vykonal individuálne posúdenie skutkových okolností dotknutej veci s cieľom určiť, či môže byť na tohto štátneho príslušníka účinne uplatnené miernejšie donucovacie opatrenie alebo či existuje riziko jeho úteku.**

O štvrtej otázke písm. a)

Svojou štvrtou otázkou písm. a) vnútroštátny súd navrhuje, aby Súdny dvor určil, či odmietnutie veľvyslanectva Sudánskej republiky vydať pánovi Mahdimu doklad totožnosti potom, čo posledný uvedený vyhlásil, že sa nechce vrátiť do svojej krajiny pôvodu, môže byť pričítané dotknutej osobe v zmysle „nedostatočnej spolupráce“.

Pojem „nedostatočná spolupráca“ v zmysle článku 15 ods. 6 smernice 2008/115 vyžaduje, aby orgán, ktorý rozhoduje o žiadosti o predĺženie zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, preskúmal jednak správanie tohto štátneho príslušníka v priebehu prvotného zaistenia, aby preukázal, či posledný uvedený nespolupracoval s príslušnými orgánmi vo veci vykonania odsunu, a jednak pravdepodobnosť, že vykonanie odsunu bude trvať dlhšie z dôvodu správania uvedeného štátneho príslušníka.

Článok 15 ods. 6 smernice 2008/115 okrem toho vyžaduje, aby bol dotknutý orgán pred tým, než preskúma, či dotknutý štátny príslušník nedostatočne spolupracuje, schopný preukázať, že odsun trvá dlhšie, než sa očakávalo, napriek všetkým jeho primeraným snahám, čo vo veci samej vyžaduje, že dotknutý členský štát sa usiloval a stále aktívne usiluje o to, aby boli doklady totožnosti tohto štátneho príslušníka vydané.

Vzhľadom na vyššie uvedené treba na štvrtú otázku písm. a) odpovedať tak, že **článok 15 ods. 6 písm. a) smernice 2008/115 sa má vykladať v tom zmysle, že štátny príslušník tretej**

krajiny, ktorý za okolností, ako sú okolnosti dotknuté vo veci samej, nezískal doklad totožnosti, ktorý by umožnil jeho odsun z dotknutého členského štátu, môže byť považovaný za „nedostatočne spolupracujúceho“ v zmysle tohto ustanovenia iba vtedy, ak z preskúmania správania uvedeného štátneho príslušníka v priebehu obdobia zaistenia vyplýva, že nespolupracoval pri vykonaní odsunu a že je pravdepodobné, že tento odsun bude trvať z dôvodu tohto správania dlhšie, než sa očakávalo, čo musí overiť vnútroštátny súd.

O štvrtej otázke písm. b)

Svojou štvrtou otázkou písm. b) sa vnútroštátny súd pýta, či sa má článok 15 smernice 2008/115 vykladať v tom zmysle, že členský štát môže byť povinný vydať samostatné povolenie na pobyt alebo iné oprávnenie poskytujúce právo na pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý nemá doklady totožnosti a nezískal takéto doklady od svojej krajiny pôvodu, potom, čo vnútroštátny súd prepustil tohto štátneho príslušníka z dôvodu, že už neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun v zmysle článku 15 ods. 4 tejto smernice.

Článok 6 ods. 4 smernice 2008/115 však umožňuje členským štátom z humanitárnych dôvodov, dôvodov hodných osobitného zreteľa alebo iných dôvodov udeliť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa neoprávnene zdržiava na ich území, samostatné povolenie na pobyt alebo iné oprávnenie poskytujúce právo na pobyt. Rovnako tak odôvodnenie 12 tejto smernice stanovuje, že členské štáty by mali riešiť situáciu neoprávnene zdržiavajúcich sa štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí ešte nemôžu byť odsunutí, písomným potvrdením o ich situácii. Členské štáty majú široké právomoci, pokiaľ ide o formu a úpravu tohto písomného potvrdenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené treba na štvrtú otázku písm. b) odpovedať tak, že **smernica 2008/115 sa má vykladať v tom zmysle, že členský štát nemôže byť povinný udeliť samostatné povolenie na pobyt alebo iné oprávnenie poskytujúce právo na pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý nemá doklady totožnosti a nezískal takéto doklady od svojej krajiny pôvodu, potom, čo vnútroštátny súd prepustil tohto štátneho príslušníka z dôvodu, že už neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun v zmysle článku 15 ods. 4 tejto smernice. Členský štát však v takom prípade musí udeliť uvedenému štátnemu príslušníkovi písomné potvrdenie o jeho situácii.**

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=153314&pageIndex=0&doclang=SK&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=241782

Vec C-557/12 Kone AG, Otis GmbH, Schindler Aufzüge und Fahrtreppen GmbH, Schindler Liegenschaftsverwaltung GmbH, ThyssenKrupp Aufzüge GmbH proti ÖBB-Infrastruktur AG,

– rozsudok Súdneho dvora (piata komora) z 5. júna 2014- návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ podaný rozhodnutím Oberster Gerichtshof (Rakúsko) zo

Správne právo

17. októbra 2012.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 101 ZFEÚ.

Tento návrh bol podaný v rámci sporu spoločnosťami, ktoré sa zúčastnili na karteloch týkajúcich sa montáže a údržby výťahov a eskalátorov vo viacerých členských štátoch, na jednej strane a spoločnosťou ÖBB-Infrastruktur AG (ďalej len „ÖBB-Infrastruktur“), ktorá je dcérskou spoločnosťou Österreichische Bundesbahnen (Rakúske železnice), na druhej strane, ktorého predmetom je možnosť požadovať náhradu škody, ktorá vznikla v súvislosti s vyššími cenami uplatnenými v zmluvách s podnikmi, ktoré sa na karteloch nezúčastnili.

Skutkový stav

Európska komisia uložila 21. februára 2007 spoločnostiam Kone, Otis, Schindler Aufzüge und Fahrtreppen a Schindler Liegenschaftsverwaltung pokutu v celkovej výške 992 miliónov eur z dôvodu ich účasti na karteloch týkajúcich sa montáže a údržby výťahov a eskalátorov v Belgicku, Nemecku, Luxembursku a Holandsku. Oberster Gerichtshof ako odvolací súd pre kartelové záležitosti 8. októbra 2008 potvrdil uznesenie zo 14. decembra 2007, ktorým Kartellgericht (kartelový súd) uložil pokuty spoločnostiam Kone, Otis a Schindler Aufzüge und Fahrtreppe, ako aj dvom ďalším spoločnostiam.

Podľa vnútroštátneho súdu sa účastníci tohto kartelu usilovali dosiahnuť koordináciu na viac ako polovici objemu trhu s novými zariadeniami na celom rakúskom území. Viac ako polovica predmetných projektov bola pridelená na základe spoločnej dohody, takže najmenej tretina objemu trhu bola predmetom spolupráce. Približne dve tretiny projektov, ktorých sa spolupráca týkala, sa zrealizovali podľa plánu. Pri tretine prípadov získali zákazku buď tretie podniky (subjekty, ktoré sa nezúčastňovali na karteli), alebo niektorý z účastníkov kartelu, ktorý nepostupoval v súlade s dohodnutým spôsobom pridelenia a ponúkol nižšiu cenu. Z dôvodu správania sa účastníkov predmetného kartelu, aj v posledných rokoch pred rokom 2004, sa trhové ceny takmer nezmenili a trhové podiely zúčastnených ostali približne rovnaké.
Poukazujúc na „účinok ochrannej ceny“ („umbrella effect“), ÖBB-Infrastruktur požaduje od žalobkýň vo veci samej náhradu škody vyčíslenú na sumu 1 839 239,74 eura, ktorá jej vznikla tým, že od tretích podnikov, ktoré neboli účastníkmi predmetného kartelu, kúpila výťahy a pohyblivé chodníky za vyššiu cenu, ako by bola cena pri neexistencii tohto kartelu z dôvodu, že tieto tretie podniky využili existenciu kartelu na stanovenie svojich cien na vyššej úrovni.

Súd prvého stupňa návrh spoločnosti ÖBB-Infrastruktur zamietol, odvolací súd mu však vyhovel. Podľa judikatúry rakúskych súdov osoba, ktorá požaduje náhradu škody na základe mimozmluvnej zodpovednosti, musí preukázať dostatočnú príčinnú súvislosť a protiprávnosť, t. j. porušenie ochrannej normy, v zmysle § 1311 ABGB. Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že tak v nemeckej, ako aj rakúskej odbornej literatúre existujú na otázku, či sa má podľa práva Únie poskytnúť náhrada škody vyplývajúcej z účinku ochrannej ceny, kontroverzné odpovede. Položená otázka má rozhodujúci význam vzhľadom na prednosť práva Únie, keďže existujú pochybnosti o tom, či je zamietnutie nároku na náhradu škody zlučiteľné so zásadou efektivity stanovenou Súdnym dvorom.

Z uvedeného dôvodu sa vnútroštátny súd rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu

dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„„Má sa článok 101 ZFEÚ (článok 81 ES, článok 85 Zmluvy o ES) vykladať v tom zmysle, že od účastníkov kartelu môže každý požadovať náhradu aj takej škody, ktorú mu spôsobil subjekt, ktorý nebol účastníkom kartelu, ale pod vplyvom zvýšených trhových cien zvyšuje ceny za svoje výrobky vo väčšej miere, ako by to robil v prípade neexistencie kartelu (‚umbrella pricing'), takže zásada efektivity, ktorú presadzuje Súdny dvor…, si vyžaduje prijatie kladného rozhodnutia v rámci vnútroštátneho práva?"

Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 101 ZFEÚ bráni výkladu a uplatneniu práva členského štátu, podľa ktorého je z právnych dôvodov kategoricky vylúčené, aby boli podniky, ktoré sú účastníkmi kartelu, občianskoprávne zodpovedné za škody vyplývajúce zo skutočnosti, že podnik, ktorý nebol účastníkom tohto kartelu, stanovil vzhľadom na konanie uvedeného kartelu vyššie ceny v porovnaní s cenami, ktoré by sa uplatnili, ak by kartel neexistoval.

Podľa názoru Súdneho dvora by plná účinnosť článku 101 ZFEÚ, a najmä potrebný účinok zákazu uvedeného v jeho odseku 1, boli spochybnené, ak by sa akákoľvek osoba nemohla domáhať náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená zmluvou alebo správaním spôsobilým obmedziť alebo skresliť hospodársku súťaž (rozsudky Courage a Crehan, EU:C:2001:465, bod 26; Manfredi a. i., EU:C:2006:461, bod 60; Otis a i., C-199/11, EU:C:2012:684, bod 41, ako aj Donau Chemie a i., C-536/11, EU:C:2013:366, bod 21).

Právo každej osoby domáhať sa náhrady takejto škody totiž posilňuje operatívnosť pravidiel hospodárskej súťaže Únie a svojou povahou odrádza od často utajených dohôd alebo postupov, ktoré sú spôsobilé obmedziť alebo narušiť hospodársku súťaž, prispievajúc k zachovaniu účinnej hospodárskej súťaže v rámci Európskej únie (rozsudky Courage a Crehan, EU:C:2001:465, bod 27; Manfredi a i., EU:C:2006:461, bod 91; Pfleiderer, EU:C:2011:389, bod 29; Otis a i., EU:C:2012:684, bod 42, ako aj Donau Chemie a i., EU:C:2013:366, bod 23).

Vo veci samej spoločnosť ÖBB-Infrastruktur tvrdí, že časť škody, ktorá jej vznikla, bola zavinená predmetným kartelom, ktorý umožnil zachovanie trhových cien na tak vysokej úrovni, že konkurenti, ktorí neboli účastníkmi kartelu, mohli získať tiež výhody z týchto vyšších trhových cien v porovnaní s cenami v prípade neexistencie uvedeného kartelu, či už vo forme miery zisku alebo jednoducho vo forme zotrvania na trhu, ak štruktúra ich nákladov bola taká, že zvyčajné konkurenčné podmienky by viedli k ich odstráneniu z trhu.

Trhová cena je jedným zo základných prvkov, ktoré zohľadňuje podnik v prípade určenia ceny, za ktorú ponúka svoje tovary alebo služby. Ak kartel viedol k zachovaniu umelo navýšenej ceny pre určité tovary a ak sú splnené niektoré trhové podmienky týkajúce sa najmä povahy tovaru alebo veľkosti trhu pokrytého kartelom, nemožno vylúčiť, že konkurenčné podniky mimo kartelu sa rozhodnú stanoviť vyššiu ponúkanú cenu v porovnaní s cenou, ktorú by určili pri zvyčajných konkurenčných podmienkach, t. j. v prípade neexistenciu uvedeného kartelu. Hoci je v takomto kontexte potrebné považovať určenie ponúkanej ceny za čisto autonómne rozhodnutie prijaté podnikom, ktorý sa nezúčastnil kartelu, je nutné konštatovať, že toto rozhodnutie mohlo byť prijaté s ohľadom na trhovú cenu skreslenú týmto kartelom, a preto v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže.

Účastníci kartelu nemôžu ignorovať skutočnosť tvoriacu súčasť možných následkov uvedeného kartelu, že zákazníkovi podniku, ktorý sa nezúčastnil kartelu, ale ktorý mal prospech z hospodárskych podmienok ochrannej ceny, vznikla škoda z dôvodu vyššej ponúkanej ceny v porovnaní s cenou v prípade neexistencie tohto kartelu.

Pokiaľ ide o vnútroštátnu právnu úpravu vo veci samej, z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že rakúske právo kategoricky vylučuje právo na náhradu škody v situácii, ako je tá vo veci samej z dôvodu, že príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a predmetným kartelom je v prípade neexistencie zmluvného vzťahu s členom tohto kartelu považovaná za prerušenú autonómnym rozhodnutím podniku, ktorý sa uvedeného kartelu nezúčastnil, ale ktorý v dôsledku jeho existencie stanovil cenu na úrovni ochrannej ceny („umbrella pricing“).

V zásade náleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého z členských štátov, aby upravil pravidlá týkajúce sa uplatnenia pojmu „príčinná súvislosť“, vnútroštátne pravidlá však musia zabezpečiť plnú účinnosť práva hospodárskej súťaže Únie. Tieto pravidlá tak musia osobitne zohľadňovať cieľ sledovaný článkom 101 ZFEÚ, ktorým je zabezpečiť účinnú a neskreslenú hospodársku súťaž na vnútornom trhu, ako aj ceny stanovené na základe slobodnej hospodárskej súťaže.

Obeť ochrannej ceny („umbrella pricing“) môže získať od účastníkov kartelu náhradu vzniknutej škody napriek tomu, že ona sama s nimi nemala zmluvný vzťah, ak sa preukáže, že tento kartel mohol vzhľadom na okolnosti daného prípadu a najmä na osobitosti dotknutého trhu mať za následok uplatnenie ochrannej ceny tretími osobami konajúcimi samostatne a že účastníci uvedeného kartelu o tých okolnostiach a osobitostiach vedeli. Vnútroštátnemu súdu prináleží preskúmať, či sú tieto podmienky splnené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

Článok 101 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni výkladu a uplatneniu vnútroštátneho práva členského štátu, podľa ktorého je z právnych dôvodov kategoricky vylúčené, aby boli podniky, ktoré sú účastníkmi kartelu, občianskoprávne zodpovedné za škody vyplývajúce zo skutočnosti, že podnik, ktorý nebol účastníkom tohto kartelu, stanovil vzhľadom na konanie uvedeného kartelu vyššie ceny v porovnaní s cenami, ktoré by sa uplatnili, ak by kartel neexistoval.

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf;jsessionid=9ea7d2dc30d5618fbdb769784c5eb479d238189a3544.e34KaxiLc3qMb40Rch0SaxuNch50?text=&docid=153312&pageIndex=0&doclang=SK&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=241728

Vec C-90/13 P 1. garantovaná a.s. proti Európskej komisii,

– rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 15. mája 2014- kasačný opravný prostriedok podaný 22. januára 2013 proti rozsudku Všeobecného súdu EÚ (tretia komora) 12. decembra 2012 vo veci T- 392/09.

Skutkový stav:

Správne právo

Predmetom konania na Všeobecnom súde bola žaloba spoločnosťou 1. garantovaná, a. s., proti Komisii Európskych spoločenstiev. V júli 2009 uložila Komisia pokutyv celkovej výške 61 120 000 eur deviatim spoločnostiam za porušenie ustanovení *Zmluvy o Založení Európskeho spoločenstva* o zákaze kartelov a obmedzujúcich obchodných praktík.

Žalobkyňa (1. garantovaná a. s.) svojou žalobou žiadala zrušenie rozhodnutia Komisie[3], v ktorom Komisia konštatovala existenciu kartelovej dohody v odvetviach acetylidu vápenatého a horčíka, ktorá viedla k porušeniu článku *81 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva,* a za ktorú bola žalobkyňa vyhlásená za solidárne zodpovednú so spoločnosťou Novácke chemické závody a. s. (ďalej len „NCHZ“).

Žalobkyňa po prvé uviedla, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia a skutkového omylu tým, že pričíta konanie NCHZ žalobkyni, že nezákonne obrátila dôkazné bremeno na žalobkyňu a tým, že sama dôkazné bremeno neuniesla. Žalobkyňa tvrdila, že Komisia na ňu, ako na väčšinového akcionára spoločnosti, ktorá sa priamo zúčastnila porušovania pravidiel hospodárskej súťaže, nesprávne použila domnienku použiteľnú na materské spoločnosti, ktoré sú jediným vlastníkom dcérskej spoločnosti. Žalobkyňa tvrdila, že Komisia nepreukázala, že žalobkyňa skutočne a účinne vykonávala rozhodujúci vplyv na NCHZ v dobe protiprávneho konania.

Po druhé sa žalobkyňa, subsidiárne pre prípad, že Súdny dvor potvrdí jej zodpovednosť, domáhala, aby bola pokuta, ktorá jej bola uložená solidárne s NCHZ, znížená v rámci neobmedzenej právomoci Súdneho dvora podľa článku *229 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva* v spojení s *článkom 31 nariadenia (ES) č. 1/2003*[4], pretože Komisia nesprávne použila hranicu 10% obratu obsiahnutú v *článku 23 nariadenia (ES) č. 1/2003*. Podľa žalobkyne sa Komisia zjavne dopustila omylu, keď použila rok 2007, namiesto roku 2008, ako referenčný rok pre výpočet 10% obratu.

Pokiaľ ide o výšku pokuty, žalobkyňa tvrdila, že je neprimeraná vo vzťahu k sledovaným legitímnym záujmom, konkrétne k záujmu zabezpečiť, aby hospodárska súťaž na vnútornom trhu nebola narušená. Podľa žalobkyne výška pokuty spôsobí zníženie počtu súťažiacich a posilní postavenie najväčšej spoločnosti *Akzo Nobel* na trhu, čo je v rozpore s cieľom uvedeným v *článku 3 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva*.

Nakoniec žalobkyňa tvrdila, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď nepoužila svoje vlastné usmernenia[5], pokiaľ ide o schopnosť žalobkyne zaplatiť túto pokutu. Žalobkyňa konkrétne tvrdila, že zamietnutie jej tvrdení o jej neschopnosti platiť je nedostatočne odôvodnené a je zjavne neprimerané, pretože Komisia údajne nezohľadnila objektívny dôkaz, ktorý jej bol poskytnutý, že uloženie pokuty by nezvratne ohrozilo ekonomickú

[3] Rozhodnutie K(2009) 5791 v konečnom znení z 22. júla 2009 (vec č. COMP/F/39.396 - Činidlá na báze acetylidu vápenatého a horčíka pre oceliarsky a plynárenský priemysel).

[4] Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaţe stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (Text s významom pre EHP).

[5] Usmernenia k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003.

životaschopnosť žalobkyne a viedlo by ku strate celej hodnoty jej majetku. Všeobecný súd EÚ (tretia komora) rozsudkom z 12. decembra 2012 žalobu zamietol.

Žalobkyňa sa následne obrátila prostredníctvom kasačnej sťažnosti na Súdny dvor a žiadala o preskúmanie vyššie uvedeného rozsudku. Súdny dvor považoval návrh žalobkyne na zrušenie respektive zníženie uloženej pokuty ako nepodložený a predchádzajúci rozsudok Všeobecného súdu EÚ potvrdil. 1. garantovaná je tak povinná zaplatiť komisii pokutu v zmysle napadnutého rozhodnutia.

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=152348&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=316807

Výber z judikatúry Všeobecného súdu EÚ

Vec T-91/11 InnoLux Corp proti Európskej komisii

– rozsudok Všeobecného súdu (šiesta komora) z 27.februára 2014

Predmetom konania je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie K(2010) 8761 v konečnom znení z 8. decembra 2010 týkajúceho sa konania podľa článku 101 [ZFEÚ] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.309 – LCD) a na zníženie výšky pokuty uloženej žalobkyni týmto rozhodnutím.

Skutkový stav

Komisia prijala 8. decembra 2010 rozhodnutie K(2010) 8761 v konečnom znení týkajúce sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.309 – LCD) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktoré je určené šiestim zo šestnástich spoločností, ktoré boli adresátmi oznámenia o výhradách, ktoré boli tiež adresátmi tohto oznámenia. V napadnutom rozhodnutí Komisia konštatovala existenciu kartelu medzi šiestimi veľkými medzinárodnými výrobcami LCD, medzi nimi aj žalobkyňou, pokiaľ ide o dve kategórie daných výrobkov s veľkosťou rovnajúcou sa alebo väčšou ako dvanásť palcov: LCD pre informačné technológie ako notebooky a monitory počítačov (ďalej len „LCD-IT“) a LCD pre televízory (ďalej len „LCD-TV“) (ďalej spolu len „LCD, na ktoré sa vzťahuje kartel“).
Podľa napadnutého rozhodnutia tento kartel predstavoval jediné a nepretržité porušenie v zmysle článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP, ktoré sa uskutočnilo minimálne v období od 5. októbra 2001 do 1. februára 2006 (ďalej len „obdobie porušenia“). Počas tohto obdobia sa účastníci kartelu stretli na viacerých multilaterálnych stretnutiach, ktoré nazývali „stretnutia Kryštál“, najmä v hoteloch na Taiwane. Tieto stretnutia mali jasne protisúťažný cieľ, keďže boli pre účastníkov príležitosťou najmä na stanovenie minimálnych cien za LCD, na ktoré sa vzťahuje kartel, na prediskutovanie ich cenových projektov, aby sa zabránilo zníženiu ceny, a na koordináciu zvýšenia cien, ako aj úrovní výroby. Počas obdobia porušenia sa účastníci kartelu stretávali aj bilaterálne a vymieňali si informácie o predmetoch, o ktorých sa

rokovalo na „stretnutiach Kryštál“. Navyše prijali opatrenia na overenie uplatňovania rozhodnutí prijatých počas týchto stretnutí.

Právny stav

1. O prvom žalobnom dôvode založenom na skutočnosti, že Komisia pri stanovení hodnoty relevantných predajov na výpočet pokuty použila právne nesprávny pojem „priame predaje v rámci EHP prostredníctvom spracovaných výrobkov“

V súlade s ustálenou judikatúrou Komisia musela zohľadniť rozsah porušenia na predmetnom trhu a na tento účel mohla použiť obrat uskutočnený žalobkyňou na trhu s LCD, na ktoré sa vzťahuje kartel, ako objektívnu skutočnosť preukazujúcu škodlivosť jej účasti na karteli pre riadnu hospodársku súťaž za predpokladu, že tento obrat bol výsledkom predaja so vzťahom k EHP. Takýto vzťah totiž existuje, ak LCD, na ktoré sa vzťahuje kartel, sú žalobkyňou prevedené na jej dcérske spoločnosti bez ohľadu na ich sídlo, ktoré ich ďalej zabudujú do konečných výrobkov, ktoré sú predané tretím osobám v EHP.

Druhá časť prvého žalobného dôvodu obsahuje dve výhrady voči pojmu „priame predaje v rámci EHP prostredníctvom spracovaných výrobkov“, ktorý mal za následok, že Komisia jednak prekročila obmedzenia svojej územnej pôsobnosti a jednak podriadila žalobkyňu nevýhodnému a diskriminačnému zaobchádzaniu v porovnaní s ostatnými účastníkmi kartelu.

V tejto súvislosti Súdny dvor potvrdil, že ak podniky so sídlom mimo EHP, ale vyrábajúce výrobky, ktoré sú predávané tretím osobám v EHP, navzájom konzultujú cenu, ktorú ponúknu svojim zákazníkov usadeným v EHP, a tieto konzultácie aplikujú, keď svoje výrobky skutočne predávajú za cenu, ktorá bola dohodnutá, zúčastňujú sa na dohodách, ktorých cieľom a následkom je obmedziť hospodársku súťaž na vnútornom trhu v zmysle článku 101 ZFEÚ, a že Komisia má územnú pôsobnosť v danej veci konať (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 27. septembra 1988, Ahlström Osakeyhtiö a i./Komisia).

Judikatúra tiež zdôraznila, že porušenie článku 101 ZFEÚ je spojené s dvoma druhmi správania, t. j. s vytvorením kartelu a jeho realizáciou. Určenie, že uplatniteľnosť zákazov stanovených v práve hospodárskej súťaže závisí od miesta vytvorenia kartelu, by evidentne ponúklo podnikom ľahký spôsob, ako sa uvedeným zákazom vyhnúť. Rozhodujúce je teda miesto realizácie kartelu. Navyše pri určení, či sa toto miesto nachádza v EHP, nie je pri preukázaní vzťahov medzi účastníkmi kartelu a ich kupujúcimi v EHP dôležité, či uvedení účastníci využili, alebo nevyužili svoje dcérske spoločnosti, sprostredkovateľov alebo pobočky usadené v EHP (pozri v tomto zmysle rozsudok Celulóza I, body 16 a 17).

Preto v prípade splnenia podmienky týkajúcej sa realizácie kartelu upravuje zásada teritoriality, ktorá je všeobecne uznaná medzinárodným právom verejným, právomoc Komisie uplatniť pravidlá Únie v oblasti hospodárskej súťaže voči takémuto správaniu.

Ak je cieľom medzinárodného kartelu porušenie hospodárskej súťaže, toto porušenie sa v zmysle rozsudku Celulóza I uskutoční na vnútornom trhu už len na základe samotnej skutočnosti, že výrobky, na ktoré sa vzťahuje kartel, sú predávané na tomto trhu. V prejednávanom prípade účastníci kartelu, ktorí rovnako ako žalobkyňa predstavovali vertikálne integrované podniky, zabudovávali mimo EHP LDC, na ktoré sa vzťahuje kartel, do konečných výrobkov predávaných v EHP. Na prípad, ktorým sa zaoberala Komisia, tak nemožno uplatniť jednoduché prenesenie judikatúry uvedenej v už citovanom rozsudku Europa Carton/Komisia. Z toho vyplýva, že Komisia mala právo prispôsobiť svoje tvrdenia

okolnostiam daného prípadu na účel dosiahnutia cieľa sledovaného uvedenou judikatúrou neuprednostniť vertikálne integrované podniky, ktoré sa zúčastnili kartelu.

Na základe vyššie uvedeného prišiel Všeobecný súd k záveru, že Komisia započítaním „priamych predajov v rámci EHP prostredníctvom spracovaných výrobkov“ nerozšírila nezákonne spoju teritoriálnu pôsobnosť s cieľom potrestať porušenie pravidiel hospodárskej súťaže upravených v zmluvách.

Rozdielne zaobchádzanie s predajmi žalobkyne bolo odôvodnené skutočnosťou, že previedla LCD, na ktoré sa vzťahuje kartel, najprv v rámci toho istého podniku so sídlom mimo EHP, ktoré následne integrovali tieto LCD do konečných výrobkov predaných tým istým podnikom tretím osobám so sídlom v EHP. Tento objektívny rozdiel odôvodňuje zaradenie predajov žalobkyne do inej kategórie ako tej, ktorá bola uplatnená na predaj spoločnosti LGD spoločnostiam LGE a Philips.

Z toho vyplýva, že Komisia nie je viazaná skutkovými ani právnymi posúdeniami obsiahnutými v tomto dokumente. Naopak, svoje výsledné rozhodnutie musí odôvodniť konečným posúdením založeným na výsledkoch celého prešetrenia, ako sú predložené v okamihu ukončenia správneho konania. Komisia navyše nie je povinná vysvetľovať prípadný rozdiel existujúci medzi jej konečným posúdením a predbežným posúdením nachádzajúcim sa v oznámení o výhradách (pozri rozsudok Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, už citovaný, body 64 a 65 a tam citovaná judikatúra).

Komisia tak nebola povinná v napadnutom rozhodnutí vysvetliť dôvody, na základe ktorých sa nakoniec domnievala, že spoločnosť LGD netvorí jednotný podnik so spoločnosťami LGE a Philips.

Tvrdenie žalobkyne týkajúce sa skutočnosti, že odôvodnenie a dôkazy uvedené Komisiou vo vzťahu tak k vnútornému predaju LCD, na ktoré sa vzťahuje kartel, podnikom ako aj k predaju LCD, na ktoré sa vzťahuje kartel, podnikom prepojeným na účastníkov osobitným vzťahom, sú v podstate rovnaké, treba zamietnuť ako neúčinné. Táto okolnosť totiž nemá vplyv na skutočnosť, či existencia, alebo neexistencia jednotného podniku v zmysle judikatúry pripomenutej v bodoch 6 a 69 vyššie postačuje na odôvodnenie odlišného zaradenia predaja uskutočneného v jednom alebo druhom prípade Komisiou na účely pokuty.

Na základe týchto odôvodnení Všeobecný súd prvý žalobný dôvod zamietol.

2. O druhom žalobnom dôvode založenom na skutočnosti, že Komisia porušila článok 101 ZFEÚ a článok 53 Dohody o EHP, keď prišla k záveru, že porušenie sa týkalo LCD-TV

Týmto žalobným dôvodom jednak žalobkyňa v podstate namieta, že jej protisúťažné správanie týkajúce sa tak LCD-TV, ako aj LCD-IT možno považovať za rovnaké, jediné a nepretržité porušenie. Žalobkyňa takisto vyčíta Komisii nezohľadnenie skutočnosti, že kórejskí účastníci kartelu uvedeného v napadnutom rozhodnutí vytvárali s japonskými dodávateľmi LCD-TV dohody, ktorých predmetom boli ich výrobky.

Posúdenie tvrdení, ktoré namietajú voči konštatovaniam v napadnutom rozhodnutí

Účastníci kartelu vrátane žalobkyne mohli presunúť svoje výrobné kapacity z LCD-IT na LCD-TV a naopak, pričom ich aj viackrát naozaj presunuli, s cieľom udržať ceny jedných alebo druhých výrobkov na dohodnutej úrovni alebo aspoň zabrániť poklesu cien. Preto tieto

skutočnosti umožňujú prísť k záveru, že medzi prijatými rozhodnutiami a informáciami vymenenými v súvislosti s týmito dvoma kategóriami LCD, na ktoré sa vzťahuje kartel, existoval navzájom doplňujúci sa vzťah.

Výmena údajov týkajúcich sa LCD-TV spadá do rovnakého celkového plánu ako výmena údajov týkajúca sa LCD-IT, a preto predstavuje jediné a nepretržité porušenie.

Jediné porušenie podľa odôvodnenia Všeobecného súdu nemusí nevyhnutne pozostávať z rovnakého výrobku alebo zastupiteľných výrobkov. Ďalšie kritériá ako zhodnosť alebo rozdielnosť cieľov dotknutých postupov, zhodnosť podnikov, ktoré sa ich zúčastnili, zhodnosť spôsobov vykonania uvedených postupov, zhodnosť fyzických osôb zapojených do kartelu na účet podnikov a zhodnosť geografickej oblasti pôsobnosti dotknutých postupov, sú na tento účel tiež relevantné (pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu z 12. decembra 2012, Almamet/Komisia, T-410/09, neuverejnený v Zbierke, body 172 a 174 a tam citovanú judikatúru). Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, tieto kritériá sú v tomto prípade splnené.

Podľa ustálenej judikatúry pokiaľ podnik svojím správaním porušil článok 101 ods. 1 ZFEÚ, nemôže sa úplne vyhnúť sankcii z dôvodu, že inému hospodárskemu subjektu nebola uložená pokuta, ak situácia tohto subjektu vôbec nie je predmetom konania na súde Únie, ako je to v prejednávanej veci. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že hoci je pravda, že Komisia nemala právo pristúpiť k diskriminácii medzi podnikmi, ktoré sa zúčastnili toho istého kartelu, nič to nemení na skutočnosti, že porušenie vytýkané žalobkyni pozostávalo zo spolupráce medzi taiwanskými a kórejskými dodávateľmi LCD, na ktoré sa vzťahuje kartel, počas „stretnutí Kryštál“ a s nimi spojených bilaterálnych stretnutí. Keďže japonskí dodávatelia sa tejto spolupráce nezúčastnili, napadnuté rozhodnutie nie je v tejto súvislosti postihnuté nerovnosťou zaobchádzania.

Za predpokladu, že protisúťažné správanie týkajúce sa LCD-TV bolo menej závažné ako správanie týkajúce sa LCD-IT, Komisia mala právo stanoviť koeficient závažnosti a koeficient „úvodného zaťaženia“, zohľadňujúc celkový plán jediného a nepretržitého porušenia, do ktorého spadá celé uvedené správanie.

Na základe všetkých vyššie uvedených úvah Všeobecný súd druhý žalobný dôvod zamietol.

3. O treťom žalobnom dôvode založenom na skutočnosti, že hodnota relevantných predajov, ktorú prijala Komisia voči žalobkyni, nesprávne zahŕňala aj iné predaje ako predaje týkajúce sa LCD, na ktoré sa vzťahuje kartel.

V prejednávanom prípade je medzi účastníkmi konania nesporné, že výška pokuty uložená žalobkyni bola z dôvodu chýb, ktorých sa dopustila, stanovená pred zaokrúhlením na 301 684 468 eur a že časť z tejto sumu, ktorá vyplývala z predmetných chýb, tvorila 13 246 618 eur.

Hoci Všeobecnému súdu prináleží, aby na účely určenia výšky pokuty sám posudzoval okolnosti prejednávanej veci, výkon neobmedzenej rozhodovacej právomoci pri určovaní výšky uložených pokút nemôže viesť k diskriminácii medzi podnikmi, ktoré sa zúčastnili na karteli v rozpore s článkom 101 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Verhuizingen Coppens, už citovaný, bod 80).

V prejednávanom prípade uplatnila Komisia v napadnutom rozhodnutí na všetkých účastníkov

kartelu spôsob zaokrúhlenia opísaný v bode 160 vyššie. Táto metóda je objektívna a umožňuje všetkým účastníkom mať prospech zo zníženia do výšky 2 %. Hoci je pravda, že niektoré zníženia boli výraznejšie ako iné a že zníženie žalobkyne by bolo percentuálne nižšie v prípade, ak by Všeobecný súd použil túto metódu, nič to nemení na skutočnosti, že každý zo spôsobov zaokrúhlenia zahŕňa prispôsobenia, ktoré sa v závislosti od jednotlivých spoločností menia a ktoré vedú k väčšiemu alebo menšiemu zníženiu. Preto, keďže všetci adresáti napadnutého rozhodnutia majú vo väčšej alebo menšej miere prospech z metódy, ktorú vybrala Komisia, a tento prospech je ohraničený 2 % z výšky pokuty, je dôležité túto metódu zachovať, aby sa predišlo nerovnakému zaobchádzaniu (pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu zo 17. mája 2011, Elf Aquitaine/Komisia, T-299/08, Zb. s. II-2149, body 307 a 308).

Všeobecný súd v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci môže prípadne zohľadniť nedostatok spolupráce podniku a z tohto dôvodu zvýšiť pokutu uloženú za porušenie článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ za predpokladu, že tomuto podniku nebola za také isté správanie uložená osobitná pokuta na základe ustanovení článku 23 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 (rozsudok Shell Petroleum a i./Komisia, bod 118).
Vzhľadom na tieto skutočnosti vedie správne posúdenie okolností prejednávaného prípadu k záveru, že pokuta uložená žalobkyni sa vypočíta na základe opravenej hodnoty predajov s uplatnením rovnakej metódy, ktorú Komisia použila v napadnutom rozhodnutí, vrátane zaokrúhlenia. Takto stanovená výška pokuty je 288 000 000 eur.

Z týchto dôvodov VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora) rozhodol o znížení pokuty pre žalobkyňu a v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=148362&pageIndex=0&doclang=sk&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=235931

Aktuálne návrhy na začatie prejudiciálneho konania

Vec – C-34/13 Monika Kušionová proti SMART Capital, a.s.

– návrh na začatie prejudiciálneho konania v zmysle článku 267 ZFEÚ podaný Krajským súdom v Prešove) 23. januára 2013

Prejudiciálne otázky:

Či sa má smernica Rady 93/13/EHS[2] z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ESz 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 ("smernica o nekalých obchodných praktikách") vo svetle článku 38 Charty

základných práv Európskej únie vykladať v tom zmysle, že je s nimi v rozpore právna úprava členského štátu, akou je ustanovenie § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ďalšími ustanoveniami právnej úpravy dotknutej vo veci samej, ktorá umožňuje veriteľovi vymôcť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok vykonaním záložného práva na nehnuteľný majetok spotrebiteľa bez posúdenia zmluvných podmienok súdom napriek existencii sporu v otázke, či nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku?

Či právne predpisy Európskej únie uvedené v bode 1. bránia použitiu takého vnútroštátneho pravidla, akým je ustanovenie § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ďalšími ustanoveniami právnej úpravy dotknutej vo veci samej, ktoré umožňujú veriteľovi vymôcť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok vykonaním záložného práva na nehnuteľnosť spotrebiteľa bez posúdenia zmluvných podmienok súdom napriek existencii sporu v otázke, či nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku?

Či sa má rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 9. marca 1978 vo veci C-106/77, Amministrazione delle Finanze dello Stato vs. Simmenthal, vykladať tak, že v záujme naplnenia cieľa smerníc uvedených v bode 1. vo svetle článku 38 Charty základných práv Európskej únie vnútroštátny súd neuplatní vnútroštátne ustanovenia, akým je ustanovenie § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ďalšími ustanoveniami právnej úpravy dotknutej vo veci samej, ktoré umožňuje veriteľovi vymôcť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok vykonaním záložného práva na nehnuteľný majetok spotrebiteľa bez posúdenia zmluvných podmienok súdom a tak napriek existencii sporu obísť *ex offo* súdnu kontrolu zmluvných podmienok?

Či sa má článok 4 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve, ktorú uzavrel spotrebiteľ bez zastúpenia advokátom, ktorá umožňuje veriteľovi vykonať mimosúdne záložné právo bez súdnej kontroly, je obchádzaním dôležitej zásady únijného práva *ex offo* súdnej kontroly zmluvných podmienok a z tohto dôvodu je nekalá aj za stavu, že znenie takejto zmluvnej podmienky vychádza z vnútroštátneho predpisu?

Pre viac informácii klikni na:
http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=136921&pageIndex=0&doclang=SK&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=328939

Kolokvium Siete predsedov najvyšších súdov Európskej únie

Sieť predsedov najvyšších súdov Európskej únie, ktorej je Najvyšší súd Slovenskej republiky členom, organizovala Kolokvium na tému: "Vzťahy medzi najvyšším súdom a nižšími súdmi", ktoré sa konalo 12.-13. júna 2014 na Najvyššom kasačnom súde Talianskej republiky v Ríme.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na uvedenom podujatí zastupoval predseda súdu JUDr. Štefan Harabin, ktorého sprevádzala JUDr. Kristína Fekiačová, odbor dokumentácie, analytiky a zahraničných vzťahov.

Program zahraničnej pracovnej cesty zahŕňal bilaterálne stretnutie predsedu najvyššieho súdu so štátnym tajomníkom Ministerstva spravodlivosti Talianskej republiky Enricom Costom, ktoré sa uskutočnilo 12. júna 2014 o 10:30 hod. v budove Ministerstva spravodlivosti Talianskej republiky. V úvode stretnutia predseda Harabin spomenul už uskutočnené bilaterálne stretnutia, ktoré viedol v pozícii ministra spravodlivosti s vtedajším talianskym partnerom a zahájenú justičnú spoluprácu medzi oboma krajinami. Partneri diskutovali o aktuálnom dianí v rámci legislatívnych procesov týkajúcich sa statusových zákonov o sudcoch prebiehajúcich v ich krajinách. Predseda Harabin reagoval na taliansku novelu prijatú v poslaneckej snemovni talianskeho parlamentu 11.6.2014, predmetom ktorej bolo zavedenie civilnej zodpovednosti sudcov za škodu spôsobenú rozhodovacou činnosťou.

Ďalej oboznámil talianskeho partnera o novoprijatom ústavnom zákone v slovenskom parlamente, ktorý modifikoval články ústavy zavádzajúc celoplošné bezpečnostné previerky sudcov všeobecných súdov a zrušenie trestnoprávnej imunity sudcov. Predmetom rozhovoru boli tiež prieťahy v súdnom konaní s cudzím prvkom v rodinných veciach, najmä úpravy práv a povinností voči maloletým po rozvode taliansko-slovenských manželstiev.
Predseda Harabin uviedol, že obdobný problém úspešne riešil v pozícii ministra spravodlivosti s vtedajším talianskym ministrom spravodlivosti Clementom Mastellom. Obe strany uvítali možnosť uzavretia bilaterálnej dohody v tejto oblasti, ktorá by urýchlila a zjednodušila tieto konania. Predseda Harabin konštatoval, že o uvedených záťažiach bude informovať slovenského ministra spravodlivosti.

Rokovanie Siete predsedov najvyšších súdov Európskej únie prebiehalo 13. júna 2014 od 9:30-15:30 hod. v budove Najvyššieho kasačného súdu Talianskej republiky.

Predseda organizácie a predseda Najvyššieho súdu Holandska **Geert Corstens** vo svojom otváracom príhovore zaželal úspech tomuto sympóziu skúsených a rozvážnych sudcov a vyzval ich k výmene skúseností a poznatkov z jednotlivých súdnych systémov členských krajín. Okrem poďakovania budúcej predsedníckej krajine v Rade Európskej únii - Taliansku za výbornú organizáciu podujatia a privítania členov, zhrnul aktivity organizácie v roku 2014 a predstavil výzvy, ktoré ju čakajú v priebehu budúceho programu.

Členské súdy Siete vypracovali pred podujatím na žiadosť organizácie zaslaný dotazník na tému kolokvia. Zaslané odpovede boli podkladom pre súhrnnú správu, ktorú prezentoval predseda Siete a následnú diskusiu v priebehu tohto podujatia.

Predseda Siete na základe predložených odpovedí členských súdov sumarizoval vzťahy medzi najvyšším súdom a nižšími súdmi rozdelením ich súdnych systémov na model s oddeleným kasačným súdom a model s najvyšším súdom zodpovedajúcim súdu poslednej

inštancie v rámci súdneho konania. Základným rozdeľovacím znakom v kasačnom modele súdu je podľa jeho názoru to, že pri tomto modeli sa súd zaoberá vo väčšej miere disciplinárnymi konaniami a konaniami súvisiacimi s interpretáciou právnych noriem a tiež úlohami spojenými s riadením a funkčnými otázkami súdov, než rozhodovacou činnosťou spadajúcou do právomoci všeobecných súdov. Poznamenal, že zaslané odpovede indikujú narastajúcu tendenciu zasahovania najvyššieho súdu do činnosti nižších súdov vo viacerých spojitostiach. Pozitívnym aspektom tejto intervencie je vzájomné odovzdávanie skúseností a poznatkov medzi súdmi, a to pridelením sudcov na stáže na súd, organizáciou seminárov, vzdelávacích podujatí, vydávaním odborných publikácií a pod. Predseda Corstens považoval v tomto smere za prínosné aj to, že väčšina súdov uviedla v odpovediach, že nižšie súdy sú oprávnené žiadať najvyšší súd o podanie stanoviska v prípade nejednoznačného výkladu zákona v konkrétnom prípade. Zároveň uviedol, že rozsah právomocí udelených najvyššiemu súdu ovplyvňuje vzájomné vzťahy medzi súdmi rôznych stupňov.

Slova sa ďalej ujal **Vincent Lamanda,** prvý predseda Kasačného súdu Francúzska**.** V úvode svojho príspevku podotkol, že bez ohľadu na to, že tak ako vo francúzskom súdnom systéme, rovnako aj v mnohých iných krajinách majú veľký vplyv na vzťahy medzi súdmi právne tradície a historické súvislosti, vyplýva zo všetkých zaslaných odpovedí pozícia najvyššieho súdu ako zjednocovateľa výkladu právnych noriem.
Pán Lamanda rozvinul problematiku rozdelenia na model „kasačného súdu“ a model „najvyššieho súdu“ z pohľadu prístupu k súdu. U prvého modelu, ako vyplýva z odpovedí na dotazník, o prípustnosti podaného opravného prostriedku rozhodujú „odvolacie komisie“, resp. pôsobia pri súde špecializovaní advokáti pre podanie odvolania. Podľa pán Lamandu prístup k súdu závisí aj od odpovede na otázku, či najvyšší súd rozhoduje o odvolaniach ohľadne merita veci alebo len o právnych otázkach.

S ďalším príspevkom venujúcim sa téme výkladu práva najvyššou súdnou inštanciou vystúpil **Giorgio Santacroce**, prvý predseda Najvyššieho kasačného súdu Talianskej republiky. Z odpovedí na predložený dotazník vyplynulo, že v niektorých súdnych systémoch existuje výklad novej právnej normy súdom ex ante, o ktorý môžu najvyšší súd požiadať nižšie súdy. Aj medzi takýmito právnymi systémami sú rozdiely napríklad v tom, že podaný výklad je záväzný len pre dožadujúci súd a najvyšší súd podávajúci daný výklad alebo pre všetky súdy. V prípade súdnych systémoch, kde nie je zákonom stanovená právomoc najvyššieho súdu podať výklad právnej normy ex ante, sú dané alternatívne konania, napríklad súd môže podať výklad právnej normy, ktorá môže spôsobiť rozpor v jej interpretácii z vlastného podnetu. Cieľom týchto mechanizmov je urýchliť a ujednotiť súdne konanie v snahe budovania právnej istoty.

Predseda Najvyššieho súdu Portugalska **António Silva Henriques Gaspar,** vystúpil k téme vzdelávania sudcov, riadenia súdov a k téme rozpočtu súdov. Vo všeobecnosti u väčšiny členov organizujú a sprostredkujú vzdelávanie sudcov nezávislé organizácie zamerané na túto činnosť. V niektorých prípadoch sú to práve najvyššie súdy, ktoré organizujú semináre a kolokvia, na ktorých umožnia stretávanie sudcov súdov rôznych stupňov a výmenu názorov a skúseností.

Po odznení príspevkov nasledovala diskusia prítomných členov Siete.

Pred záverečnými poznámkami udelil predseda Siete Corstens slovo predsedovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, aby vystúpil a informoval Kolokvium Siete predsedov najvyšších súdov Európskej únie ohľadne ústavného zákona Slovenskej republiky vo vzťahu k súdnej moci a k bezpečnostným previerkam sudcov. Zároveň, v anglickom preklade, doručil uznesenie pléna Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júna 2014, v ktorom plénum Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovuje vážne znepokojenie a ostrý protest proti ústavnému zákonu Slovenskej republiky, prijatému 4. júna 2014 bez predchádzajúceho pripomienkového konania a rozpravy v odbornej verejnosti a týkajúcemu sa všeobecnej justície Slovenskej republiky. K tejto aktivite ho zaviazalo plénum Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Predseda Siete predsedov najvyšších súdov Európskej únie Geert Corstens konštatoval, že organizácia sa oboznámi s prijatými legislatívnymi zmenami a bude na ne reagovať prostredníctvom stanoviska.

Po odznení záverečných poznámok a výstupov nasledovalo valné zhromaždenie Siete, predmetom ktorého bola modifikácia stanov organizácie, voľba členov predstavenstva Siete a predsedu Siete.

99. zasadnutie Benátskej komisie

V dňoch 13. a 14. júna 2014 som sa ako zastupujúci člen za Slovenskú republiku menovaný Ministrom zahraničných vecí Slovenskej republiky spolu s ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky JUDr. Tomášom Borecom, JUDr. Maricou Pirošíkovou, zástupkyňou Slovenskej republiky v konaní pred európskym súdom pre ľudské práva a JUDr. Máriou Siegfriedovou, riaditeľkou zahraničného odboru Ústavného súdu Slovenskej republiky a s ďalšími členmi a zastupujúcimi členmi ako aj hosťami zúčastnila 99. zasadnutia Benátskej komisie, ktoré sa tradične uskutočnilo v paláci Scuola Grande di San Giovanni Evangelista.

Program zasadnutia bol rozdelený do dvoch dní a začal v piatok 13.6.2014 ráno a skončil v sobotu 14.6. 2014 na obed.

Samotné zasadnutie otvoril predseda Benátskej komisie p. G. Buquicchio, ktorý privítal prítomných a predstavil menovite nových členov, zastupujúcich členov a hostí [CDL(2014)035] a dal odsúhlasiť program zasadnutia, ktorý bol rozdelený do viacerých bodov podľa vopred zaslaného pracovného materiálu, ktorý v anglickom jazyku zasielam e-mailom zahraničnému a analytickému odboru NS SR (program CDL-PL OJ(2014)002ann z 23.5.2014).
Podľa jednotlivých bodov programu sa
1. prijal sa program
2.predseda informoval o činnosti predsedníctva od ostatného zasadnutia
5. Spolupráca s výborom ministrov – referoval veľvyslanec Lennkh (Rakúsko), informoval najmä o činnosti výboru v súvislosti so situáciou na Ukrajine + Mexičan (ako pozorovateľ) hovoril o situácii v Mexiku
Otázka –zástupca parlamentu RE - na východe Európy nie len Ukrajina, čo so zmrazenými konfliktami napr. v Náhornom Karabachu - Áno, nie sú doriešené, BK je komisia prostredníctvom ráva, kde nie sú zákony, konflikt nie je vyriešený
6. Spolupráca s parlamentným zhromaždením referoval p. Diaz
7. Spolupráca s výborom pre obce a regióny
8. predchádzajúce stanoviska BK- plnenie
- amicus curiae - list z ÚS – Gruzínsko
- volebný zákon . Bulharsko
- voľby prezidenta na Ukrajine (ref. p. Kuznecov)

9. **Albánsko**- stanovisko k dodatkom a k zmenám Tr.por. a Civ. Por.
Uviedol p. Paczolay – poukázal najmä na problémy s opravnými prostriedkami
Za ministra spravodlivosti Albánska referoval p. Peci – námestník ministra
Diskusia : p. Bartole- procesné predpisy sú základom prístupu k súdu, musia byť jasné
p. Paczolay – musí byť zabezpečený prístup k súdu bez ohľadu na to, ako opravný prostriedok pomenujeme

10. Ukrajina – dodatok k ústave (CDL (2014) 020 a CDL (2014)034)
Situácia na Ukrajine sa komplikuje, stanovisko je urgentné, diskusia nebola

11. Slovensko – CDL (2014)030 -p. Clayton predniesol návrh stanoviska, doplnil p. Vermeulen, zjemnili bod 26 – mohli by sa skoordinovať, bod 29 – (nález Čenteš –môže odmitnuť iba z veľmi závažných dôvodov
Vystúpil p. minister Borec

Diskusia- p. Neppi Modona (Taliansko) má problém - myslí si, že by to starý prezident už mal nechať na nového - čl. 26 (z politických dôvodov ?)
p. Medina (Izrael) – k čl. 25 a 26 , taktiež namieta závery
p. Alivizatos (Grécko) – vyjadril pochybnosti tiež k čl.25 a 26
P. predseda – všetky tieto otázky boli v subkomisii diskutované
p. Bartole – mali by sme byť veľmi opatrní – je to politický výber
p. Tuori – zúčastnil sa zasadnutia subkomisie, diskutovali o bode 26 veľmi podobne, už boli v minulosti také prípady, myslí, že by sa to malo rozhodnúť
odpovedá p. Clayon – treba rozlišovať medzi odborným a politickým prístupom, treba k tomu pristúpiť vo všeobecnosti, p. Vermeulen podporil p. Claytona**,** v bode 26 nevidí žiaden problém
p. Suchotska – bola v subkomisii, nemožno sa na to pozerať politicky, len za konkrétnej situácie na Slovensku, ale snažili sa to o najviac zovšeobecniť
P. Esanu (Moldavsko) položil otázku, prečo si niekto myslí, že by bolo lepšie, keby to menoval nový prezident?
p. Neppi Modona – trvá na svojom, chce v bode doplniť slovo „koordinovať“
rovnako p. Medina trvá na svojom
p. predseda navrhuje prijať s doplnkami subkomisie (názory p. Neppiho, p.Bartoliho a p. Mediny neakceptované)
Stanovisko bolo prijaté.

12. Rusko - zákon o NGO **–** návrh stanoviska predniesol p. Paczolay – poukázal i na pripomienky ruskej strany, vysvetľujú pojem – „cudzí agent“
Doplnila p. Thorgeirsdottir – členka pracovnej skupiny – predstavi dodatok k stanovisku
Diskusia:
Zástupca Ruska – p. Vyatkin– člen Štátnej dumy bráni svoje , t.j. názory dumy – žiada o odročenie ne budúce zasadnutie
Zástupca EÚ p. Gussetti
Pokúšajú sa definovať toho « agenta »
Bolo odročené.
Poobedňajšie zasadnutie viedol.p. Helgesen

13. Kirgizstan – stanovisko k volebnému zákonu – CD REF(2014)014, predniesol p. Endzins, vyjadrili sa prizvaní členovia kirgizskej delegácie p. Narymbaev, vedúci prezidentskej administratívy a ďalší

14. Arménsko – justičný kódex, stanovisko (CDL(2014)027 predniesla pí. Thomassen, vyjadril sa p. Gasparyan, poradca prezidenta a p. predseda ÚS Arménska p. Hurutunyan a p. Kyvalov z Ukrajiny ak aj p. Vermeulen a p. Tuori , diskusia bola o princípoch na ktorých je zákon založený a o tom, že sudcovský kódex je „obyčajný zákon“ (ne ústavný)

15. Azerbajdžan – stanovisko k Štatútu obcí -CDL REF (2014)018 – referoval p. Scholsem, vyjadril sa p. Bayramov, riaditeľ Zväzu pre prácu z obcami, regiónmi a miestnou samosprávou
Išlo najmä o otázky daní a financií.
Prijalo sa.

16. Gruzínsko – informácia o pokračujúcich prácach na ústavnej reforme v Gruzínsku – správu z návštevy 21.-22- mája 2014 predniesla pí. Kiener, vyjadrila sa zástupkyňa p. Khidasheli, v diskusii sa vyjadril pí. Banič, uzavrel p. Gumi z Albánska
K bodu 13 – **Kirgizstan** doplnené stanovisko prezentoval p. Ribičič

17. Tadžikistan – stanovisko k ústavnému zákonu o ústavnom súde (CDLref(2014)013, predniesol p. Engines, za Tadžikistan nebol nikto prítomný, tak sa vyjadril p. Menouni z Maroka
Piatkové zasadnutie skončilo o 18.15 hod.

Sobota 14.6.2014

K bodu 4 z 13:6:2014 - Navrhnutí kandidáti p. Jasna Omejec (Chorvátsko), p. Oliver Kask (Estónsko) a p. Michael Frendo (Malta) do Výboru a rady pre demokratické voľby boli zvolení. Boli oboznámené štúdie a správy pod **bodmi 18. (**Sprievodca k právnej spôsobilosti cirkví a náboženských obcí – CDL(2014)029) , **19.** (Sloboda zhromažďovania – CDL(2014)032, v spolupráci s Inštitútom Maxa Plancka) a **20**.(Sloboda združovania).

Referovali pí. Thomas a p. Vermeulen.
Body 21. P. predseda referoval o spolupráci BK a s krajinami Latinskej Ameriky a o spolupráci s inými krajinami (Lýbia, Tunisko) a **23**. P. Kuznecov predniesol správu o spolupráci s Marokom. Doplnil p. Kyvalov k marockej ústave, ktorá je v európskom duchu, a zástupca Maroka p. Menouni.
Bod 22. – o stave Monackej justície bol odložený, nakoľko p. predseda NS Monako sa ospravedlnil
Bod 24. P. Helgesen oboznámil ústavný vývoj v Nórsku, ústavný vývoj v Tunisku oboznámil p. Ben Achour, k situácii v Turecku referoval jej zástupca p. Can.

V ďalších bodoch boli oboznámené ďalšie aktivity a príprava 100. Zasadnutie, ktoré sa uskutoční v októbri 2014 v Ríme.